
Shri Shiva Mahapurānam 5 Uma Samhita

श्रीशिवमहापुराणम् प उमासंहिता

Document Information

Text title : shivapurANam 5 umAsaMhita

File name : shivapurANam5umAsaMhita.itx

Category : shiva, purANa, shivapurANa

Location : doc_purana

Proofread by : Revathy Rajaraman and team members Malati Shekar, Latha Murali, Meenakshi Premanand, Jayalakshmi, Gayathri, Uma Mahesh, Sripriya, Sornavalli

Latest update : January 23, 2026

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 23, 2026

sanskritdocuments.org

श्रीशिवमहापुराणम् ५ उमासंहिता

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥ पञ्चमी उमासंहिता

प.१. प्रथमोऽध्यायः । ऋषयोपमन्युसंवादे स्वगतिवर्णनम् ।

यो धत्ते भुवनानि सत्त्वगुणवान्मृष्टा रजःसंश्रयः
संछर्त्ता तमसान्वितो गुणवतीं मायामतीत्य स्थितः ।
सत्यानन्दमनन्तबोधममलं ब्रह्मादिसंज्ञास्पदं
नित्यं सत्त्वसमन्वयादधिगतं पूर्णं शिवं धीमहि ॥ १ ॥

ऋषय उच्युः ।

सूत सूत महाप्राज्ञ व्यासशिष्य नमोऽस्तु ते ।
यतुर्थी कोटिरुद्राभ्या आविता संहिता त्वया ॥ २ ॥

अथोमासंहितान्तःस्थनानाप्यानसमन्वितम् ।
ब्रूहि शम्भोश्चरित्रं वै साम्भस्य परमात्मनः ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

महर्षयः शौनकाद्याः शृणुत प्रेमतः शुभम् ।
शाङ्करं यरितं दिव्यं भुक्तिमुक्तिप्रदं परम् ॥ ४ ॥

धृतीदृशं पुण्यप्रश्नं पृष्टवान् मुनिसत्तमः ।
व्यासः सनत्कुमारं वै शैवं सख्यरितं जगौ ॥ ५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

वासुदेवाय यत्प्रोक्तमुपमन्युमहर्षिणा ।
तद्गुह्यते मया व्यास यरितं हि मહેशितुः ॥ ६ ॥

पुरा पुत्रार्थमगमत्सैलासं शङ्करालयम् ।

वसुदेवसुतः कृष्णस्तपस्तप्तुं शिवस्य छि ॥ ७ ॥

अत्रोपमन्युं सन्दृष्ट्वा तपन्तं शृङ्ग उत्तमे ।

प्राण्य भक्त्या स मुनिं पर्यपृच्छत्कृताञ्जलिः ॥ ८ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

उपमन्यो महाप्राज्ञ शैवप्रवर सन्मते ।

पुत्रार्थमगमं तप्तुं तपोऽत्र गिरिशस्य छि ॥ ९ ॥

ब्रूहि शङ्करमाहात्म्यं सदानन्दकरं मुने ।

यश्छुत्वा भक्तितः कुर्या तप ऐश्वरमुत्तमम् ॥ १० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

एति श्रुत्वा वयस्तस्य वासुदेवस्य धीमतः ।

प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा ष्युपमन्युः स्मरन् शिवम् ॥ ११ ॥

उपमन्युरुवाच ।

शृणु कृष्ण महाशैव मडिमानं मडेशितुः ।

यमद्राक्षमडं शम्भोर्भक्तिवर्धनमुत्तमम् ॥ १२ ॥

तपःस्थोऽहं समद्राक्षं शङ्करं य तदायुधान् ।

परिवारं समस्तं य विष्ण्वादीनमराट्टिकान् ॥ १३ ॥

त्रिभिरंशैः शोभमानमजस्रसुप्रमव्ययम् ।

ऐकपादं मडादंष्ट्रं सज्ज्वालकवलैर्भुजैः ॥ १४ ॥

द्विसहस्रमयूपानां ज्योतिषातिविराजितम् ।

सर्वास्त्रप्रवराबाधमनेकाक्षं सहस्रपात् ॥ १५ ॥

यश्च कल्पान्तसमये विश्वं संहरति ध्रुवम् ।

नावध्यो यस्य य भवेत्त्रैलोक्ये सचराचरे ॥ १६ ॥

मडेश्वरभुजोत्सृष्टं त्रैलोक्यं सचराचरम् ।

निर्दडाहं द्रुतं कृत्स्नं निमेषाद्भ्रात्र संशयः ॥ १७ ॥

तपःस्थो रुद्रपार्श्वस्थं दृष्टवानहमव्ययम् ।

गुड्यमस्त्रं परं यास्य न तुल्यमधिकं क्वचित् ॥ १८ ॥

यत्तश्छूलमिति प्यातं सर्वलोकेषु शूलिनः ।

विजयाभिधमत्युग्रं सर्वशस्त्रास्त्रनाशकम् ॥ १९ ॥

दारयेधन्मडीं कृत्स्नां शोषयेधन्मडोदधिम् ।
 पातयेदपिलं ज्योतिश्चकं यन्नात्र संशयः ॥ २० ॥
 यौवनाश्रो उतो येन मान्धाता सभवः पुरा ।
 यङ्कवर्ती मडातेजास्त्रैलोक्यविजयो नृपः ॥ २१ ॥
 दर्पाविष्टो डैडयश्च निःक्षिमो लवणासुरः ।
 शत्रुघ्नं नृपतिं युद्धे समाडूय समन्ततः ॥ २२ ॥
 तस्मिन्दैत्ये विनष्टे तु रुद्रडस्ते गतं तु यत् ।
 तस्थूलमिति तीक्ष्णाग्रं सन्नासजननं मडत् ॥ २३ ॥
 त्रिशिभां भृकुटीं कृत्वा तर्जयन्तमिव स्थितम् ।
 विधूम्रानलसङ्काशं बालसूर्यमिवोदितम् ॥ २४ ॥
 सर्पडस्तमनिर्दृश्यं पाशडस्तमिवान्तकम् ।
 परशुं तीक्ष्णधारं य सर्पाधैश्च विभूषितम् ॥ २५ ॥
 कल्पान्तदडनाकारं तथा पुरुषविग्रडम् ।
 यत्तद्भार्गवरामस्य क्षत्रियान्तकरं रणे ॥ २६ ॥
 रामो यद्भलमाश्रित्य शिवदत्तश्च वै पुरा ।
 त्रिःसप्तकृत्वो स क्षत्रं ददाड लृषितो मुनिः ॥ २७ ॥
 सुदर्शनं तथा यकं सडस्रवदनं विभुम् ।
 द्विसडस्रभुजं देवमद्राक्षं पुरुषाकृतिम् ॥ २८ ॥
 द्विसडस्रेक्ष्णं दीसं सडस्रयरणाडुलम् ।
 डोटिसूर्यप्रतीकाशं त्रैलोक्यदडनक्षमम् ॥ २९ ॥
 वज्रं मडोज्जवलं तीक्ष्णं शतपर्वमनुत्तमम् ।
 मडाधनुः पिनाकं य सतूणीरं मडाधुतिम् ॥ ३० ॥
 शक्तिं षड्गं य पाशं य मडादीसं समाडुशम् ।
 गदां य मडतीं दिव्यामन्यान्यस्त्राणि दृष्टवान् ॥ ३१ ॥
 तथा य लोडपालानामस्त्राण्येतानि यानि य ।
 अद्राक्षं तानि सर्वाणि भगवद्गुद्रपार्श्वतः ॥ ३२ ॥
 सव्यदेशे तु देवस्य ब्रडमा लोडपितामडः ।
 विमानं दिव्यमास्थाय डंसयुक्तं मनोडनुगाम् ॥ ३३ ॥

वामपार्श्वे तु तस्यैव शङ्खचक्रगदाधरः ।
 वैनतेयं समास्थाय तथा नारायणः स्थितः ॥ ३४ ॥
 स्वायम्भुवाधा मनवो भृगवाधा ऋषयस्तथा ।
 शक्राधा देवताश्चैव सर्वे येव समं ययुः ॥ ३५ ॥
 स्कन्दः शक्तिं समादाय भयूरस्थः सघण्टकः ।
 देव्याः समीपे सन्तस्थौ द्वितीयं ध्रुव पावकः ॥ ३६ ॥
 नन्दी शूलं समादाय भवाग्रे समवस्थितः ।
 सर्वभूतगणेश्चैव मातरो विविधाः स्थिताः ॥ ३७ ॥
 तेऽभिवाद्य भुजेशानं परिवार्य समन्ततः ।
 अस्तुवन्विधिषैः स्तोत्रैर्महादेवं तदा सुराः ॥ ३८ ॥
 यत्किञ्चित्तु जगत्यस्मिन्मृश्यते श्रूयतेऽथवा ।
 तत्सर्वं भगवत्पार्श्वे निरीक्ष्यालं सुविस्मितः ॥ ३९ ॥
 सुमहद्वैर्यमालम्ब्य प्राञ्जलिर्विधिषैः स्तवैः ।
 परमानन्दसम्मग्नोऽभूवं कृष्णालम्बधरे ॥ ४० ॥
 सम्भुजे शङ्करं दृष्ट्वा बाष्पगद्गदया गिरा ।
 अपूजयं सुविधिवदलं श्रद्धासमन्वितः ॥ ४१ ॥
 भगवानथ सुप्रीतः शङ्करः परमेश्वरः ।
 वाङ्मया मधुरया प्रीत्या मामाल प्रदसन्निव ॥ ४२ ॥
 न विद्यालयितुं शक्यो मया विप्र पुनः पुनः ।
 परीक्षितोऽसि भद्रं ते भवान्भक्त्यान्वितो दृढः ॥ ४३ ॥
 तस्मात्ते परितुष्टोऽस्मि वरं वरय सुव्रत ।
 दुर्लभं सर्वदेवेषु नादेयं विद्यते तव ॥ ४४ ॥
 स थालं तद्रथः श्रुत्वा शम्भोः सत्प्रेमसंयुतम् ।
 देवं तं प्राञ्जलिर्भूत्वाभ्रुवं भक्तानुकम्पिनम् ॥ ४५ ॥
 उपमन्युरुवाच ।
 भगवन्त्यदि तुष्टोऽसि यदि भक्तिः स्थिरा मयि ।
 तेन सत्येन मे ज्ञानं त्रिकालविषयं भवेत् ॥ ४६ ॥

प्रयच्छ भक्तिं विपुलां त्वयि याव्यभियारिणीम् ।
सान्वयस्थापि नित्यं मे भूरि क्षीरौदनं भवेत् ॥ ४७ ॥

ममास्तु तव सान्निध्यं नित्यं यैवाश्रमे विभो ।
तव भक्तोषु सप्यं स्यादन्धोऽन्येषु सदा भवेत् ॥ ४८ ॥

येवमुक्तो मया शम्भुर्विदस्य परमेश्वरः ।
कृपादृष्ट्या निरीक्ष्याशु मां स प्राड यद्गूढ ॥ ४९ ॥

श्रीशिव उवाच ।
उपमन्यो मुने तात वर्जितस्त्वं भविष्यसि ।
जरामरणजैर्दोषैः सर्वकामान्वितो भव ॥ ५० ॥

मुनीनां पूजनीयश्च यशोधनसमन्वितः ।
शीलउपगुणैश्चर्यं मत्प्रसादात्पदे पदे ॥ ५१ ॥

क्षीरोदसागरस्यैव सान्निध्यं पयसां निधेः ।
तत्र ते भविता नित्यं यत्र यत्रेच्छसे मुने ॥ ५२ ॥

अमृतात्मकं तत्क्षीरं यावत्संयाम्यते ततः ।
धमं वैवस्वतं कल्पं पश्यसे बन्धुभिः सह ॥ ५३ ॥

त्वद्गोत्रं चाक्षयं यास्तु मत्प्रसादात्सदैव छि ।
सान्निध्यमाश्रमे तेऽलं करिष्यामि मडामुने ॥ ५४ ॥

मद्भक्तिः सुस्थिरा यास्तु सदा दास्यामि दर्शनम् ।
स्मृतश्च भवता वत्स प्रियस्त्वं सर्वथा मम ॥ ५५ ॥

यथाकामसुभं तिष्ठ नोत्कण्ठां कर्तुमर्हसि ।
सर्वं प्रपूर्णातां यातु चिन्तितं नात्र संशयः ॥ ५६ ॥

उपमन्युरुवाच ।
येवमुक्त्वा स भगवान् सुर्यकोटिसमप्रभः ।
मडेशानो वरान् दत्त्वा तत्रैवान्तरधीयत ॥ ५७ ॥

येवं दृष्टो मया कृष्ण परिवारसमन्वितः ।
शङ्करः परमेशानो भुक्तिमुक्तिप्रदायकः ॥ ५८ ॥

शम्भुना परमेशेन यदुक्तं तेन धीमता ।
तदवासं य मे सर्वं देवदेव समाधिना ॥ ५९ ॥

प्रत्यक्षं यैव तै जितान् गन्धर्वाप्सरसस्तथा ।
ऋषीन्विधाधरांश्चैव पश्य सिद्धान्व्यवस्थितान् ॥ ६० ॥

पश्य वृक्षान्मनोरम्यान् स्निग्धपत्रान्सुगन्धिनः ।
सर्वर्तुकुसुमैर्युक्ता-सदापुष्पङ्गलान्वितान् ॥ ६१ ॥

सर्वमेतन्महाबाहो शङ्करस्य महात्मनः ।
प्रसादाद्देवदेवस्य विश्वं भावसमन्वितम् ॥ ६२ ॥

भमास्ति त्वम्भिलं ज्ञानं प्रसादात् शूलपाणिनः ।
भूतं भव्यं भविष्यं च सर्वं जानामि तत्त्वतः ॥ ६३ ॥

तमहं दृष्टवान्देवमपि देवाः सुरेश्वराः ।
यं न पश्यन्त्यनाराध्य कोऽन्यो धन्यतरो मया ॥ ६४ ॥

षड्विंशकमिति ज्योतिं परं तत्त्वं सनातनम् ।
अेवं ध्यायन्ति विद्वांसो महत्परममक्षरम् ॥ ६५ ॥

सर्वं तत्त्वविधानज्ञः सर्वतत्त्वार्थदर्शनः ।
स अेव भगवान् देवः प्रधानपुरुषेश्वरः ॥ ६६ ॥

यो निजदक्षिणात्पार्श्वार्धं ब्रह्माणं लोककारणम् ।
वामाद्यसृजद्विष्णुं लोकक्षार्थमीश्वरः ॥ ६७ ॥

कल्पान्ते यैव सम्प्राप्तेऽसृजद् रुद्रं लृष्टः प्रभुः ।
ततः समहर्तृत्सं जगत्स्थावरजङ्गमम् ॥ ६८ ॥

युगान्ते सर्वभूतानि संवर्तकं धवानलः ।
कालो भूत्वा महादेवो ग्रसमानः स तिष्ठति ॥ ६९ ॥

सर्वज्ञः सर्वभूतात्मा सवर्भूतभवोद्भवः ।
आस्ते सर्वगतो देवो दृश्यः सर्वेश्च दैवतैः ॥ ७० ॥

अतस्त्वं पुत्रलाभाय समाराधय शङ्करम् ।
शीघ्रं प्रसन्नो भविता शिवस्ते भक्तवत्सलः ॥ ७१ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां कृष्णोपमन्युसंवादे स्वगतिवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ५.१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.२. द्वितीयोऽध्यायः । सनत्कुमारव्याससंवादे उपमन्यूपदेशः ।

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकण्यं मुनेर्वाङ्मयमुपमन्योर्महात्मनः ।

जातभक्तिर्महादेवे कृष्णः प्रोवाच तं मुनिम् ॥ १ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

उपमन्यो मुने तात कृपां कुरु ममोपरि ।

ये ये शिवं समाराध्य कामानापुश्च तान्वद ॥ २ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धत्याकण्योपमन्युः स मुनिः शैववरो मजान् ।

कृष्णवाङ्मयं सुप्रशस्य प्रत्युवाच कृपानिधिः ॥ ३ ॥

उपमन्युरुवाच ।

यैर्यैर्भवाराधनतः प्राप्तो लृढाम् शिवे हि ।

तांस्तान् भक्तान् प्रवक्ष्यामि शृणु त्वं वै यद्वृद्ध ॥ ४ ॥

शर्वात्सर्वाभिरैश्वर्यं हिरण्यकशिपुः पुरा ।

वर्षाणां दशलक्षाणि सोऽलभस्यन्द्रशेभरात् ॥ ५ ॥

तस्याथ पुत्रप्रवरो नन्दनो नाम विश्रुतः ।

स य शर्ववरादिन्द्रं वर्षायुतमयोधयत् ॥ ६ ॥

विषणुयुक्तं य तद् घोरं वज्रमाभाऽऽलस्य य ।

शीर्ष्णं पुराभवत्कृष्ण तद्दृग्गेषु महादवे ॥ ७ ॥

न शस्त्राणि वलन्त्यङ्गो धर्मतस्तस्य धीमतः ।

अऽऽस्यातिबलस्याजौ यङ्कवज्रमुभान्यपि ॥ ८ ॥

अर्धमानाश्च विबुधा अडोऽण सुबलीयसा ।

देवदत्तवरा जम्बूरसुरेन्द्रान् सुरा भृशम् ॥ ९ ॥

तुष्टो विधुत्प्रभस्यापि त्रैलोक्येश्वरतामदात् ।

शतवर्षसहस्राणि सर्वलोकेश्वरो भवः ॥ १० ॥

तथा पुत्रसहस्राणामयुतं य ददौ शिवः ।

मम यानुयरो नित्यं भविष्यस्यन्नवीदिति ॥ ११ ॥

कुशद्वीपे शुभं राज्यमददाद्भगवान् भवः ।
 स तस्मै शङ्करः प्रीत्या वासुदेव प्रलृष्टधीः ॥ १२ ॥
 धात्रा सृष्टः शतभण्डो दैत्यो वर्षशतं पुरा ।
 तपः कृत्वा सलस्रं तु पुत्राणामलभद्भवात् ॥ १३ ॥
 याज्ञवल्क्य इति ध्यातो गीतो वेदेषु वै मुनिः ।
 आराध्य स मडादेवं प्राप्तवान् ज्ञानमुत्तमम् ॥ १४ ॥
 वेदव्यासस्तु यो नाम्ना प्राप्तवानतुलं यशः ।
 सोऽपि शङ्करमाराध्य त्रिकालज्ञानमाप्तवान् ॥ १५ ॥
 छन्द्रेण वालभिव्यास्ते परिभूतास्तु शङ्करात् ।
 लेभिरे सोमहर्तारं गरुडं सर्वदृष्टयम् ॥ १६ ॥
 आपः प्रनष्टाः सर्वाश्च पूर्वरोषात्सर्पिनः ।
 शर्वं समकपालेन देवैरिष्ट्वाः प्रवर्तिताः ॥ १७ ॥
 अत्रेर्भार्या यानसूया त्रीणि वर्षशतानि य ।
 मुशलेषु निराडारा सुभवा शर्वात्ततः सुतान् ॥ १८ ॥
 दत्तात्रेयं मुनिं लेभे यन्द्रं दुर्वाससं तथा ।
 गङ्गां प्रवर्तयामास चित्रकूटे पतिप्रता ॥ १९ ॥
 विकर्णश्च मडादेवं तथा लक्तसुभावलम् ।
 प्रसाधे मडतीं सिद्धिमाप्तवान् मधुसूदन ॥ २० ॥
 चित्रसेनो नृपः शम्भुं प्रसाधे दृढभक्तिमान् ।
 समस्तनृपभीतिभ्योऽलयं प्रापातुलं य कम् ॥ २१ ॥
 श्रीकरो गोपिकासूनूनृपपूजाविलोकनात् ।
 जातभक्तिर्मडादेवे परमां सिद्धिमाप्तवान् ॥ २२ ॥
 चित्राङ्गदो नृपसुतः सीमन्तिन्याः पतिर्दरे ।
 शिवानुग्रहतो मग्गो यमुनायां मृतो न छि ॥ २३ ॥
 स य तक्षालयं गत्वा तन्मैत्रीं प्राप्य सुव्रतः ।
 आयातः स्वगृहं प्रीतो नानाधनसमन्वितः ॥ २४ ॥
 सीमन्तिनी प्रिया तस्य सोमव्रतपरायणा ।
 शिवानुग्रहतः कृष्ण लेभे सौभाग्यमुत्तमम् ॥ २५ ॥

तत्रभावाद् व्रते तस्मिन्नेको द्विजसुतः पुरा ।
 कश्चित्स्त्रीत्वं गतो लोभात्कृतदाराकृतिश्छलात् ॥ २६ ॥
 यञ्चुका पुंश्चली दृष्टा गोकर्णो द्विजतः पुरा ।
 श्रुत्वा धर्मकथां शम्भोर्भक्त्या प्राप परां गतिम् ॥ २७ ॥
 स्वस्त्र्यनुग्रहतः पापी बिन्दुगो यञ्चुकापतिः ।
 श्रुत्वा शिवपुराणं स सद्गतिं प्राप शाङ्करीम् ॥ २८ ॥
 पिङ्गला गण्डिका प्याता महराहो द्विजाधमः ।
 शैवमृषभमभ्यर्थ्य लेभाते सद्गतिं य तौ ॥ २९ ॥
 मडानन्दाभिधा कश्चिद्धेश्या शिवपदारता ।
 दृढात्परात्सुप्रसाद्य शिवं लेभे य सद्गतिम् ॥ ३० ॥
 ऊँकेयी द्विजभाला य सादराह्वा शिवप्रता ।
 परमं हि सुभं प्राप शिवेशप्रतधारणात् ॥ ३१ ॥
 विमर्षणश्च नृपतिः शिवभक्तिं विधाय वै ।
 गतिं लेभे परां कृष्ण शिवानुग्रहतः पुरा ॥ ३२ ॥
 दुर्जनश्च नृपः पापी बलुस्त्रीलम्पटः भवः ।
 शिवभक्त्या शिवं प्राप निर्लिप्तः सर्वकर्मसु ॥ ३३ ॥
 सस्त्रीकः शम्भरो नाम्ना शङ्करश्च शिवप्रती ।
 शिताभस्मरतो भक्त्या लेभे तद्गतिमुत्तमाम् ॥ ३४ ॥
 सौमिनी नाम याएडाली सम्भूज्याज्ञानतो हि सा ।
 लेभे शैवीं गतिं कृष्ण शङ्करानुग्रहात्परात् ॥ ३५ ॥
 मडाकालाभिधो व्याधः किरातः परलिंसकः ।
 समभ्यर्थ्य शिवं भक्त्या लेभे सद्गतिमुत्तमाम् ॥ ३६ ॥
 दुर्वासा मुनिशार्दूलः शिवानुग्रहतः पुरा ।
 तस्तार स्वमतं लोके शिवभक्तिं विमुक्तिदाम् ॥ ३७ ॥
 कौशिकश्च समाराध्य शङ्करं लोक शङ्करम् ।
 ब्राह्मणोऽभूत्क्षत्रियश्च द्वितीय एव पद्मभूः ॥ ३८ ॥
 शिवमभ्यर्थ्य सद्भक्त्या विरञ्चिः शैवसत्तमः ।

अभूत्सर्गकरः कृष्ण सर्वलोकपितामहः ॥ ३८ ॥
 मार्कण्डेयो मुनिवरश्चिरञ्जीवी महाप्रभुः ।
 शिवभक्तवरः श्रीमान् शिवानुग्रहतो हरे ॥ ४० ॥
 द्येन्द्रो हि महाशैवस्त्रैलोक्यं बुभुजे पुरा ।
 शिवानुग्रहतः कृष्ण सर्वदेवाधिपः प्रभुः ॥ ४१ ॥
 बलिपुत्रो महाशैवः शिवानुग्रहतो वशी ।
 भाणो भभूव ब्रह्माण्डनायकः सकलेश्वरः ॥ ४२ ॥
 हरिः शक्तिश्च सद्भक्त्या दधीयश्च महेश्वरः ।
 शिवानुग्रहतोऽभूवस्तथा रामो हि शाङ्करः ॥ ४३ ॥
 कणादो भार्गवश्चैव गुरुर्गौतम एव य ।
 शिवभक्त्या भभूवुस्ते महाप्रभव ईश्वरः ॥ ४४ ॥
 शाकल्यः शंसितात्मा य नववर्षशतान्यपि ।
 भवमाराधयामास मनोयज्ञेन माधव ॥ ४५ ॥
 तुतोष भगवानाह ग्रन्थकर्ता भविष्यसि ।
 वत्साक्षया य ते कीर्तिस्त्रैलोक्ये प्रभविष्यति ॥ ४६ ॥
 अक्षयं य कुलं तेऽस्तु महर्षिभिरलङ्कृतम् ।
 भविष्यसि ऋषिश्रेष्ठ सूत्रकर्ता सुतस्ततः ॥ ४७ ॥
 एत्येवं शङ्करात्प्राप वरं मुनिवरः स वै ।
 त्रैलोक्ये विततश्चासीत्पूज्यश्च यद्गुणन्दन ॥ ४८ ॥
 सावर्णिरिति विख्यात ऋषिरासीद्भूते युगे ।
 एह तेन तपस्तपं षष्टिवर्षशतानि य ॥ ४९ ॥
 तमाह भगवान् रुद्रः साक्षात्पुष्टोऽस्मि तेऽनघ ।
 ग्रन्थकृल्लोकविख्यातो भवितास्यजराभरः ॥ ५० ॥
 अवेविधो महादेवः पुण्यपूर्वतरैस्ततः ।
 समर्थितः शुभान् कामान् प्रददाति यथेप्सितान् ॥ ५१ ॥
 अकेनैव मुष्पेनाहं वक्तुं भगवतो गुणाः ।
 ये सन्ति तान्न शक्नोमि ह्यपि वर्षशतैरपि ॥ ५२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां सनत्कुमारव्याससंवादे उपमन्यूपदेशो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥
प.२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.३. तृतीयोऽध्यायः । कृष्णादिशिवभक्तोद्धारण शिवमाहात्म्यवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अेतच्छ्रुत्वा वयस्तस्य सोऽब्रवीत्तं मडामुनिम् ।

विस्मयं परमं गत्वोपमन्युं शान्तमानसम् ॥ १ ॥

वासुदेव उवाच ।

धन्यस्त्वमसि विप्रेन्द्र कस्त्वां स्तोतुमलं कृती ।

यस्य देवादिदेवस्ते सान्निध्यं कुरुते श्रमे ॥ २ ॥

दर्शनं मुनिशार्दूल दधात्स भगवान् शिवः ।

अपि तावन्ममायेवं प्रसादं वा करोत्वसौ ॥ ३ ॥

उपमन्युरुवाच ।

अथिरेणैव कालेन मडादेवं न संशयः ।

तस्यैव कृपया त्वं वै द्रक्ष्यसे पुरुषोत्तम ॥ ४ ॥

षोडशे मासि सुवरान् प्राप्स्यसि त्वं मडेश्वरात् ।

सपत्नीकाल्थं नो दस्यते देवो वरान्दरे ॥ ५ ॥

पूज्योऽसि दैवतैः सर्वैः श्लाघनीयः सदा गुणैः ।

जाप्यं तेऽलं प्रवक्ष्यामि श्रद्धधानाय चाय्युत ॥ ६ ॥

तेन जपप्रभावेण सत्यं द्रक्ष्यसि शङ्करम् ।

आत्मतुल्यबलं पुत्रं लभिष्यसि मडेश्वरात् ॥ ७ ॥

जपो नमः शिवायेति मन्त्रराजमिमं हरे ।

सर्वकामप्रदं दिव्यं भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ ८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेवं कथयतस्तस्य मडादेवाश्रिताः कथाः ।

दिनान्यथौ प्रयातानि मुहूर्तमिव तापस ॥ ८ ॥
 नवमे तु दिने प्राप्ते मुनिना स य दीक्षितः ।
 मन्त्रमध्यापितं शार्वमाथर्वशिरसं मडत् ॥ १० ॥
 एङी मुण्डी य सद्योऽसौ बभूव सुसमाहितः ।
 पादाङ्गुष्ठोद्धृततनुस्तेपे योर्ध्वभुजस्तथा ॥ ११ ॥
 सम्प्राप्ते षोडशे मासि सन्तुष्टः परमेश्वरः ।
 पार्वत्या सहितः शम्भुर्ददौ कृष्णाय दर्शनम् ॥ १२ ॥
 पार्वत्या सहितं देवं त्रिनेत्रं यन्द्रशेखरम् ।
 ब्रह्माद्यैः स्तूयमानं तु पूजितं सिद्धकोटिभिः ॥ १३ ॥
 दिव्यमाल्याम्बरधरं भक्तिनम्रैः सुरासुरैः ।
 प्रणतं य विशेषेण नानाभूषणभूषितम् ॥ १४ ॥
 सर्वाश्चर्यमयं कान्तं मडेशमजमव्ययम् ।
 नानागणान्वितं तुष्टे पुत्राभ्यां संयुतं प्रभुम् ॥ १५ ॥
 श्रीकृष्णः प्राञ्जविर्दृष्ट्वा विस्मयोत्कुल्लवोथनः ।
 षट्शं शङ्करं प्रीतः प्राणनाम मडोत्सवः ॥ १६ ॥
 नानाविधैः स्तुतिपदैर्वाऽभयेनार्ययत्तदा ।
 सडसनाम्ना देवेशं तुष्टाव नतकन्धरः ॥ १७ ॥
 ततो देवाः सगन्धर्वा विद्याधरमडोरगाः ।
 मुमुक्षुः पुष्पवृष्टिं य साधुवादान् मनोनुगान् ॥ १८ ॥
 पार्वत्याश्च मुष्पं दृष्ट्वा भगवान् भक्तवत्सलः ।
 उवाच केशवं तुष्टो रुद्रश्चाथ मडेश्वरः ॥ १९ ॥
 श्रीमडादेव उवाच ।
 कृष्ण जनामि भक्तं त्वां मयि नित्यं दृढव्रतम् ।
 वृणीष्व त्वं वरान् मत्तः पुण्यांस्त्रैलोक्यदुर्लभान् ॥ २० ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 तस्य तद्वयनं श्रुत्वा कृष्णः प्राञ्जविराट्परात् ।
 प्राड सर्वेश्वरं शम्भुं सुप्राणम्य पुनः पुनः ॥ २१ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच ।

देवदेव महादेव यायेऽहं ह्युत्तमान् वरान् ।
त्वत्तोऽष्टप्रमितान्नाथ त्वयोद्दिष्टान् मलेश्वर ॥ २२ ॥

तव धर्मे मतिर्नित्यं यशश्चाप्रयत्नं मत् ।
त्वत्साम्नीभ्यं स्थिरा भक्तिस्त्वयि नित्यं ममास्त्विति ॥ २३ ॥

स्त्रीणां मम दशादानां पुत्राः शम्भो भवन्तु वै ।
वध्याश्च रिपवः सर्वे सङ्ग्रामे भवदृषिताः ॥ २४ ॥

अपमानो भवेन्नैव ड्वयिन्मे शत्रुतः प्रभो ।
योगिनामपि सर्वेषां भवेयमतिवल्लभः ॥ २५ ॥

धृत्यष्टौ सुवरान्देहि देवदेव नमोऽस्तु ते ।
सर्वेश्वरस्त्वमेवासि मत्प्रभुश्च विशेषतः ॥ २६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
तस्य तद्भयनं श्रुत्वा तमाह भगवान् भवः ।
सर्वं भविष्यतीत्येवं पुनः तं प्राह शूलधृक् ॥ २७ ॥

साम्भो नाम महावीर्यः पुत्रस्ते भविता भवी ।
घोरसंवर्तकादित्यः शमो मुनिभिरेव च ॥ २८ ॥

मानुषो भवितासीति स ते पुत्रो भविष्यति ।
यद्यश्च प्रार्थितं किञ्चित्तत्सर्वं लभस्व वै ॥ २९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
अेवं लब्ध्वा वरान् सर्वान् श्रीकृष्णः परमेश्वरात् ॥

नानाविधाभिर्बह्विभिः स्तुतिभिः समतोषयत् ॥ ३० ॥

तमाहाय शिवा तुष्टा पार्वती भक्तवत्सला ।
वासुदेवं महात्मानं शम्भुभक्तं तपस्विनम् ॥ ३१ ॥

पार्वत्युवाच ।
वासुदेव महाभुद्धे कृष्ण तुष्टास्मि तेऽनघ ।
गृहाण मत्तश्च वरान् मनोऽज्ञान् भुवि दुर्लभान् ॥ ३२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
धृत्याकर्ष्य वयस्तस्याः पार्वत्याः स यदूद्धः ।
उवाच सुप्रसन्नात्मा भक्तियुक्तेन येतसा ॥ ३३ ॥

श्रीकृष्ण उवाच ।

देवि त्वं पश्चिद्युष्टासि येद्ददासि वरान्छि मे ।
तपसानेन सत्येन ब्राह्मणान् प्रति मास्मभूत् ॥ ३४ ॥

द्वेषः कदाचिद्भद्रं तु पूजयेयं द्विजान् सदा ।
तुष्टौ य मातापितरौ भवेतां मम सर्वदा ॥ ३५ ॥

सर्वभूतेष्वानुकूल्यं भजेयं यत्र तत्रगः ।
कुले प्रभृतिरुचिता ममास्तु तव दर्शनात् ॥ ३६ ॥

तर्पयेयं सुरेन्द्रादीन् देवान् यज्ञशतेन तु ।
यतीनामतिथीनां च सलस्राण्यथ सर्वदा ॥ ३७ ॥

भोजयेयं सदा गेहे श्रद्धापूतं तु भोजनम् ।
भान्धवैः सल प्रीतिस्तु नित्यमस्तु सुनिर्वृतिः ॥ ३८ ॥

देवि भार्यासलस्राणां भवेयं प्राणवल्लभः ।
अक्षीणा काम्यता तासु प्रसादात्तव शाङ्करि ॥ ३९ ॥

आसां च पितरौ लोके भवेयुः सत्यवादिनः ।
छत्याद्याः सुवराः सन्तु प्रसादात्तव पार्वति ॥ ४० ॥

सनत्कुमार उवाच ।
तस्य तद्भयनं श्रुत्वा देवी तं थाल विस्मिता ।
अेवमस्त्विति भद्रं ते शाश्वती सर्वकामदा ॥ ४१ ॥

तस्मिंस्तांश्च वरान् दत्त्वा पार्वतीपरमेश्वरौ ।
तत्रैवान्तश्च दधतुः कृत्वा कृष्णस्य सत्कृपाम् ॥ ४२ ॥

कृष्णः कृतार्थमात्मानममन्यत मुनीश्वर ।
उपमन्योर्भुनेराशु प्रापाश्रममनुत्तमम् ॥ ४३ ॥

प्रणम्य शिरसा तत्र तं मुनिं केशिछा ततः ।
तथा वृत्तं च तस्मै तत् समायष्टोपमन्यवे ॥ ४४ ॥

स य तं प्राछ कोऽन्यः स्याच्छवद्विवाज्जनार्दन ।
मछादानपतिर्लोकिके छोधे वातीव दुःसलः ॥ ४५ ॥

ज्ञाने तपसि वा शौर्ये स्थैर्ये वा पद अेव य ।
शृणु शम्भोस्तु गोविन्द देवैश्वर्यं मछायशाः ॥ ४६ ॥

तच्छ्रुत्वा श्रद्धया युक्तोऽभवच्छम्भोस्तु भक्तिमान् ।
पप्रच्छ शिवमाडात्म्यं स तं प्राड मुनीश्वरः ॥ ४७ ॥

उपमन्युरुवाच ।

भगवान् शङ्करः पूर्वं ब्रह्मलोके मडात्मना ।
स्तुतो नामसड्भेए तएडिना ब्रह्मयोगिना ॥ ४८ ॥

साङ्ख्याः पठन्ति तद्गीतं विस्तीर्णा य निघण्टुवत् ।
दुर्दानं मानुषाणां तु स्तोत्रं तत्सर्वकामदम् ॥ ४९ ॥

स्मरन्त्रित्यं शङ्करं त्वं गच्छ कृष्ण गृहं सुधी ।
भविष्यसि सदा तात शिवभक्तगणराजः ॥ ५० ॥

धृत्युक्तस्तं नमस्कृत्य वासुदेवो मुनीश्वरम् ।
मनसा संस्मरन् शम्भुं केशवो द्वारकां ययौ ॥ ५१ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेवं कृष्णः समाराध्य शङ्करं लोकशङ्करम् ।
कृतार्थोऽभून्मुनिश्रेष्ठ सर्वाज्योऽभवत्तथा ॥ ५२ ॥

तथा दशरथी रामः शिवमाराध्य भक्तिः ।
कृतार्थोऽभून्मुनिश्रेष्ठ विजयी सर्वतोऽभवत् ॥ ५३ ॥

तपस्तप्वातिविपुलं पुरा रामो गिरौ मुने ।
शिवाङ्गनुः शरं यापं ज्ञानं वै परमुत्तमम् ॥ ५४ ॥

रावणं सगणं लुत्वा सेतुं बद्ध्वाभ्रसां निधौ ।
सीतां प्राप्य गृहं यातो बुभुजे निषिवां मडीम् ॥ ५५ ॥

तथा य भार्गवो रामो ज्याराध्य तपसा विभुम् ।
निरीक्ष्य दुःषितः शर्वात्पितरं क्षत्रियैर्लतम् ॥ ५६ ॥

तीक्ष्णं स परशुं लेभे निर्ददाड य तेन तान् ।
त्रिःसप्तकृत्वः क्षत्रांश्च प्रसन्नात्परमेश्वरात् ॥ ५७ ॥

अज्येश्वरामरश्चैव सोऽद्यापि तपसां निधिः ।
विङ्गार्थनरतो नित्यं दृश्यते सिद्धयारणैः ॥ ५८ ॥

मडेन्द्रपर्वते रामः स्थितस्तपसि तिष्ठति ।
कल्पान्ते पुनरेवासावृषिस्थानमवाप्स्यति ॥ ५९ ॥

असितस्यानुजः पूर्वं पीडया कृतवांस्तपः ।
 मूलग्राहोऽणु विश्वस्य देवलो नाम तापसः ॥ ६० ॥
 पुरन्दरेण शप्तस्तु तपस्वी यश्च सुस्थिरम् ।
 अधर्म्यं धर्ममलभत्विद्गमामरध्य कामदम् ॥ ६१ ॥
 याक्षुषस्य मनोः पुत्रो मृगोऽभूत्तु मरुस्थले ।
 वसिष्ठशापाद् गृत्समदो दण्डकारण्य ऐकलः ॥ ६२ ॥
 दृष्टये संस्मन् भक्त्या प्राणवेन युतं शिवम् ।
 तस्मान्भृत्युमुभाकारो गणो मृगमुभोऽभवत् ॥ ६३ ॥
 अजरामरतां नीतस्तीर्त्वा शापं पुनश्च सः ।
 शङ्करेण कृतः प्रीत्या नित्यं लम्बोदरानुगः ॥ ६४ ॥
 गाग्याय प्रददौ शर्वो मोक्षं य भुवि दुर्लभम् ।
 कामयारी मडाक्षेत्रं कालज्ञानं मलद्विभत् ॥ ६५ ॥
 यतुष्पादं सरस्वत्याः पारगत्वं य शाश्वतम् ।
 न तुल्यं य सडस्रं तु पुत्राणां प्रददौ शिवः ॥ ६६ ॥
 वेदव्यासं तु योगीन्द्रं पुत्रं तुष्टः पिनाक धृक् ।
 पराशराय य ददौ जरामृत्युविवर्जितम् ॥ ६७ ॥
 माण्डव्यः शङ्करेणैव ज्ञुवं दत्त्वा विसर्जितः ।
 वर्षाणां दश लक्षाणि शूलाग्रादवरोपितः ॥ ६८ ॥
 दरिद्रो ब्राह्मणः कश्चिन्निक्षिप्य गुरुवेशमनि ।
 पुत्रं तु गालवं यश्च पूर्वमासीद् गृडाश्रमी ॥ ६९ ॥
 गुप्तो वा मुनिशावायां भिक्षुरायाति तद्गृहम् ।
 भार्याभुवाय यः कश्चिदवश्यं निर्धनो यतः ॥ ७० ॥
 स तु वाय्यो भवत्या य न दृश्यन्त षति प्रियः ।
 अतिथेरागतस्यापि किं दास्यामि गृहे वसन् ॥ ७१ ॥
 कदाचिदतिथिः कश्चित्क्षुत्तृषाक्षामतर्षितः ।
 तामुवाच स भर्ता ते क्व गतश्चेति तं य सा ॥ ७२ ॥
 प्राड भर्ता मदीयस्तु साम्प्रतं न य दृश्यते ।
 स ऋषिस्तामुवाच्येदं ज्ञात्वा द्विव्येन यक्षुषा ॥ ७३ ॥

गृहस्थितः प्रतिच्छन्नस्तत्रैव स मृतो द्विजः ।
विश्वामित्राभ्यनुज्ञातस्तत्पुत्रो गालवस्तथा ॥ ७४ ॥

गृहमागत्य मातुः स श्रुत्वा शापं सुदारुणम् ।
आराध्य शङ्करं देवं पूजं कृत्वा तु शाम्भवीम् ॥ ७५ ॥

गृहादसौ विनिष्क्रान्तः सस्मरन् शङ्करं लृटा ।
अथ तं तनयं दृष्ट्वा पिता तं प्राड साञ्जलिम् ॥ ७६ ॥

महादेवप्रसादाय्य कृतकृत्योऽस्मि कृत्यतः ।
धनवान् पुत्रवांश्चैव मृतोऽहं जिवितः पुनः ॥ ७७ ॥

एति वः कथितमशेषं नाहं शक्तः समासतो व्यासात् ।
वक्तुं शम्भोश्च गुणान् शेषस्यापि न मुष्मनि स्युः ॥ ७८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां कृष्णादिशिवभक्तोद्धारण शिवमाहात्म्यवर्णनं नाम
तृतीयोऽध्यायः ॥ प.३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.४. यतुर्थोऽध्यायः । शिवमायाप्रभाववर्णनम् ।

मुनय उचुः ।

तात तात महाभाग धन्यस्त्वं हि महाभते ।
अद्भुतेयं कथा शम्भोः श्राविता परभक्तिदा ॥ १ ॥

पुनर्भूहि कथां शम्भोर्व्यासप्रश्नानुसारतः ।
सर्वज्ञस्त्वं व्यासशिष्यः शिवतत्त्ववियक्षणः ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

अेवमेव गुरुर्व्यासः पृष्टवान् मेऽजसम्भवम् ।
सनत्कुमारं सर्वज्ञं शिवभक्तं मुनीश्वरम् ॥ ३ ॥

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ श्रावितेयं शुभा कथा ।

शङ्करस्य मडेशस्य नानावीलाविहारिणः ॥ ४ ॥

पुनर्भूति मडादेवमडिमानं विशेषतः ।

श्रद्धा य मडती श्रोतुं मम तात प्रवर्धते ॥ ५ ॥

मडिम्ना येन शम्भोस्तु ये ये लोके विमोडिताः ।

मायया ज्ञानमाहृत्य नानावीलाविहारिणः ॥ ६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास महाभुक्ते शाङ्करीं सुष्पदां कथाम् ।

यस्याः श्रवणमात्रेण शिवे भक्तिः प्रजायते ॥ ७ ॥

शिवः सर्वेश्वरो देवः सर्वात्मा सर्वदर्शनः ।

मडिम्ना तस्य सर्वं हि व्याप्तं य सकलं जगत् ॥ ८ ॥

शिवस्यैव परा मूर्तिर्ब्रह्मविष्णुवीश्वरात्मिका ।

सर्वभूतात्मभूताप्या त्रिविङ्गालिङ्गगृपिणी ॥ ९ ॥

देवानां योनयश्चाष्टौ मानुषी नवमी य या ।

तिरश्चां योनयः पञ्च भवन्त्येवं यतुर्दश ॥ १० ॥

भूता वा वर्तमाना वा भविष्याश्चैव सर्वशः ।

शिवात्सर्वे प्रवर्तन्ते लीयन्ते वृद्धिमागताः ॥ ११ ॥

ब्रह्मेन्द्रोपेन्द्रयन्द्राणां देवदानवभोगिनाम् ।

गन्धर्वाणां मनुष्याणामन्येषां वापि सर्वशः ॥ १२ ॥

अन्धुर्मित्रमथाचार्यो रक्षत्रेतार्थवान् गुरुः ।

कल्पद्रुमोऽथ वा भ्राता पिता माता शिवो मतः ॥ १३ ॥

शिवः सर्वमथः पुंसां स्वयं वेद्यः परात्परः ।

वक्तुं न शक्यते यश्च परं यानुपरं य यत् ॥ १४ ॥

तन्माया परमा दिव्या सर्वत्र व्यापिनी मुने ।

तदधीनं जगत्सर्वं सदेवासुरमानुषम् ॥ १५ ॥

कामेन स्वसहायेन प्रभलेन मनोभुवा ।

सर्वः प्रधर्षितो वीरो विष्ण्वादिप्रबलोऽपि हि ॥ १६ ॥

शिवमायाप्रभावेणामूढरिः काममोडितः ।

परस्त्रीधर्षणं यङ्के बहुवारं मुनीश्वर ॥ १७ ॥

ઇન્દ્રસ્ત્રિદશપો ભૂત્વા ગૌતમસ્ત્રીવિમોહિતઃ ।
 પાપં ચકાર દુષ્ટાત્મા શાપં પ્રાપ મુનેસ્તદા ॥ ૧૮ ॥
 પાવકોડપિ જગચ્છેષ્ઠો મોહિતઃ શિવમાયયા ।
 કામાધીનઃ કૃતો ગર્વાત્તસ્તેનૈવ ચોદ્ધૃતઃ ॥ ૧૯ ॥
 જગત્પ્રાણોડપિ ગર્વેણ મોહિતઃ શિવમાયયા ।
 કામેન નિર્જિતો વ્યાસ ચક્રેડન્યસ્ત્રીરતિં પુરા ॥ ૨૦ ॥
 ચણ્ડરશ્મિસ્તુ માર્તણ્ડો મોહિતઃ શિવમાયયા ।
 કામાકુલો બભૂવાશુ દૃષ્ટ્વાશ્ચીં હયરૂપધૃક્ ॥ ૨૧ ॥
 ચન્દ્રશ્ચ મોહિતઃ શમ્ભોર્માયયા કામસકુલઃ ।
 ગુરુપત્નીં જહારાથ યુતસ્તેનૈવ ચોદ્ધૃતઃ ॥ ૨૨ ॥
 પૂર્વં તુ મિત્રાવરુણૌ ઘોરે તપસિ સંસ્થિતૌ ।
 મોહિતૌ તાવપિ મુની શિવમાયાવિમોહિતૌ ॥ ૨૩ ॥
 ઉર્વશીં તરુણીં દૃષ્ટ્વા કામુકૌ સમ્બભૂવતુઃ ।
 મિત્રઃ કુમ્ભે જહૌ રેતો વરુણોડપિ તથા જલે ॥ ૨૪ ॥
 તતઃ કુમ્ભાત્સમુત્પન્નો વસિષ્ઠો મિત્રસમ્ભવઃ ।
 અગસ્ત્યો વરુણાજજાતો વડવાગ્નિસમઘૃતિઃ ॥ ૨૫ ॥
 દક્ષશ્ચ મોહિતઃ શમ્ભોર્માયયા બ્રહ્માણઃ સુતઃ ।
 બ્રાતૃભિઃ સ ભગિન્યાં વૈ ભોક્તુકામોડભવત્પુરા ॥ ૨૬ ॥
 બ્રહ્મા ચ બહુવારં હિ મોહિતઃ શિવમાયયા ।
 અભવદ્ભોક્તુકામશ્ચ સ્વસુતાયાં પરાસુ ચ ॥ ૨૭ ॥
 ચ્યવનોડપિ મહાયોગી મોહિતઃ શિવમાયયા ।
 સુકન્યયા વિજહે સ કામાસક્તો બભૂવ હ ॥ ૨૮ ॥
 કશ્યપઃ શિવમાયાતો મોહિતઃ કામસકુલઃ ।
 યયાચે કન્યકાં મોહાદ્ધન્વનો નૃપતેઃ પુરા ॥ ૨૯ ॥
 ગરુડઃ શાણ્ડિલીં કન્યાં નેતુકામઃ સુમોહિતઃ ।
 વિજ્ઞાતસ્તુ તયા સઘો દગ્ધપક્ષો બભૂવ હ ॥ ૩૦ ॥
 વિભાણ્ડકો મુનિર્નારીં દૃષ્ટ્વા કામવશં ગતઃ ।

ऋष्यशृङ्गसुतस्तस्य मृग्यां जातः शिवाज्ञया ॥ ३१ ॥

गौतमश्च मुनिः शम्भोर्मायामोहितमानसः ।

दृष्ट्वा शारद्वर्तीं नग्नां रराम क्षुभितस्तथा ॥ ३२ ॥

रेतः स्कन्नं दधार स्वं द्रोण्यां यैव स तापसः ।

तस्माय्य कलशाज्जातो द्रोणः शस्त्रभृतां वरः ॥ ३३ ॥

पराशरो महायोगी मोहितः शिवमायया ।

मत्स्योदर्यां च यिक्तीडे कुमार्यां दाशकन्यया ॥ ३४ ॥

विश्वामित्रो बभूवाथ मोहितः शिवमायया ।

रेमे मेनक्या व्यास वने कामवशं गतः ॥ ३५ ॥

वसिष्ठेन विरोधं तु कृतवान्नष्टयेतनः ।

पुनः शिवप्रसादाय्य ब्राह्मणोऽभूत्स श्वेव वै ॥ ३६ ॥

रावणो वैश्रवाः कामी बभूव शिवमायया ।

सीतां जड्रे कुबुद्धिस्तु मोहितो मृत्युमाप य ॥ ३७ ॥

भृङ्गस्यतिर्मुनिवरो मोहितः शिवमायया ।

भ्रातृपत्न्या वशी रेमे भरद्वाजस्ततोऽभवत् ॥ ३८ ॥

धृति मायाप्रभावो ङि शङ्करस्य महात्मनः ।

वर्णितस्ते मया व्यास किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥ ३९ ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां शिवमायाप्रभाववर्णनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ५.४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.प. पञ्चमोऽध्यायः । महापातकवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

ये पापनिरता शुवा महानरकडेतवः ।

भगवंस्तान् समायक्ष्व ब्रह्मपुत्र नमोऽस्तु ते ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ये पापनिरता शुवा महानरकडेतवः ।

ते समासेन कथ्यन्ते सावधानतया शृणु ॥ २ ॥

परस्त्रीद्रव्यसङ्कल्पश्चेतसानिष्टयिन्तनम् ।

अकार्याभिनिवेशश्च यतुर्धा कर्म मानसम् ॥ ३ ॥

अविभक्तप्रलापत्वमसत्यं याप्रियं य यत् ।

परोक्षतश्च पैशुन्यं यतुर्धा कर्म वाचिकम् ॥ ४ ॥

अभक्ष्यभक्षां लिसा मिथ्याकार्यनिवेशनम् ।

परस्वानामुपादानं यतुर्धा कर्म कायिकम् ॥ ५ ॥

धृत्येतद् द्वादशविधं कर्म प्रोक्तं त्रिसाधनम् ।

अस्य भेदान् पुनर्वक्ष्ये येषां कृत्वमनन्तकम् ॥ ६ ॥

ये द्विषन्ति महादेवं संसारार्णवतारकम् ।

सुमहत्पातकं तेषां निरयार्णवगामिनाम् ॥ ७ ॥

ये शिवज्ञानवक्तारं निन्दन्ति य तपस्विनम् ।

गुडुन् पितृनथोन्मत्तास्ते यान्ति निरयार्णवम् ॥ ८ ॥

शिवनिन्दा गुरोर्निन्दा शिवज्ञानस्य दूषणम् ।

देवद्रव्यापहरणं द्विजद्रव्यविनाशनम् ॥ ९ ॥

डरन्ति ये य सम्भूढाश्शिवज्ञानस्य पुस्तकम् ।

महान्ति पातकान्याहुर्नन्तकृत्वदानि षट् ॥ १० ॥

नाभिनन्दन्ति ये दृष्ट्वा शिवपूजां प्रकल्पिताम् ।

न नमन्त्यर्थितं दृष्ट्वा शिवलिङ्गं स्तुवन्ति न ॥ ११ ॥

यथेष्टयेष्टा निःशङ्काः सन्तिष्ठन्ते रमन्ति य ।

उपचारविनिर्मुक्ताः शिवाग्रे गुरुसन्निधौ ॥ १२ ॥

स्थानसंस्कारपूजां य ये न कुर्वन्ति पर्वसु ।

विधिवद्वा गुडुणां य कर्मयोग्यवस्थिताः ॥ १३ ॥

ये त्यजन्ति शिवाचारं शिवभक्तान्द्विषन्ति य ।

असम्पूज्य शिवज्ञानं येऽधीयन्ते विभन्ति य ॥ १४ ॥

अन्यायतः प्रयच्छन्ति शृण्वन्त्युच्चारयन्ति य ।

विडीडन्ति य लोभेन कुज्ञाननियमेन य ॥ १५ ॥

असंसकृतप्रदेशेषु यथेष्टं स्वापयन्ति य ।
 शिवज्ञानकथाक्षेपं यः कृत्वान्यत्रभाषते ॥ १६ ॥
 न ब्रवीति य यः सत्यं न प्रदानं करोति य ।
 अशुचिर्वाऽशुचिस्थाने यः प्रवक्ति शृणोति य ॥ १७ ॥
 गुरुपूजामकृतैव यः शास्त्रं श्रोतुमिच्छति ।
 न करोति य शुश्रूषामाज्ञां य भक्तिभावतः ॥ १८ ॥
 नाभिनन्दति तद्वाक्यमुत्तरं य प्रयच्छति ।
 गुरुकर्मण्यसाध्यं यत्तद्गुपेक्षां करोति य ॥ १९ ॥
 गुरुमार्तमशक्तं य विदेशं प्रस्थितं तथा ।
 वैशिभिः परिभूतं वा यः सन्त्यजति पापकृत् ॥ २० ॥
 तद्भार्यापुत्रमित्रेषु यश्चावज्ञां करोति य ।
 अत्रैव सुवाचकस्यापि गुरोर्धर्मानुदार्शिनः ॥ २१ ॥
 अेतानि भलु सर्वाणि कर्माणि मुनिसत्तम ।
 सुमहत्यातकान्याहुः शिवनिन्दासमानि य ॥ २२ ॥
 ब्रह्मघ्नश्च सुरापश्च स्तेयी य गुरुतल्पगः ।
 मडापातकिनस्त्वेते तत्संयोगी य पञ्चमः ॥ २३ ॥
 ङोषाल्लोभाद्भयाद् द्वेषाद्ब्रह्मणस्य वधे तु यः ।
 मर्मान्तिकं मडादोषमुक्त्वा स ब्रह्मडा भवेत् ॥ २४ ॥
 ब्रह्मणो यः समाहूय दत्त्वा यश्चाददाति य ।
 निर्दोषं दूषयेद्यस्तु स नरो ब्रह्मडा भवेत् ॥ २५ ॥
 यश्च विद्याभिमानेन निस्तेजयति सुद्विजम् ।
 उदासीनं सभामध्ये ब्रह्मडा स प्रकीर्तितः ॥ २६ ॥
 मिथ्यागुणैर्य आत्मानं नयत्युत्कर्षतां भवात् ।
 गुणानपि निरुद्रास्य स य वै ब्रह्मडा भवेत् ॥ २७ ॥
 गवां वृषाभिभूतानां द्विजानां गुरुपूर्वकम् ।
 यः समाचरते विघ्नं तमाहुर्ब्रह्मघातकम् ॥ २८ ॥
 देवद्विजगवां भूमिं प्रदत्तां हरते तु यः ।
 प्रनष्टामपि कालेन तमाहुर्ब्रह्मघातकम् ॥ २९ ॥

द्वेदद्विजस्वडरलामन्यायेनार्जितं तु यत् ।

ब्रह्मडत्यासमं ज्ञेयं पातकं नात्र संशयः ॥ ३० ॥

अधीत्य यो द्विजो वेदं ब्रह्मज्ञानं शिवात्मकम् ।

यद्वि त्यजति यो मूढः सुरापानस्य तत्समम् ॥ ३१ ॥

यत्किञ्चिद्धि व्रतं गृह्य नियमं यजनं तथा ।

सन्त्यागः पञ्चयज्ञानां सुरापानस्य तत्समम् ॥ ३२ ॥

पितृमातृपरित्यागः कूटसाक्ष्यं द्विजनृतम् ।

आमिषं शिवभक्तानामभक्ष्यस्य च भक्षणात् ॥ ३३ ॥

वने निरपराधानां प्राणिनां यापघातनम् ।

द्विजार्थं प्रक्षिपेत्साधुर्न धर्मार्थं नियोजयेत् ॥ ३४ ॥

गवां मार्गं वने ग्रामे यैश्चैवाग्निः प्रदीयते ।

एति पापानि घोरानि ब्रह्मडत्यासमानि च ॥ ३५ ॥

दीनसर्वस्वडरलं नरस्त्रीगजवाजिनाम् ।

गोभूरजतवस्त्राणामौषधीनां रसस्य च ॥ ३६ ॥

यन्नागरुकर्पूरकस्तूरीपट्टवाससाम् ।

विड्यस्त्वविपत्तौ यः कृतो ज्ञानाद् द्विजतिभिः ॥ ३७ ॥

डस्तन्यासापडरलं रुडमस्तेयसमं स्मृतम् ।

कन्यानां वरयोग्यानामदानं सद्देशे वरे ॥ ३८ ॥

पुत्रमित्रकलत्रेषु गमनं भगिनीषु च ।

कुमारीसाडसं घोरमधपस्त्रीनिषेवणम् ॥ ३९ ॥

सवर्णायाश्च गमनं गुरुभार्यासमं स्मृतम् ।

मडापापानि योक्तानि शृणु त्वमुपपातकम् ॥ ४० ॥

एति श्रीशिवमडापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां मडापातकवर्णनं नाम पञ्चमोडध्यायः ॥ प.प ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमडापुराणम् ॥

प. ६. षष्ठोऽध्यायः । पापभेदवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

द्विजद्रव्यापडरणमपि दायव्यतिक्रमः ।

अतिमानोऽतिकोपश्च दाम्भिकत्वं कृतघ्नता ॥ १ ॥

अत्यन्तविषयासक्तिः कार्पाण्यं साधुमत्सरम् ।

परदाराम्बिगमनं साधुकन्यासु दूषणम् ॥ २ ॥

परिवित्तिः परिवेत्ता यथा य परिविद्यते ।

तयोर्दानं च कन्यायास्तयोरेव च याजनम् ॥ ३ ॥

शिवाश्रमतदुशां य पुष्यारामविनाशनम् ।

यः पीडामाश्रमस्थानामायरेदल्पिकामपि ॥ ४ ॥

सभृत्यपरिवारस्य पशुधान्यधनस्य च ।

कुप्यधान्यपशुस्तेयमपां व्यापावनं तथा ॥ ५ ॥

यज्ञारामतडागानां दारापत्यस्य विक्रयम् ।

तीर्थयात्रोपवासानां प्रतोपनयकर्मिणाम् ॥ ६ ॥

स्त्रीधनान्युपश्रवन्ति स्त्रीभिरत्यन्तनिर्जिताः ।

अरक्षाणं च नारीणां मायया स्त्रीनिषेवणम् ॥ ७ ॥

कालागताप्रदानं च धान्यवृद्ध्युपसेवनम् ।

निन्दितास्य धनादानं पणानां कुटञ्जवनम् ॥ ८ ॥

विषमारणमन्त्राणां सततं वृषवाहनम् ।

उष्याटनाभियारं च धान्यादानं भिषक्क्रिया ॥ ९ ॥

जिह्वाकामोपभोगार्थं यस्यारम्भः सुकुर्मसु ।

मूलेनाध्यापको नित्यं वेदज्ञानादिकं च यत् ॥ १० ॥

ब्राह्म्याद्विप्रतसन्त्यागश्चान्यायारनिषेवणम् ।

असंस्थास्त्राधिगमनं शुष्कतर्कावलम्बनम् ॥ ११ ॥

देवाग्निगुरुसाधूनां निन्दा या ब्राह्मणस्य च ।

प्रत्यक्षं वा परोक्षं वा राज्ञां मण्डलिनामपि ॥ १२ ॥

उत्सन्नपितृदेवैज्याः स्वकर्मत्यागिनश्च ये ।

दुःशीला नास्तिकाः पापाः सदा वासत्यवादिनः ॥ १३ ॥

पर्वकाले दिवा वाप्सु वियोनौ पशुयोनिषु ।
 रजस्वलाया योनौ य मैथुनं यः समाचरेत् ॥ १४ ॥
 स्त्रीपुत्रमित्रसम्प्राप्ते आशाच्छेदकराश्च ये ।
 जनस्याप्रियवक्तारः क्रूराः समयभेदिनः ॥ १५ ॥
 भेत्ता तडागकूपानां विकृतारो रसस्य य ।
 अेकपङ्क्तिस्थितानां य पाकभेदं करोति यः ॥ १६ ॥
 धृत्येतैः स्त्रीनराः पापैरुपपातकिनः स्मृताः ।
 युक्ता अभिस्तथान्येऽपि शृणु तांस्तु भ्रवीमि ते ॥ १७ ॥
 ये गोब्राह्मणकन्यानां स्वामिमित्रतपस्विनाम् ।
 विनाशयन्ति कार्याणि ते नरा नारकाः स्मृताः ॥ १८ ॥
 परस्त्रियाभितप्यन्ते ये परद्रव्यसूयकाः ।
 परद्रव्यहारा नित्यं तौलमिथ्यानुसारकाः ॥ १९ ॥
 द्विजदुःखकरा ये य प्रहारं योद्धरन्ति ये ।
 सेवन्ते तु द्विजाः शूद्रां सुरां भद्रान्ति कामतः ॥ २० ॥
 ये पापनिरताः क्रूराः येऽपि ङिसाप्रिया नराः ।
 वृत्त्यर्थं येऽपि कुर्वन्ति दानयज्ञादिकाः क्रियाः ॥ २१ ॥
 गोष्ठाग्निजलरथ्यासु तरुच्छायानगेषु य ।
 त्यजन्ति ये पुरीषाधानारामायतनेषु य ॥ २२ ॥
 लज्जाम्रमप्रासादेषु मधुपानरताश्च ये ।
 कृतकेलिभुजङ्गाश्च रन्ध्रान्वेषणतत्पराः ॥ २३ ॥
 वंशेष्टकाशिलाकाष्ठैः शृङ्गैः शङ्कुभिरेव य ।
 ये मार्गमनुरुन्धन्ति परसीमां हरन्ति ये ॥ २४ ॥
 कूटशासनकर्तारः कूटकर्मडियारताः ।
 कूटपाकान्नवस्त्राणां कूटसंव्यवहारिणः ॥ २५ ॥
 धनुषः शस्त्रशल्यानां कर्ता यः क्यविक्रयी ।
 निर्दयोऽतीव भृत्येषु पशूनां दमनश्च यः ॥ २६ ॥
 मिथ्या प्रवदतो वाय आकर्णयति यः शनैः ।

स्वामित्रगुरुद्रोही मायावी यपलः शठः ॥ २७ ॥

ये भार्यापुत्रमित्राणि बालवृद्धकृशातुरान् ।

भृत्यानतिथिबन्धुंश्च त्यक्त्वाश्रन्ति बुभुक्षितान् ॥ २८ ॥

यः स्वयं मिष्टमश्नाति विप्रेभ्यो न प्रयच्छति ।

वृथापाकः स विज्ञेयो ब्रह्मवादिषु गर्हितः ॥ २९ ॥

नियमान् स्वयमादाय ये त्यजन्त्यजितेन्द्रियाः ।

प्रम्रज्यावासिता ये य उरस्थास्यप्रभेदकाः ॥ ३० ॥

ये ताडयन्ति गां कूरा दमयन्ते मुहुर्मुहुः ।

दुर्बलान्ये न पुष्पान्ति सततं ये त्यजन्ति य ॥ ३१ ॥

पीडयन्त्यतिभारेणासक्तं वाडयन्ति य ।

योजयन्त्यकृताडारात्र विमुञ्चन्ति संयतान् ॥ ३२ ॥

ये भारक्षतरोगार्तान् गोवृषांश्च क्षुधातुरान् ।

न पालयन्ति यत्नेन गोघ्नास्ते नारकाः स्मृताः ॥ ३३ ॥

वृषाणां वृषणान्ये य पापिष्ठा गालयन्ति य ।

वाडयन्ति य गां वन्ध्यां मडानारकिनो नराः ॥ ३४ ॥

आशया समनुप्राप्तान् क्षुत्तृष्णाश्रमकशितान् ।

अतिथींश्च तथानाथान् स्वतन्त्रान् गृहमागतान् ॥ ३५ ॥

अत्राभिलाषान् दीनान्वा बालवृद्धकृशातुरान् ।

नानुकम्पन्ति ये मूढास्ते यान्ति नरकार्णवम् ॥ ३६ ॥

गृहेष्वर्था निवर्तन्ते श्मशानादपि बान्धवाः ।

सुकृतं दुष्कृतं यैव गच्छन्तमनुगच्छति ॥ ३७ ॥

अजाविको माछिषिकः सामुद्रो वृषलीपतिः ।

शूद्रवत्क्षत्रवृत्तिश्च नारकी स्याद् द्विजाधमः ॥ ३८ ॥

शिल्पिनः कारवो वैद्या उमेकारा नृपध्वजाः ।

भूतकाः कूटसंयुक्ताः सर्वे ते नारकाः स्मृताः ॥ ३९ ॥

यश्चोचितमतिक्रम्य स्वैच्छयैवाडरेत्तरम् ।

नरके पच्यते सोऽपि योऽपि दण्डरुचिर्नरः ॥ ४० ॥

उत्कीर्यकै रुचिकीतैस्तस्करैश्च प्रपीड्यते ।
 यस्य राज्ञः प्रजा राष्ट्रे पथ्यते नरकेषु सः ॥ ४१ ॥
 ये द्विजाः परिगृह्णन्ति नृपस्थान्यायवर्तिनः ।
 ते प्रयान्ति तु धीरेषु नरकेषु न संशयः ॥ ४२ ॥
 अन्यायात्समुपादाय द्विजेभ्यो यः प्रयच्छति ।
 प्रजाभ्यः पथ्यते सोऽपि नरकेषु नृपो यथा ॥ ४३ ॥
 पारदारिकयौराणां यद्गणानां विद्यते त्वधम् ।
 परदाररतस्यापि राज्ञो भवति नित्यशः ॥ ४४ ॥
 अयौरं यौरवत्पश्येय्यौरं वायौररुपिणम् ।
 अविचार्य नृपस्तस्माद् धातयन्नरकं व्रजेत् ॥ ४५ ॥
 घृततैलान्नपानानि मधुमांससुरासवम् ।
 गुडेक्षुशाकदुग्धानि दधिमूलकलानि च ॥ ४६ ॥
 तृणं काष्ठं पत्रपुष्पभौषधं यात्मभोजनम् ।
 उपानत्छत्रशकटमासनं च कमाद्गुलुम् ॥ ४७ ॥
 ताम्रसीसत्रपुः शस्त्रं शङ्खाद्यं च जलोद्भवम् ।
 वाद्यं च वैणवं चान्यद्गुणोपस्करणानि च ॥ ४८ ॥
 और्णकापासकौशेयपट्टसूत्रोद्भवानि च ।
 स्थूलसूक्ष्माणि वस्त्राणि ये लोभाद्धि उरन्ति च ॥ ४९ ॥
 अवेमादीनि चान्यानि द्रव्याणि विविधानि च ।
 नरकेषु भ्रुवं यान्ति चापहृत्याल्पकानि च ॥ ५० ॥
 तद्वा यद्वा परद्रव्यमपि सर्षपमात्रकम् ।
 अपहृत्य नरा यान्ति नरकं नात्र संशयः ॥ ५१ ॥
 अवेमाद्यैर्नरः पापैरुच्छान्तिसमनन्तरम् ।
 शरीरयातनार्थाय सर्वाकारमवाप्नुयात् ॥ ५२ ॥
 यमलोकं व्रजन्त्येते शरीरेण यमाज्ञया ।
 यमदूतैर्महाधीरैर्नीयमानाः सुदुःखिताः ॥ ५३ ॥
 देवतिर्यङ्मनुष्याणामधर्मनिरतात्मनाम् ।
 धर्मराजः स्मृतः शास्ता सुधीरैर्विविधैर्वधैः ॥ ५४ ॥

नियमाचारयुक्तानां प्रमादात्स्मलितात्मनाम् ।

प्रायश्चित्तैर्गुरुः शास्ता न बुधैस्त्रिष्यते यमः ॥ ५५ ॥

पारदारिकयौराणामन्यायव्यवहारिणाम् ।

नृपतिः शासकः प्रोक्तः प्रच्छन्नानां स धर्मराट् ॥ ५६ ॥

तस्मात् कृतस्य पापस्य प्रायश्चित्तं समाचरेत् ।

नाम्बुक्तस्यान्यथा नाशः कल्पकोटिशतैरपि ॥ ५७ ॥

यः करोति स्वयं कर्म कारयेन्नानुभोदयेत् ।

कायेन मनसा वाचा तस्य पापगतिः क्लृप्तम् ॥ ५८ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां पापभेदवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ५.६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरेशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.७. सप्तमोऽध्यायः । नरकलोकमार्गयमदूतस्वरूपवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

अथ पापैर्नरा यान्ति यमलोकं यतुर्विधैः ।

सन्नासजन्मनं धोरे विवशाः सर्वदेहिनिः ॥ १ ॥

गर्भस्थैर्जायमानैश्च बालैस्तरुणमध्यमैः ।

स्त्रीपुत्रपुंसकैश्चैवैर्जातव्यं सर्वजन्तुषु ॥ २ ॥

शुभाशुभकृलं यात्र देहिनां संविचार्यते ।

यित्रगुमादिभिः सर्वैः वसिष्ठप्रभुभ्यैस्तथा ॥ ३ ॥

न केचित्प्राणिनः सन्ति ये न यान्ति यमक्षयम् ।

अवश्यं हि कृतं कर्म भोक्तव्यं तद्विचार्यताम् ॥ ४ ॥

तत्र ये शुभकर्माणः सौम्यचित्ता दयान्विताः ।

ते नरा यान्ति सौम्येन पूर्वं यमनिकेतनम् ॥ ५ ॥

ये पुनः पापकर्माणः पापा दानविवर्जिताः ।

ते धोरेण पथा यान्ति दक्षिणेन यमालयम् ॥ ६ ॥

षडशीतिसहस्राणि योजनानामतीत्य तत् ।
 वैवस्वतपुरं ज्ञेयं नानाद्वयमवस्थितम् ॥ ७ ॥
 समीपस्थमिवाभाति नराणां पुण्यकर्मणाम् ।
 पापिनामतिदूरस्थं यथा रौद्रिण गच्छताम् ॥ ८ ॥
 तीक्ष्णकण्टकयुक्तेन शर्कराविधितेन य ।
 क्षुरधारानिभैस्तीक्ष्णैः पाषाणै रचितेन य ॥ ९ ॥
 क्वचिन्मृदेन मडता जलौकाभिश्च सङ्कुलैः ।
 लोडसूचीनिभैर्दोर्भैः सम्पन्नेन पथा क्वचित् ॥ १० ॥
 तटप्रायातिविषमैः पर्वतैर्वृक्षसङ्कुलैः ।
 प्रतमाङ्गारयुक्तेन यान्ति मार्गेण दुःषिताः ॥ ११ ॥
 क्वचिद्विषमगर्तैश्च क्वचिन्मृदेषैः सुदुष्करैः ।
 सुतमभालुकाभिश्च तथा तीक्ष्णैश्च शङ्कुभिः ॥ १२ ॥
 अनेकशाभाविततैर्व्याप्तं वंशवनैः क्वचित् ।
 कष्टेन तमसा मार्गेणानालम्बेन कुत्रचित् ॥ १३ ॥
 अथः शङ्गाटकैस्तीक्ष्णैः क्वचिद्वाग्निना पुनः ।
 क्वचित्तमशिलाभिश्च क्वचिद्व्याप्तं डिमेन य ॥ १४ ॥
 क्वचिद्भालुकया व्याप्तमाकण्ठान्तः प्रवेशया ।
 क्वचिद्दुष्टाम्बुना व्याप्तं क्वचिन्मृदु करिषाग्निना ॥ १५ ॥
 क्वचित् सिद्धैर्वृद्धैर्घ्नैर्मशकैश्च सुदारुणैः ।
 क्वचिन्महाजलौकाभिः क्वचिन्महाजगदैस्तथा ॥ १६ ॥
 मक्षिकाभिश्च रौद्राभिः क्वचित् सर्पैर्विषोल्बणैः ।
 मत्तमातङ्गयूथैश्च बलोन्मत्तैः प्रमाथिभिः ॥ १७ ॥
 पन्थानमुल्लिखद्भिश्च सूकरैस्तीक्ष्णदंष्ट्रिभिः ।
 तीक्ष्णशङ्कैश्च मडिषैः सर्वभूतैश्च चापदैः ॥ १८ ॥
 डाकिनीभिश्च रौद्राभिर्विकरालैश्च राक्षसैः ।
 व्याधिभिश्च महाघोरैः पीड्यमाना व्रजन्ति हि ॥ १९ ॥
 महाधूलिविमिश्रेण महाचण्डेन वायुना ।
 महापाषाणवर्षेण लन्धमाना निराश्रयाः ॥ २० ॥

क्वचिद्भिद्युत्प्रपातेन दृश्यमाना प्रजन्ति य ।
 मडता बाणवर्षेण विध्यमानाश्च सर्वतः ॥ २१ ॥
 पतद्भिर्विजपातैश्च उल्कापातैश्च दारुणैः ।
 प्रदीमाङ्गारवर्षेण दृश्यमानाश्च सन्ति हि ॥ २२ ॥
 मडता पांसुवर्षेण पूर्यमाणा रुदन्ति य ।
 मडामेघरवैर्घोरैस्त्रस्यन्ते य मुहुर्मुहुः ॥ २३ ॥
 निशितायुधवर्षेण भिद्यमानाश्च सर्वतः ।
 मडाक्षाराभ्युधाराभिः सिध्यमाना प्रजन्ति य ॥ २४ ॥
 मडीशीतेन मरुता रुक्षेण परुषेण य ।
 समन्ताद् बाध्यमानाश्च शुष्यन्ते सङ्कुचन्ति य ॥ २५ ॥
 धत्थं मार्गेण रौद्रेण पाथेयरहितेन य ।
 निरावभेन दुर्गेण निर्जलेन समन्ततः ॥ २६ ॥
 विषमेषैव मडता निर्जनापाश्रयेण य ।
 तमोरुपेण कष्टेन सर्वदुष्टाश्रयेण य ॥ २७ ॥
 नीयन्ते दैहिनः सर्वे ये मूढाः पापकर्माणाः ।
 यमदूतैर्मडाघोरैस्तदाज्ञाकारिभिर्बलात् ॥ २८ ॥
 अेकाकिनः पराधीना मित्रबन्धुविवर्जिताः ।
 शोचन्तः स्वानि कर्माणि रुदन्तश्च मुहुर्मुहुः ॥ २९ ॥
 प्रेता भूत्वा विवस्त्राश्च शुष्ककण्ठीष्ठतालुकाः ।
 असौम्या भयभीताश्च दृश्यमानाः क्षुधान्विताः ॥ ३० ॥
 भद्गाः शङ्खपलया केचिदुत्ता नपादका नराः ।
 कृष्यन्ते कृष्यमाणाश्च यमदूतैर्बलोत्कटैः ॥ ३१ ॥
 उरसाधोमुष्माश्चान्ये घृष्यमाणाः सुदुःखिताः ।
 केशपाशनिबन्धेन सङ्कृष्यन्ते य रज्जुना ॥ ३२ ॥
 ललाटे याङ्कुशेनान्ये भिन्ना दृष्यन्ति दैहिनः ।
 उत्तानाः कण्ठकपथा क्वचिद्ङ्गारवर्त्मना ॥ ३३ ॥
 पश्चाद् बाहुनिबद्धाश्च जठरेण प्रपीडिताः ।

पूरिताः शृङ्खलाभिश्च उस्तयोश्च सुकीलिताः ॥ ३४ ॥

ग्रीवापाशेन कृष्यन्ते प्रयान्त्यन्ये सुदुःभिताः ।

जिह्वाङ्कुशप्रवेशेन रज्ज्वाकृष्यन्त अेव ते ॥ ३५ ॥

नासाभेदेन रज्ज्वा य त्वाकृष्यन्ते तथापरे ।

भिन्नाः कपोलयो रज्ज्वा कृष्यन्तेऽन्ये तथौष्ठयोः ॥ ३६ ॥

छिन्नाग्रपादउस्ताश्च छिन्नकर्णोष्ठनासिकाः ।

सञ्छिन्नशिश्नवृषणाः छिन्नभिन्नाङ्गसन्धयः ॥ ३७ ॥

आभिधमानाः कुन्तैश्च भिधमानाश्च सायकैः ।

धतश्चेतश्च धावन्तः कन्दमाना निराश्रयाः ॥ ३८ ॥

मुद्गरैर्लोडदण्डैश्च अन्यमाना मुडुर्मुडुः ।

कण्टकैर्विविधैर्घोरैर्ज्वलनार्कसमप्रभैः ॥ ३९ ॥

भिन्दिपालैर्विभिद्यन्ते स्रवतः पूयशोषितम् ।

शकृता कुम्भिदग्धाश्च नीयन्ते विवशा नराः ॥ ४० ॥

यायमानाश्च सलिलमन्त्रं वापि बुभुक्षिताः ।

छायां प्रार्थयमानाश्च शीताताश्चानलं पुनः ॥ ४१ ॥

दानडीनाः प्रयान्त्येवं प्रार्थयन्तः सुभं नराः ।

गृहीतदानपाथेयाः सुभं यान्ति यमालयम् ॥ ४२ ॥

अेवं न्यायेन कष्टेन प्राप्ताः प्रेतपुरं यदा ।

प्रज्ञापितास्ततो दूतैर्निवेश्यन्ते यमाग्रतः ॥ ४३ ॥

तत्र ये शुभकर्माणस्तांस्तु सम्मानयेधमः ।

स्वागतासनदानेन पादार्घ्येण प्रियेण च ॥ ४४ ॥

धन्या यूयं मडात्मानो निगमोदितकारिणः ।

यैश्च दिव्यसुभार्थाय भवद्भिः सुकृतं कृतम् ॥ ४५ ॥

दिव्यं विमानमारुह्य दिव्यस्त्रीभोगभूषितम् ।

स्वर्गं गच्छध्वममलं सर्वकामसमन्वितम् ॥ ४६ ॥

तत्र भुक्त्वा मडाभोगानन्ते पुण्यस्य सङ्ख्यात् ।

यत्किञ्चिदल्पमशुभं पुनस्तद्विड भोक्ष्यथ ॥ ४७ ॥

धर्मात्मानो नरा ये य मित्रभूता एवात्मनः ।

सौम्यं मुष्णं प्रपश्यन्ति धर्मराजनमेव य ॥ ४८ ॥

ये पुनः क्रूरकर्माणस्ते पश्यन्ति भयानकम् ।

दंष्ट्राकरालवदनं भृकुटीकुटिलेक्षणम् ॥ ४९ ॥

उर्ध्वकेशं महाशमश्रुमूर्ध्वप्रस्फुरिताधरम् ।

अष्टादशभुजं कुङ्कुं नीलाञ्जनचयोपमम् ॥ ५० ॥

सर्वायुधोद्धृतकरं सर्वदण्डेन तर्जयन् ।

महामखिषमारुढं दीप्ताग्निसमलोचनम् ॥ ५१ ॥

रक्तमाल्याम्बरधरं महामेरुमिवोच्छ्रितम् ।

प्रलयाम्बुदनिर्घोषं पिबन्निव महोदधिम् ॥ ५२ ॥

ग्रसन्तमिव शैलेन्द्रमुद्गिरन्तमिवानलम् ।

मृत्युश्चैव समीपस्थः कालानलसमप्रभः ॥ ५३ ॥

कालश्चाञ्जनसङ्काशः कृतान्तश्च भयानकः ।

मारी योग्रमडामारी कालरान्निश्च दारुणः ॥ ५४ ॥

विविधा व्याधयः कुष्ठा नानारुपा भयावहाः ।

शक्तिशूलाङ्गुशधराः पाशचक्रासिपाणयः ॥ ५५ ॥

वज्रतुण्डधरा रौद्राः क्षुरतूणधनुर्धराः ।

नानायुधधराः सर्वे महावीरा भयङ्कराः ॥ ५६ ॥

असङ्ख्याता महावीराः कालाञ्जनसमप्रभाः ।

सर्वायुधोद्धृतकरा यमदृता भयानकाः ॥ ५७ ॥

अनेन परिचारेण वृतं तं धोरदर्शनम् ।

यमं पश्यन्ति पापिष्ठाश्चित्रगुप्तं य भीषणम् ॥ ५८ ॥

निर्भर्त्सयति यात्यन्तं यमस्तान्पापकर्मणः ।

चित्रगुप्तश्च भगवान् धर्मवाक्यैः प्रबोधयेत् ॥ ५९ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां नरकलोकमार्गयमदृतस्ववृषवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ५.७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.८. अष्टमोऽध्यायः । नरकलोकवर्णनम् ।

चित्रगुप्त उवाच ।

भो भो द्रुष्टतकर्माणः परद्रव्यापहारकाः ।

गर्विता उपवीर्येण परदारवमर्दकाः ॥ १ ॥

यत् स्वयं क्रियते कर्म तद्विदं भुज्यते पुनः ।

तत्किमात्मोपघातार्थं भवद्भिर्द्रुष्टं कृतम् ॥ २ ॥

छदानीं किं प्रलयध्वं पीज्यमानाः स्वकर्मभिः ।

भुज्यन्तां स्वानि कर्माणि नास्ति दोषो हि कस्यचित् ॥ ३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेवं ते पृथिवीपालाः सम्प्राप्तास्तत्समीपतः ।

स्वकीयैः कर्मभिर्घोरैर्द्रुष्टमवलदपिणः ॥ ४ ॥

तानपि क्रोधसंयुक्तश्चित्रगुप्तो मलाप्रभुः ।

संशिक्षयति धर्मज्ञो यमराजानुशिक्षया ॥ ५ ॥

चित्रगुप्त उवाच ।

भो भो नृपा दुराचाराः प्रजाविध्वंसकारिणः ।

अल्पकालस्य राजस्य कृते किं द्रुष्टं कृतम् ॥ ६ ॥

राज्यभोगेन मोहेन भलादन्यायतः प्रजाः ।

यद्दण्डिताः कुलं तस्य भुज्यतामधुना नृपाः ॥ ७ ॥

क्य तद्राज्यं कलत्रं य यदर्थमशुभं कृतम् ।

तत्सर्वं सम्परित्यज्य यूयमेकाकिनः स्थिताः ॥ ८ ॥

पश्यामि तद्भवं नष्टं येन विध्वंसिताः प्रजाः ।

यमदूतैर्योज्यमाना अधुना कीदृशां भवेत् ॥ ९ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेवं बहुविधैर्वाक्यैरुपलब्धा यमेन ते ।

स्वानि कर्माणि शोचन्ति तूष्णीं तिष्ठन्ति पार्थिवाः ॥ १० ॥

एति कर्म समुद्दिश्य नृपाणां धर्मराऽयमः ।

तत्पापपङ्कशुद्ध्यर्थमिदं दूतान् भ्रवीति य ॥ ११ ॥

यमराज उवाच ।

भो भोश्चाण्ड मडायाण्ड गृहीत्वा नृपती-भवात् ।

नियमेन विशुद्धध्वं क्रमेण नरकाग्निषु ॥ १२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ततः शीघ्रं समादाय नृपान् सङ्गुह्य पादयोः ।

भ्रामयित्वा तु वेगेन निक्षिप्योर्ध्वं प्रगुह्य य ॥ १३ ॥

सर्वप्रायेण मडतातीव तमे शिवातले ।

आस्कुलयन्ति तरसा वज्रोणेव मडाद्रुमान् ॥ १४ ॥

ततः स रक्तं श्रोत्रेण स्रवते जर्जरीकृतः ।

निःसंज्ञः स तदा देही निश्चेष्टः सम्प्रजायते ॥ १५ ॥

ततः स वायुना स्पृष्टः स तैरुज्ज्वितः पुनः ।

ततः पापविशुद्ध्यर्थं क्षिपन्ति नरकार्णव ॥ १६ ॥

अष्टाविंशतिसङ्ख्याभिः क्षित्यधः सप्तकोटयः ।

सप्तमस्य तलस्थान्ते घोरे तमसि संस्थितः ॥ १७ ॥

घोराभ्या प्रथमा कोटिः सुघोरा तदधः स्थिता ।

अतिघोरा मडाघोरा घोररुपा य पञ्चमी ॥ १८ ॥

षष्ठी तलातलाभ्या य सप्तमी य भयानका ।

अष्टमी कालरान्निश्च नवमी य भयोत्कटा ॥ १९ ॥

दशमी तदधश्चाण्डा मडायाण्डा ततोऽप्यधः ।

याण्डकोलाडला यान्या प्रयाण्डा याण्डनायिका ॥ २० ॥

पद्मा पद्मावती भीता भीमा भीषणनायिका ।

कराला विकराला य वज्रा विंशतिमा स्मृता ॥ २१ ॥

त्रिकोणा पञ्चकोणा य सुदीर्घा याण्डिलार्तिदा ।

समा भीमभलाभोग्रा दीप्तप्रायेति याष्टमी ॥ २२ ॥

एति ते नामतः प्रोक्ता घोरा नरककोटयः ।

अष्टाविंशतिरेवैताः पापानां यातनात्मिकाः ॥ २३ ॥

तासां क्रमेण विज्ञेयाः पञ्च पञ्चैव नायकाः ।

प्रत्येकं सर्वकोटीनां नामतः सन्निबोधत ॥ २४ ॥

रौरवः प्रथमस्तेषां रुदन्ते यत्र देहिनः ।
 महारौरवपीडाभिर्महान्तोऽपि रुदन्ति य ॥ २५ ॥
 ततः शीतं तथा योषणं पञ्चाधा नायकाः स्मृताः ।
 सुधोरः सुमहातीक्ष्णस्तथा सञ्ज्वनः स्मृतः ॥ २६ ॥
 महातमो विलोमश्च विलोपश्चापि कष्टकः ।
 तीव्रवेगः करालश्च विकरालः प्रकम्पनः ॥ २७ ॥
 महावक्त्रश्च कालश्च कालसूत्रः प्रगर्जनः ।
 सूयीमुषः सुनेतिश्च षाडकः सुप्रपीडनः ॥ २८ ॥
 कुम्भीपाकसुपाडौ य इक्यश्चातिदारुणः ।
 अङ्गारराशिभवनं मेदोऽसृक्प्रक्षितस्ततः ॥ २९ ॥
 तीक्ष्णतुण्डश्च शकुनिर्महासंवर्तकः ऋतुः ।
 तमजन्तुः पङ्कुलेपः प्रतिमांसस्त्रपूद्वलवः ॥ ३० ॥
 उच्छ्वासः सुनिरुच्छ्वासो सुदीर्घः कूटशात्मलिः ।
 दुरिष्टः सुमहावाहः प्रवाहः सुप्रतापनः ॥ ३१ ॥
 ततो मेघो वृषः शात्मः सिंहाव्याघ्रगजाननाः ।
 श्वसूकराजमखिषधूककोकवृकाननाः ॥ ३२ ॥
 ग्राहकुम्भीननकाप्याः सर्पकूर्मप्यवायसाः ।
 गृध्रोऽल्लुहलौकाप्याः शार्दूलकथर्कटाः ॥ ३३ ॥
 मण्डूकः पूतिवक्त्राश्च रक्ताक्षः पूतिमृत्तिकाः ।
 कण्ठधूम्रस्तथाग्निश्च कृमिगन्धिवपुस्तथा ॥ ३४ ॥
 अग्नीध्रश्चाप्रतिष्ठश्च रुधिराभः शम्भोजनः ।
 लालाभक्षान्त्रभक्षौ य सर्वभक्षः सुदारुणः ॥ ३५ ॥
 कष्टकः सुविशालश्च विकटः कटपूतनः ।
 अम्भरीषः कटाहश्च कष्टा वैतरणी नदी ॥ ३६ ॥
 सुतमलोडशयन ऐकपाहः प्रपूरणः ।
 असितालवनं धोरमस्थिभङ्गः सुपूरणः ॥ ३७ ॥
 विलातसोऽसुयन्त्रोपि कूटपाशः प्रमर्दनः ।
 महायूरार्णोऽसुयूर्णोऽपि तमलोडमयं तथा ॥ ३८ ॥

पर्वतः क्षुरधारा य तथा यमलपर्वतः ।
 भूत्रविष्ठाश्रुकूपश्च क्षारकूपश्च शीतलः ॥ ३८ ॥
 मुसलोत्प्लवं यन्त्रं शिलाशकटवाङ्गलम् ।
 तालपत्रासिगडनं मडाशकटमण्डपम् ॥ ४० ॥
 सम्मोडमस्थिभङ्गश्च तमश्चलमयोगुडम् ।
 अङ्गुष्ठुभं मडाकलेशः कश्मलं समलं मलात् ॥ ४१ ॥
 डालाडलो विरुपश्च स्वरुपश्च यमानुगः ।
 अेकपादस्त्रिपादश्च तीप्रश्चाथीवरं तमः ॥ ४२ ॥
 अष्टाविंशतिरित्येते क्मशः पञ्चपञ्चकम् ।
 कोटीनामानुपूर्वोण पञ्च पञ्चैव नायकः ॥ ४३ ॥
 शैरवाय प्रबोध्यन्ते नरकाणां शतं स्मृतम् ।
 यत्वारिशस्य तत्प्रोक्तं मडानरकमण्डलम् ॥ ४४ ॥
 षति ते व्यास सम्प्रोक्ता नरकस्य स्थितिर्मया ।
 प्रसङ्ग्यानास्य वैराग्यं शृणु पापगतिं य ताम् ॥ ४५ ॥
 षति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां नरकलोकवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ५.८ ॥
 ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.८. नवमोऽध्यायः । नरकगतिवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।
 अेषु पापाः प्रपश्यन्ते शोष्यन्ते नरकाग्निषु ।
 यातनाभिर्विचित्राभिरास्वकर्मक्षयाद् भृशम् ॥ १ ॥
 स्वमलप्रक्षयाद्द्वन्द्वौ धास्यन्ति धातवः ।
 तत्र पापक्षयात्पापा नराः कर्मानुरूपतः ॥ २ ॥
 सुगाढे उस्तयोर्बद्ध्वा ततः शृङ्खलया नराः ।
 मडावृक्षाग्रशाभासु लभ्यन्ते यमकिङ्करैः ॥ ३ ॥

ततस्ते सर्वयत्नेन क्षिमा दोलन्ति किङ्करैः ।
दोभ्यन्तश्चातिवेगेन विसंज्ञा यान्ति योजनम् ॥ ४ ॥

अन्तरिक्षस्थितानां य लोडभारशतं पुनः ।
पादयोर्बध्यते तेषां यमदूतैर्महाभवैः ॥ ५ ॥

तेन भारेण मडता प्रभृशं ताडिता नराः ।
ध्यायन्ति स्वानि कर्माणि तूष्णीं तिष्ठन्ति निश्चलाः ॥ ६ ॥

ततोऽङ्कुशैरग्निवर्षैर्लोडदण्डैश्च दारुणैः ।
हन्यन्ते किङ्करैर्घोरैः समन्तात्पापकर्मिणः ॥ ७ ॥

ततः क्षारेण दीमेन वक्त्रेऽपि विशेषतः ।
समन्ततः प्रविष्यन्ते तीव्रेण तु पुनः पुनः ॥ ८ ॥

द्रुतेनात्यन्तविमेन कृत्वाऽगा जर्जरीकृताः ।
पुनर्विदार्य याऽगानि शिरसः प्रभृति क्मात् ॥ ९ ॥

वृन्ताकवत्प्रपथ्यन्ते तमलोडकटाडकैः ।
विष्ठापूर्णा तथा कूपे कृमीणां निचये पुनः ॥ १० ॥

भेदोऽसुक्युयपूर्णायां वाप्यां क्षिप्यन्ति ते पुनः ।
भक्ष्यन्ते कृमिभिस्तीक्ष्णैर्लोडतुण्डैश्च वायसैः ॥ ११ ॥

श्रमिर्दशैर्वृकैर्व्याघ्रै रौद्रेश्च विकृताननैः ।
पथ्यन्ते मत्स्यवय्यापि प्रदीमाऽगारराशिषु ॥ १२ ॥

भिन्नाः शूलैः सुतीक्ष्णैश्च नराः पापेन कर्मणः ।
तैलयन्त्रेषु याकम्य घोरैः कर्मभिरात्मनः ॥ १३ ॥

तिला षव प्रपीड्यन्ते यक्षाभ्ये जनपिण्डकाः ।
भ्रज्यन्ते यातपे तमलोडभाण्डेष्वनेकधा ॥ १४ ॥

तैलपूर्णाकटाडेषु सुतमेषु पुनःपुनः ।
भडुधा पथ्यते जिह्वा प्रपीड्योरसि पादयोः ॥ १५ ॥

यातनाश्च मडत्योऽत्र शरीरस्याति सर्वतः ।
निःशेषनरकेष्वेवं कमन्ति कमशो नराः ॥ १६ ॥

नरकेषु य सर्वेषु विचित्रा यमयातनाः ।
याम्यैश्च दीयते व्यास सर्वाऽङ्गेषु सुकष्टदाः ॥ १७ ॥

ज्वलद्गंगास्मादाय मुष्ममापूर्य ताज्यते ।
 ततः क्षारेण दीप्तेन ताम्रेण य पुनःपुनः ॥ १८ ॥
 धृतेनात्यन्ततप्तेन तदा तैलेन तन्मुष्मम् ।
 धृतस्ततः पीडयित्वा भृशमापूर्य उच्यते ॥ १९ ॥
 विष्ठाभिः कृमिभिश्चापि पूर्यमाणाः क्वचित् क्वचित् ।
 परिष्वजन्ति यात्युत्रां प्रदीमां लोडशात्मलीम् ॥ २० ॥
 उच्यन्ते पृष्ठदेशे य पुनर्दीप्तैर्महाधनैः ।
 दन्तुरेणादिकुण्डेन ककयेन बलीसया ॥ २१ ॥
 शिरःप्रभृति पीडयन्ते धोरैः कर्मभिरात्मजैः ।
 भाधन्ते य स्वमांसानि पीयते शोणितं स्वकम् ॥ २२ ॥
 अन्नं पानं न दत्तं यैः सर्वदा स्वात्मापोषकैः ।
 धक्षुवत्ते प्रपीडयन्ते जर्जरीकृत्य मुद्गरैः ॥ २३ ॥
 असितालवने धोरे छिद्यन्ते भाण्डशस्ततः ।
 सूथीभिर्भिन्नसर्वाङ्गाः तमशूलाग्ररोपिताः ॥ २४ ॥
 सञ्चाल्यमाना बहुशः क्लिश्यन्ते न भ्रियन्ति य ।
 तथा य तथ्यरीराणि सुभृदुःखसडानि य ॥ २५ ॥
 देहादुत्पाट्य मांसानि भिद्यन्ते स्वैश्च मुद्गरैः ।
 दन्तुराकृतिभिर्घोरैर्यमदूतैर्बलोत्सटैः ॥ २६ ॥
 निरुच्छ्वासे निरुच्छ्वासास्तिष्ठन्ति नरके चिरम् ।
 उत्ताडयन्ते तथोच्छ्वासे वालुकासदने नराः ॥ २७ ॥
 रौरवे रोदमानाश्च पीडयन्ते विविधैर्वधैः ।
 महासौरवपीडाभिर्महान्तोऽपि रुदन्ति य ॥ २८ ॥
 पत्सु वक्त्रे गुदे मुण्डे नेत्रयोश्चैव मस्तके ।
 निहन्यन्ते धनैस्तृक्षणैः सुतमैर्लोडशङ्कुभिः ॥ २९ ॥
 सुतमवालुकायां तु प्रयोज्यन्ते मुहुर्मुहुः ।
 जन्तुपङ्के भृशं तप्ते क्षिप्ताः कन्दन्ति विस्वरम् ॥ ३० ॥
 कुम्भीपाकेषु पथ्यन्ते तप्ततैलेषु वै मुने ।

पापिनः क्रूरकर्माणोऽसख्येषु सर्वथा पुनः ॥ ३१ ॥
लालाभक्षेषु पापास्ते पात्यन्ते दुःप्रदेषु वै ।
नानास्थानेषु य तथा नरकेषु पुनःपुनः ॥ ३२ ॥
सूथीमुभे मडाकलेशे नरके पात्यते नरः ।
पापी पुण्यविहीनश्च ताड्यते यमकिङ्करैः ॥ ३३ ॥
लोलकुम्भे विनिःक्षिप्ताः श्वसन्तश्च शनैः शनैः ।
मडाग्निना प्रपथ्यन्ते स्वपापैरेव मानवाः ॥ ३४ ॥
दृढं रज्ज्वादिभिर्बद्ध्वा प्रपीड्यन्ते शिलासु य ।
क्षिप्यन्ते यान्धकूपेषु दृश्यन्ते भ्रमरैर्भृशम् ॥ ३५ ॥
कृमिभिर्भिन्नसर्वाङ्गाः शतशो जर्जरीकृताः ।
सुतीक्ष्णक्षारकूपेषु क्षिप्यन्ते तदनन्तरम् ॥ ३६ ॥
मडाज्वालेऽत्र नरके पापाः कुन्न्ति दुःप्रिताः ।
धतश्चेतश्च धावन्ति दृष्ट्यमानास्तदर्थिषा ॥ ३७ ॥
पृष्ठे यानीय तुण्डाभ्यां विन्यस्तस्कन्धयोजिते ।
तयोर्मध्येन वाङ्मूष्य बाहुपृष्ठेन गाढतः ॥ ३८ ॥
भद्राः परस्परं सर्वे सुभृशं पाशरज्जुभिः ।
भद्रपिण्डास्तु दृश्यन्ते मडाज्वाले तु यातनाः ॥ ३९ ॥
रज्जुभिर्वेष्टिताश्चैव प्रलिप्ताः कर्मभेन य ।
करीषतुषवह्नौ य पथ्यन्ते न म्रियन्ति य ॥ ४० ॥
सुतीक्ष्णयस्त्रितास्ते छि कर्कशासु शिलासु य ।
आस्फुल्य शतशः पापाः पथ्यन्ते तृणवत्ततः ॥ ४१ ॥
शरीराभ्यन्तरगतैः प्रभूतैः कुमिर्भिराः ।
भक्ष्यन्ते तीक्ष्णवदनैरात्मदेहक्षयाद् भृशम् ॥ ४२ ॥
कृमीणां नियये क्षिप्ताः पूयमांसास्थिराशिषु ।
तिष्ठन्त्युद्विग्नहृदयाः पर्वताभ्यां निपीडिताः ॥ ४३ ॥
तमेन वज्रलेपेन शरीरमनुलिप्यते ।
अधोमुण्डोर्ध्वपादश्च तातप्यन्ते स्म वह्निना ॥ ४४ ॥

वदनान्तःप्रविन्धस्तां सुप्रतसामयोगदाम् ।
ते भादन्ति पशधीनास्तैस्ताज्यन्ते य मुद्गरैः ॥ ४५ ॥

एत्थं व्यास कुडर्माणो नरकेषु पयन्ति छि ।
वर्णयामि विवर्णत्वं तेषां तत्त्वाय कर्मिणाम् ॥ ४६ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां सामान्यतो नरकगतिवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ प.९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१०. दशमोऽध्यायः । नरकगतिभोगवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

मिथ्यागमं प्रवृत्तस्तु द्विजिह्वाभ्यं य गच्छति ।
जिह्वार्धकोशविस्तीर्णल्लवैस्तीक्ष्णैः प्रपीड्यते ॥ १ ॥

निर्भर्त्सयति यः कुरो मातरं पितरं गुरुम् ।
विष्ठाभिः कृमिमिश्राभिर्मुष्ममापूर्यं उच्यते ॥ २ ॥

ये शिवायतनारामवापीकूपतडागकान् ।
विद्रवन्ति द्विजस्थानं नरास्तत्र रमन्ति य ॥ ३ ॥

कामायोद्धर्तनाभ्यङ्ग स्नानपानाम्बुभोजनम् ।
कीडनं मैथुनं धूतमाचरन्ति मदीकृताः ॥ ४ ॥

पेयिरे विविधैर्धोरैरिक्षुयन्त्रादिपीडनैः ।
निरयाग्निषु पथ्यन्ते यावदाभूतसम्प्लवम् ॥ ५ ॥

तेन तेनैव रुपेण ताड्यन्ते पारदारिकाः ।
गाढमालिङ्ग्य ते नारीं सुतप्तां लोडनिर्मिताम् ॥ ६ ॥

पूर्वाकाराश्च पुरुषाः प्रज्वलन्ति समन्ततः ।
दृश्वादिशीं स्त्रियं गाढमालिङ्गन्ति रुदन्ति य ॥ ७ ॥

ये शृण्वन्ति सतां निन्दां तेषां कर्णप्रपूरणम् ।
अग्निवर्णैरयःकीलैस्तप्तैस्ताम्रादिनिर्मितैः ॥ ८ ॥

त्रपुसीसारकूटाद्भिः क्षीरेण य पुनःपुनः ।

सुतमतीक्ष्णतैलेन वज्रलेपेन वा पुनः ॥ ८ ॥
कृमादापूर्य कर्णास्तु नरकेषु य यातनाः ।
अनुकृमेण सर्वेषु भवन्त्येताः समन्ततः ॥ १० ॥
सर्वेन्द्रियाणामध्येवं कृमात्पापेन यातनाः ।
भवन्ति धोराः प्रत्येकं शरीरेण कृतेन य ॥ ११ ॥
स्पर्शदोषेण ये मूढाः स्पृशन्ति य परस्त्रियम् ।
तेषां करोऽग्निवर्णाभिः पांसुभिः पूर्यते भृशम् ॥ १२ ॥
तेषां क्षारादिभिः सर्वैः शरीरमनुलिप्यते ।
यातनाश्च मडाकष्टाः सर्वेषु नरकेषु य ॥ १३ ॥
कुर्वन्ति पित्रोर्भृकुटिं करनेत्राणि ये नराः ।
वङ्त्राणि तेषां सान्तानि कीर्यन्ते शङ्कुभिर्दृढम् ॥ १४ ॥
यैरिन्द्रियैर्नरा ये य विकुर्वन्ति परस्त्रियम् ।
छन्द्रियाणि य तेषां वै विकुर्वन्ति तथैव य ॥ १५ ॥
परदारांश्च पश्यन्ति लुब्धाः स्तब्धेन यक्षुषा ।
स्यूथीभिश्चाग्निवर्णाभिस्तेषां नेत्रप्रपूरणम् ॥ १६ ॥
क्षाराद्यैश्च कृमात्सर्वा एतेव यमयातनाः ।
भवन्ति मुनिशार्दूल सत्यं सत्यं न संशयः ॥ १७ ॥
देवाग्निगुरुविप्रेत्यश्चानिवेद्य प्रभुञ्जते ।
लोडकीलशतैस्तप्तैस्तज्जिह्वास्थं य पूर्यते ॥ १८ ॥
ये देवाराभपुष्पाणि लोभात्सङ्गुल्य पाणिना ।
जिघ्रन्ति य नरा भूयः शिरसा धारयन्ति य ॥ १९ ॥
आपूर्यते शिरस्तेषां तप्तैर्लोडस्थ शङ्कुभिः ।
नासिका यातिभडुवैस्ततः क्षारादिभिर्भृशम् ॥ २० ॥
ये निन्दन्ति महात्मानं वायकं धर्मदेशिकम् ।
देवाग्निगुरुभक्तांश्च धर्मशास्त्रं य शाश्वतम् ॥ २१ ॥
तेषामुरसि कण्ठे य जिह्वायां दन्तसन्धिषु ।
तालुन्योष्ठे नासिकायां मूर्ध्नि सर्वाङ्गसन्धिषु ॥ २२ ॥

अग्निवर्णास्तु तमाश्च त्रिशाष्वा लोहशङ्खवः ।
 आभिधन्ते य बभुशः स्थानेष्वेतेषु मुद्गरैः ॥ २३ ॥
 ततः क्षारेण दीमेन पूर्यते छि समन्ततः ।
 यातनाश्च मडत्यो वै शरीरस्थाति सर्वतः ॥ २४ ॥
 अशेषनरकेष्वेव क्वमन्ति क्वमशः पुनः ।
 ये गृह्णन्ति परद्रव्यं पद्भ्यां विप्रं स्पृशन्ति य ॥ २५ ॥
 शिवोपकरणं गां य ज्ञानादिलिपितं य यत् ।
 उस्तपादादितिस्तेषामापूर्यन्ते समन्ततः ॥ २६ ॥
 नरकेषु य सर्वेषु विचित्रा बहुयातनाः ।
 भवन्ति बहुशः कष्टाः पाणिपादसमुद्भवाः ॥ २७ ॥
 शिवायतनपर्यन्ते देवाराभेषु कुत्रयित् ।
 समुत्सृजन्ति ये पापाः पुरीषं मूत्रमेव य ॥ २८ ॥
 तेषां शिश्रं सवृषणं यूयर्थते लोहमुद्गरैः ।
 सूयीभिरग्निवर्णाभिस्तथा त्वापूर्यते पुनः ॥ २९ ॥
 ततः क्षारेण मडता तीव्रेण य पुनः पुनः ।
 द्रुतेन पूर्यते गाढे गुदे शिश्रे य देहिनः ॥ ३० ॥
 मनः सर्वेन्द्रियाणां य यस्माद्गुहं प्रजायते ।
 धने सत्यपि ये दानं न प्रयच्छन्ति तृषणया ॥ ३१ ॥
 अतिथिं यावमन्यन्ते काले प्राप्ते गृह्णाश्रमे ।
 तस्मात्ते दृष्टुं प्राप्य गच्छन्ति निरयेऽशुभ्यौ ॥ ३२ ॥
 येऽन्नं दत्त्वा छि भुञ्जन्ति न श्वभ्यः सड वायसैः ।
 तेषां य विवृतं वक्त्रं कीलकद्रयताडितम् ॥ ३३ ॥
 कृमिभिः प्राणिभिश्चोर्गैर्लोहितुण्डैश्च वायसैः ।
 उपद्रवैर्बहुविधैरुग्रैरन्तः प्रपीड्यते ॥ ३४ ॥
 श्यामश्च शबलश्चैव यममार्गानुरोधकौ ।
 यौ स्तस्ताभ्यां प्रयच्छामि तौ गृह्णीतामिमं बलिम् ॥ ३५ ॥
 ये वा वरुणवायव्या याम्या नैरृत्यवायसाः ।
 वायसाः पुण्यकर्माणस्ते प्रगृह्णन्तु मे बलिम् ॥ ३६ ॥

शिवामभ्यर्च्य यत्नेन हुत्वाऽग्नौ विधिपूर्वकम् ।

शैवैर्मन्त्रैर्बलिं ये य एदन्ते न य ते यमम् ॥ ३७ ॥

पश्यन्ति त्रिदिवं यान्ति तस्माद्दधाद्दिनेदिने ।

मण्डलं यतुरस्रं तु कृत्वा गन्धादिवासितम् ॥ ३८ ॥

धन्वन्तर्यर्धमीशान्यां प्राच्यामिन्द्राय निःक्षिपेत् ।

याम्यां यमाय वारुण्यां सुदक्षोमाय दक्षिणे ॥ ३९ ॥

पितृभ्यस्तु विनिःक्षिप्य प्राच्यामर्धमणं ततः ।

धातुश्चैव विधातुश्च द्वारदेशे विनिःक्षिपेत् ॥ ४० ॥

श्वभ्यश्च श्वपतिभ्यश्च वयोभ्यो विक्षिपेद्भुवि ।

देवैः पितृमनुष्यैश्च प्रेतैर्भूतैः सगुड्यडैः ॥ ४१ ॥

वयोभिः कृमिकीटैश्च गृहस्थश्चोपश्रुव्यते ।

स्वाडाकारः स्वधाकारो वषट्कारस्तृतीयकः ॥ ४२ ॥

उन्तकारस्तथैवान्यो धेन्वाः स्तनयतुष्टयम् ।

स्वाडाकारं स्तनं देवाः स्वधां य पितरस्तथा ॥ ४३ ॥

वषट्कारं तथैवान्ये देवा भूतेश्चरास्तथा ।

उन्तकारं मनुष्याश्च पिबन्ति सततं स्तनम् ॥ ४४ ॥

यस्त्वेतां मानवो धेनुं श्रद्धया ङ्यनुपूर्विकाम् ।

करोति सततं काले साञ्जित्वायोपकलयते ॥ ४५ ॥

यस्तां जडाति वास्वस्थस्तामिसे स तु मज्जति ।

तस्माद्दत्त्वा बलिं तेभ्यो द्वारस्थश्चिन्तयेत्क्षणाम् ॥ ४६ ॥

क्षुधार्तमतिथिं सभ्यगेकग्रामनिवासिनम् ।

भोजयेत्तं शुभान्नेन यथाशक्त्यात्मभोजनात् ॥ ४७ ॥

अतिथिर्यस्य भग्नाशो गृडात्प्रतिनिवर्तते ।

स तस्मै दृष्टुं दत्त्वा पुण्यमादाय गच्छति ॥ ४८ ॥

ततोऽन्नं प्रियमेवाश्रन्नरः शृङ्खलवान् पुनः ।

जिह्वावेगेन विद्धोऽत्र चिरं कालं स तिष्ठति ॥ ४९ ॥

यतस्तम्भांसमुद्धृत्य तिलमात्रप्रमाणतः ।

भादितुं दीयते तेषां भित्वा चैव तु शोणितम् ॥ ५० ॥

निःशेषतः कशाभिस्तु पीड्यते क्रमशः पुनः ।

बुभुक्षयातिकष्टं छि तथायातिपिपासया ॥ ५१ ॥

अेवमाद्या मडाघोराः यातनाः पापकर्मणाम् ।

अन्ते यत्प्रतिपन्नं छि तत्सङ्क्षेपेण संशृणु ॥ ५२ ॥

यः करोति मडापापं धर्मं यरति वै लघु ।

धर्मं गुरुतरं वापि तथावस्थे तयोः शृणु ॥ ५३ ॥

सुकृतस्य कृतं नोक्तं गुरुपापप्रभावातः ।

न भिनोति सुभं तत्र भोगैर्बहुभिरन्वितः ॥ ५४ ॥

तथोद्विग्नोऽतिसन्तमो न लक्ष्यैर्मन्यते सुभम् ।

अभावाद्गतोऽन्यस्य प्रतिकल्पं दिने दिने ॥ ५५ ॥

पुमान्यो गुरुधर्मापि सोपवासो यथा गृही ।

वित्तवान्न विजानाति पीडां नियमसंस्थितः ॥ ५६ ॥

तानि पापानि घोराणि सन्ति यैश्च नरो भुवि ।

शतधा भेदमाप्नोति गिरिर्वज्रहतो यथा ॥ ५७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां नरकगतिभोगवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ५.१० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.११. अेकादशोऽध्यायः । अन्नदानमालात्प्यवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

कृतपापा नरा यान्ति दुःखेन महतान्विताः ।

यममार्गे सुभं यैश्च तान्धर्मान्वद मे प्रभो ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अवश्यं छि कृतं कर्म भोक्तव्यमवियारतः ।

शुभाशुभमथो वक्ष्ये तान्धर्मान् सुभदायकान् ॥ २ ॥

अत्र ये शुभकर्माः सौम्यचित्ता दयान्विताः ।

सुभेन ते नरा यान्ति यममार्गं लयावडम् ॥ ३ ॥
यः प्रदधाद् द्विजैन्द्राणामुपानत्काष्ठपादुके ।
स नरोऽश्वेन मडता सुभं याति यमालयम् ॥ ४ ॥
छत्रदानेन गच्छन्ति यथा छत्रेण दैडिनः ।
शिबिकायाः प्रदानेन तद्रथेन सुभं व्रजेत् ॥ ५ ॥
शय्यासनप्रदानेन सुभं याति सुविश्रमम् ।
आरामश्छायाकर्तारो मार्गो वा वृक्षरोपकाः ।
व्रजन्ति यमलोकं य आतपेऽति गतकलमाः ॥ ६ ॥
यान्ति पुष्पडयानेन पुष्पारामकरा नराः ।
देवायतनकर्तारः क्रीडन्ति य गृडोदरे ॥ ७ ॥
कर्तारश्च तथा ये य यतीनामाश्रमस्य य ।
अनाथमण्डपानां तु क्रीडन्ति य गृडोदरे ॥ ८ ॥
देवाग्निगुरुविप्राणां मातापित्रोश्च पूजकाः ।
पूज्यमाना नरा यान्ति कामुकेन यथासुभम् ॥ ९ ॥
द्योतयन्तो दिशः सर्वा यान्ति दीपप्रदायिनः ।
प्रतिश्रयप्रदानेन सुभं यान्ति निरामयाः ॥ १० ॥
विश्राभ्यमाणा गच्छन्ति गुरुशुश्रूषका नराः ।
आतोद्यविप्रदातारः सुभं यान्ति स्वके गृडे ॥ ११ ॥
सर्वकामसमृद्धेन यथा गच्छन्ति गोप्रदाः ।
अत्र दत्तान्नपानानि तान्याप्नोति नरः पथि ॥ १२ ॥
पादशौचप्रदानेन सजलेन पथा व्रजेत् ।
पादाभ्यङ्गं य यः कुर्यादश्वपुष्टेन गच्छति ॥ १३ ॥
पादशौचं तथाभ्यङ्गं दीपमन्नं प्रतिश्रयम् ।
यो ददाति सदा व्यास नोपसर्पति तं यमः ॥ १४ ॥
डेभरत्नप्रदानेन याति दुर्गाणि निस्तनम् ।
शौथ्यानदुत्प्रदानेन यमलोकं सुभेन सः ॥ १५ ॥
धृत्येवमादिभिर्दानैः सुभं यान्ति यमालयम् ।
स्वर्गे तु विविधान्भोगान् प्राप्नुवन्ति सदा नराः ॥ १६ ॥

सर्वेषामेव दानानामन्नदानं परं स्मृतम् ।
 सद्यः प्रीतिकरं लुब्धं बलबुद्धिविवर्धनम् ॥ १७ ॥
 नान्नदानसमं दानं विद्यते मुनिसत्तम ।
 अन्नाद्भवन्ति भूतानि तद्भावे म्रियन्ति य ॥ १८ ॥
 रक्तं मांसं वसा शुङ्गं कृमादन्नात्प्रवर्धते ।
 शुङ्गाद्भवन्ति भूतानि तस्मादन्नमयं जगत् ॥ १९ ॥
 उभरत्नाश्वनागेन्द्रैर्नारीस्रज्वन्तनादितिः ।
 समस्तैरपि सम्प्राप्तैर्न रमन्ति बुभुक्षिताः ॥ २० ॥
 गर्भस्था जायमानाश्च बालवृद्धाश्च मध्यमाः ।
 आहारमभिकाङ्क्षन्ति देवदानवराक्षसाः ॥ २१ ॥
 क्षुधा निःशेषरोगाणां व्याधिः श्रेष्ठतमः स्मृतः ।
 स यान्नौषधिवेषेन नश्यतीह न संशयः ॥ २२ ॥
 नास्ति क्षुधासमं दुःखं नास्ति रोगः क्षुधासमः ।
 नास्त्यरोगसमं सौम्यं नास्ति क्रोधसमो रिपुः ॥ २३ ॥
 अन्त एव मत्पुण्यमन्नदाने प्रकीर्तितम् ।
 तथा क्षुधाग्निना तस्मा म्रियन्ते सर्वदेहिनः ॥ २४ ॥
 अन्नदः प्राणदः प्रोक्तः प्राणदश्चापि सर्वदः ।
 तस्मादन्नप्रदानेन सर्वदानकृत्वं लभेत् ॥ २५ ॥
 यस्यान्नपानपुष्टाङ्गः कुरुते पुण्यसञ्चयम् ।
 अन्नप्रदातुस्तस्यार्धं कर्तुश्चार्धं न संशयः ॥ २६ ॥
 त्रैलोक्ये यानि रत्नानि भोगस्त्रीवाहनानि य ।
 अन्नदानप्रदः सर्वमिहामुत्र य तल्लभेत् ॥ २७ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां देहः परमसाधनम् ।
 तस्मादन्नेन पानेन पालयेद्देहमात्मनः ॥ २८ ॥
 अन्नमेव प्रशंसन्ति सर्वमन्त्रे प्रतिष्ठितम् ।
 अन्नेन सदृशं दानं न भूतं न भविष्यति ॥ २९ ॥
 अन्नेन धार्यते सर्वं विश्वं जगद्विदं मुने ।

अन्नमूर्जस्करं लोके प्राणा ङ्यन्ने प्रतिष्ठिताः ॥ ३० ॥

दातव्यं भिक्षवे यात्रं ब्राह्मणाय महात्मने ।
कुटुम्बं पीडयित्वापि ङ्यात्मनो भूतिमिच्छता ॥ ३१ ॥

विदधाति निधिश्रेष्ठं यो दधादन्नमर्थिने ।
ब्राह्मणायार्तंरुपाय पारलौकिकमात्मनः ॥ ३२ ॥

अर्ययेद्भूतिमन्विच्छन्काले द्विजमुपस्थितम् ।
श्रान्तमध्वनि वृत्त्यर्थं गृहस्थो गृहमागतम् ॥ ३३ ॥

अन्नदः पूजयेद् व्यास सुशीलस्तु विमत्सरः ।
कोधमुत्पतितं छित्वा द्दिवि येड मडत्सुभम् ॥ ३४ ॥

नाभिनिन्देदधिगतं न प्राणुद्यात्कथञ्चन ।
अपि श्रपाडे शुनि वा नान्नदानं प्रणश्यति ॥ ३५ ॥

श्रान्तायादृष्टपूर्वाय ङ्यन्नमध्वनि वर्तते ।
यो दधादपरिक्लिष्टः स समृद्धिमवाप्नुयात् ॥ ३६ ॥

पितृन् देवांस्तथा विप्रानतिथींश्च महाभुने ।
यो नरः प्रीणयत्यन्नैः तस्य पुण्यफलं मडत् ॥ ३७ ॥

अन्नं पानं च शूद्रेऽपि ब्राह्मणे च विशिष्यते ।
न पृच्छेद्भोत्रयरणं स्वाध्यायं देशमेव च ॥ ३८ ॥

भिक्षितो ब्राह्मणेनेड दधादन्नं च यः पुमान् ।
स याति परमं स्वर्गं यावदाभूतसम्पलवम् ॥ ३९ ॥

अन्नदस्य च वृक्षाश्च सर्वकामङ्गलान्विताः ।
भवन्तीड यथा विप्रा ङर्षयुक्तास्त्रिविष्टपे ॥ ४० ॥

अन्नदानेन ये लोकाः स्वर्गे विरथिता भुने ।
अन्नदातुर्मुडादिव्यास्तान् शृणुष्व महाभुने ॥ ४१ ॥

भवनानि प्रकाशन्ते द्दिवि तेषां महात्मनाम् ।
नानासंस्थानरुपाणि नानाकामान्वितानि च ॥ ४२ ॥

सर्वकामङ्गलाश्चापि वृक्षा भवनसंस्थिताः ।
डेभवाप्यः शुभाः कूपा दीर्घिकाश्चैव सर्वशः ॥ ४३ ॥

घोषयन्ति य पानानि शुभान्यथ सदस्रशः ।

भक्ष्यभोज्यमथाः शैला वासांस्थाभरणानि च ॥ ४४ ॥

क्षीरे स्रवन्त्यः सरितस्तथैवाज्यस्य पर्वताः ।

प्रासादाः पाण्डुराभासाः शय्याश्च कनकोज्ज्वलाः ॥ ४५ ॥

तानन्नदाश्च गच्छन्ति तस्मादन्नप्रदो भवेत् ।

यदीच्छेदात्मनो भव्यमिड लोके परत्र च ॥ ४६ ॥

येते लोकाः पुण्यकृतामन्नदानां मडाप्रभाः ।

तस्मादन्नं विशेषेण दातव्यं मानवैर्ध्रुवम् ॥ ४७ ॥

अन्नं प्रजापतिः साक्षादन्नं विष्णुः स्वयं उरः ।

तस्मादन्नसमं दानं न भूतं न भविष्यति ॥ ४८ ॥

कृत्वापि सुमडत्यापं यः पश्चादन्नदो भवेत् ।

विमुक्तः सर्वपापेभ्यः स्वर्गलोकं स गच्छति ॥ ४९ ॥

अन्नपानाश्चगोवस्त्रशय्याश्चत्रासनानि च ।

प्रेतलोके प्रशस्तानि दानान्यथैव विशेषतः ॥ ५० ॥

एवं दानविशेषेण धर्मराजपुरं नरः ।

यस्माधाति विमानेन तस्माद्दानं समाचरेत् ॥ ५१ ॥

येतदाप्यानमनघमन्नदानप्रभावतः ।

यः पठेत्पाठयेदन्यान्स समृद्धः प्रजायते ॥ ५२ ॥

शृणुयाच्छ्रावयेच्छ्राद्धे ब्राह्मणान्यो मडामुने ।

अक्षय्यमन्नदानं य पितृणामुपतिष्ठति ॥ ५३ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां अन्नदानमाडात्स्यवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ५.११ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१२. द्वादशोऽध्यायः । तपोमाडात्स्यवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

पानीयदानं परमं दानानामुत्तमं सदा ।

सर्वेषां श्रुवपुञ्जानां तर्पणं श्रुवनं स्मृतम् ॥ १ ॥
 प्रपादानमतः कुर्यात् सुस्नेहादनिवारितम् ।
 जलाश्रयविनिर्माणं महानन्दकरं भवेत् ॥ २ ॥
 छल लोके परे वापि सत्यं सत्यं न संशयः ।
 तस्माद्वापीश्च कूपांश्च तडागान् कारयेन्नरः ॥ ३ ॥
 अर्धं पापस्य हरति पुरुषस्य विकर्मणः ।
 कूपः प्रवृत्तपानीयः सुप्रवृत्तस्य नित्यशः ॥ ४ ॥
 सर्वं तारयते वंशं यस्य भाते जलाशये ।
 गावः पिबन्ति विप्राश्च साधवश्च नराः सदा ॥ ५ ॥
 निदाघकाले पानीयं यस्य तिष्ठत्यवारितम् ।
 सुदुर्गं विषमं कृच्छ्रं न कदाचिदवाप्यते ॥ ६ ॥
 तडागानां य वक्ष्यामि कृतानां ये गुणाः स्मृता ।
 त्रिषु लोकेषु सर्वत्र पूजितो यस्तडागवान् ॥ ७ ॥
 अथवा मित्रसदने मैत्रं मित्रार्तिवर्जितम् ।
 कीर्तिसञ्जननं श्रेष्ठं तडागानां निवेशनम् ॥ ८ ॥
 धर्मस्यार्थस्य कामस्य कृलमाहुर्मनीषिणः ।
 तडागः सुकृतो येन तस्य पुण्यमनन्तकम् ॥ ९ ॥
 यतुर्विधानां भूतानां तडागः परमाश्रयः ।
 तडागादीनि सर्वाणि दिशन्ति श्रियमुत्तमाम् ॥ १० ॥
 देवा मनुष्या गन्धर्वाः पितरो नागराक्षसाः ।
 स्थावराणि च भूतानि संश्रयन्ति जलाशयम् ॥ ११ ॥
 प्रावृष्टौ तडागे तु सलिलं यस्य तिष्ठति ।
 अग्निहोत्रकृत् तस्य भवतीत्याल यात्मभूः ॥ १२ ॥
 शरत्काले तु सलिलं तडागे यस्य तिष्ठति ।
 गौसहस्रकृत् तस्य भवेन्नैवात्र संशयः ॥ १३ ॥
 उमन्ते शिशिरे यैव सलिलं यस्य तिष्ठति ।
 स वै बहुसुवर्णस्य यज्ञस्य लभते कृलम् ॥ १४ ॥

वसन्ते य तथा ग्रीष्मे सखिलं यस्य तिष्ठति ।
 अतिरात्राश्रमेधानां कृलमाहुर्मनीषिणः ॥ १५ ॥
 मुने व्यासाथ वृक्षाणां रोपणे य गुणान् शृणु ।
 प्रोक्तं जलाशयकृलं श्रुवप्रीणनमुत्तमम् ॥ १६ ॥
 अतीतानागतान् सर्वान् पितृवंशांस्तु तारयेत् ।
 कान्तारे वृक्षरोपी यस्तस्माद् वृक्षांस्तु रोपयेत् ॥ १७ ॥
 तत्र पुत्रा भवन्त्येते पादपा नात्र संशयः ।
 परं लोके गतः सोऽपि लोकानाम्प्रोति याक्षयान् ॥ १८ ॥
 पुष्पैः सुरगणान् सर्वान् कृलैश्चापि तथा पितृन् ।
 छायया यातिथीन् सर्वान् पूजयन्ति महीरुढाः ॥ १९ ॥
 किन्नरोरगरक्षांसि देवगन्धर्वमानवाः ।
 तथैवर्षिगाणाश्चैव संश्रयन्ति महीरुढान् ॥ २० ॥
 पुष्पिताः कृलवन्तश्च तर्पयन्तीढ मानवान् ।
 षड लोके परे यैव पुत्रास्ते धर्मतः स्मृताः ॥ २१ ॥
 तडागकृद् वृक्षरोपी येष्टयज्ञश्च यो द्विजः ।
 अते स्वर्गात्र ढीयन्ते ये यान्ये सत्यवाटिनः ॥ २२ ॥
 सत्यमेव परं ब्रह्म सत्यमेव परं तपः ।
 सत्यमेव परो यज्ञः सत्यमेव परं श्रुतम् ॥ २३ ॥
 सत्यं सुमेषु जागर्ति सत्यं य परमं पदम् ।
 सत्येनैव धृता पृथ्वी सत्ये सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ २४ ॥
 तपो यज्ञश्च पुण्यं य देवर्षिपितृपूजने ।
 आपो विद्या य ते सर्वे सर्वं सत्ये प्रतिष्ठितम् ॥ २५ ॥
 सत्यं यज्ञस्तपो दानं मन्त्रा देवी सरस्वती ।
 ब्रह्मथर्यं तथा सत्यमोङ्कारः सत्यमेव य ॥ २६ ॥
 सत्येन वायुरभ्येति सत्येन तपते रविः ।
 सत्येनाग्निर्निर्दडति स्वर्गः सत्येन तिष्ठति ॥ २७ ॥
 पालनं सर्ववेदानां सर्वतीर्थावगाढनम् ।
 सत्येन वडते लोके सर्वमाप्नोत्यसंशयम् ॥ २८ ॥

अश्वमेधसहस्रं य सत्यं य तुलया धृतम् ।
 लक्षाणि कृतवश्वैव सत्यमेव विशिष्यते ॥ २९ ॥
 सत्येन देवाः पितरो मानवोरगराक्षसाः ।
 प्रीयन्ते सत्यतः सर्वे लोकाश्च सयरायराः ॥ ३० ॥
 सत्यमाहुः परं धर्मं सत्यमाहुः परं पदम् ।
 सत्यमाहुः परं ब्रह्म तस्मात्सत्यं सदा वदेत् ॥ ३१ ॥
 मुनयः सत्यनिरतास्तपस्तप्त्वा सुदुश्चरम् ।
 सत्यधर्मरताः सिद्धाः ततः स्वर्गं य ते गताः ॥ ३२ ॥
 अप्सरोगणसंविष्टैर्विमानैः परिमातृभिः ।
 वक्तव्यं य सदा सत्यं न सत्याद्धिद्यते परम् ॥ ३३ ॥
 अगाधे विपुले सिद्धे सत्यतीर्थे शुचिर्द्धृटे ।
 स्नातव्यं मनसा युक्तं स्थानं तत्परमं स्मृतम् ॥ ३४ ॥
 आत्मार्ये वा परार्थे वा पुत्रार्थे वापि मानवाः ।
 अनृतं ये न भाषन्ते ते नराः स्वर्गगामिनः ॥ ३५ ॥
 वेदा यज्ञास्तथा मन्त्राः सन्ति विप्रेषु नित्यशः ।
 नौ भान्त्यपि ङ्यसत्येषु तस्मात्सत्यं समाचरेत् ॥ ३६ ॥
 व्यास उवाच ।
 तपसो मे क्लृप्तं ब्रूहि पुनरेव विशेषतः ।
 सर्वेषां यैव वार्णानां ब्राह्मणानां तपोधन ॥ ३७ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 प्रवक्ष्यामि तपोऽध्यायं सर्वकामार्थसाधकम् ।
 सुदुश्चरं द्विजातीनां तन्मे निगदतः शृणु ॥ ३८ ॥
 तपो ङि परमं प्रोक्तं तपसा विद्यते क्लृप्तम् ।
 तपोरता ङि ये नित्यं मोहन्ते सह दैवतैः ॥ ३९ ॥
 तपसा प्राथ्यते स्वर्गस्तपसा प्राथ्यते यशः ।
 तपसा प्राथ्यते कामस्तपः सर्वार्थसाधनम् ॥ ४० ॥
 तपसा भोक्षमाप्नोति तपसा विन्दते मङ्गत् ।

ज्ञानविज्ञानसम्पत्तिः सौभाग्यं उपमेव च ॥ ४१ ॥

नानाविधानि वस्तूनि तपसा लभते नरः ।

तपसा लभते सर्वं मनसा यद्यद्विच्छति ॥ ४२ ॥

नातप्ततपसो यान्ति ब्रह्मलोकं कदाचन ।

नातप्ततपसां प्राप्यः शङ्करः परमेश्वरः ॥ ४३ ॥

यत्कार्यं किञ्चिदास्थाय पुरुषस्तपते तपः ।

तत्सर्वं समवाप्नोति परत्रेह य मानवः ॥ ४४ ॥

सुरापः परदारी य ब्रह्मला गुरुतल्पगः ।

तपसा तस्ते सर्वं सर्वतश्च विमुञ्चति ॥ ४५ ॥

अपि सर्वेश्वरः स्थाणुर्विष्णुश्चैव सनातनः ।

ब्रह्मा तुताशनः शक्रो ये यान्ये तपसान्विताः ॥ ४६ ॥

अष्टाशीतिसहस्राणि मुनीनामूर्ध्वरेतसाम् ।

तपसा द्विवि मोहन्ते समेता दैवतैः सह ॥ ४७ ॥

तपसा लभ्यते राज्यं स य शक्रः सुरेश्वरः ।

तपसापालयत्सर्वमहन्त्यहनि वृत्रला ॥ ४८ ॥

सूर्यायन्द्रमसौ देवौ सर्वलोकहिते रतौ ।

तपसैव प्रकाशन्ते नक्षत्राणि ग्रहास्तथा ॥ ४९ ॥

न यास्ति तत्सुभं लोके यद्विना तपसा किल ।

तपसैव सुभं सर्वमिति वेदविदो विदुः ॥ ५० ॥

ज्ञानं विज्ञानमारोग्यं उपवत्त्वं तथैव च ।

सौभाग्यं चैव तपसा प्राप्यते सर्वदा सुभम् ॥ ५१ ॥

तपसा सृज्यते विश्वं ब्रह्मा विश्वं विना श्रमम् ।

पाति विष्णुर्दुरोऽप्यत्ति धत्ते शेषोऽभिलां महीम् ॥ ५२ ॥

विश्वामित्रो गाधिसुतस्तपसैव मडामुने ।

क्षत्रियोऽथाभवद्विप्रः प्रसिद्धं त्रिभवे त्विदम् ॥ ५३ ॥

धृत्युक्तं ते मडाप्राज्ञ तपोमालात्म्यमुत्तमम् ।

शृण्वध्ययनमालात्म्यं तपसोऽधिकमुत्तमम् ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां तपोमहात्म्यवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ प.१२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१३. त्रयोदशोऽध्यायः । पुराणमहात्म्यवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

तपस्तपति योऽराण्ये वन्यमूलकलाशनः ।

योऽधीते ऋग्यजुःकां हि कुलं स्यात्तत्समं मुने ॥ १ ॥

श्रुतेरध्ययनात्पुण्यं यदाप्नोति द्विजोत्तमः ।

तदध्यापनतश्चापि द्विगुणं कुलमश्रुते ॥ २ ॥

जगद्यथा निरालोकं जायतेऽशशिभास्करम् ।

विना तथा पुराणं ङ्यध्येयमस्मान्मुने सदा ॥ ३ ॥

ताप्यमानं सदाज्ञानान्निरये योऽपि शास्त्रतः ।

सम्बोधयति लोकं तं तस्मात् पूज्यः पुराणगः ॥ ४ ॥

सर्वेषां चैव पात्राणां मध्ये श्रेष्ठः पुराणवित् ।

पतनात् त्रायते यस्मात् तस्मात्पात्रमुद्गाहृतम् ॥ ५ ॥

मर्त्यबुद्धिर्न कर्तव्या पुराणज्ञे कदाचन ।

पुराणज्ञः सर्ववेत्ता ब्रह्मा विष्णुर्गुरो गुरुः ॥ ६ ॥

धनं धान्यं छिराण्यं च वासांसि विविधानि च ।

द्वयं पुराणविज्ञाय परत्रेह च शर्मणे ॥ ७ ॥

यो ददाति महाप्रीत्या पुराणज्ञाय सज्जनः ।

पात्राय शुभवस्तूनि स याति परमां गतिम् ॥ ८ ॥

मर्डी गां वा स्यन्दनांश्च गजानश्चांश्च शोभनान् ।

यः प्रयच्छति पात्राय तस्य पुण्यकुलं शृणु ॥ ९ ॥

अक्षया-सर्वकामांश्च परत्रेह च जन्मनि ।

अश्वमेधमभस्यापि स कुलं लभते पुमान् ॥ १० ॥

मर्डी ददाति यस्तस्मै कृष्टां कुलवर्ती शुभाम् ।

स तारयति वै वंश्यान्ऽश पूर्वाङ्कं दशापरान् ॥ ११ ॥
ॐ लुक्त्वाभिलान् कामानन्ते दिव्यशरीरवान् ।
विमानेन च दिव्येन शिवलोकं स गच्छति ॥ १२ ॥
न यज्ञैस्तुष्टिमायान्ति देवाः प्रोक्षाण्डैरपि ।
बलिभिः पुष्पपूजाभिर्यथा पुस्तकवाचनैः ॥ १३ ॥
शम्भोरायतने यस्तु कारयेद्धर्मपुस्तकम् ।
विष्णोरर्कस्य कस्यापि शृणु तस्यापि तत्फलम् ॥ १४ ॥
राजसूयाश्रमेधानां कृलमाप्नोति मानवः ।
सूर्यलोकं च भित्त्वाशु ब्रह्मलोकं स गच्छति ॥ १५ ॥
स्थित्वा कल्पशतान्यत्र राजा भवति भूतले ।
भुङ्क्ते निष्कण्टकं भोगान्नात्र कार्या विचारणा ॥ १६ ॥
अश्रमेधसलस्य यत्फलं समुदाहृतम् ।
तत्फलं समावाप्नोति देवात्रे यो जपं यरेत् ॥ १७ ॥
ॐ तिडासपुराणाभ्यां शम्भोरायतने शुभे ।
नान्यत्प्रीतिकरं शम्भोस्तथान्येषां दिवौकसाम् ॥ १८ ॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कार्यं पुस्तकवाचनम् ।
तथास्य श्रवणं प्रेमणा सर्वकामकृत्वप्रदम् ॥ १९ ॥
पुराणश्रवणात् शम्भोर्निष्पापो जायते नरः ।
भुक्त्वा भोगान् सुविपुलान् शिवलोकमवाप्नुयात् ॥ २० ॥
राजसूयेन यत्पुण्यमग्निष्टोमशतेन च ।
तत्पुण्यं लभते शम्भोः कथाश्रवणमात्रतः ॥ २१ ॥
सर्वतीर्थावगाढेन गवां कोटिप्रदानतः ।
तत् कृत्वा लभते शम्भोः कथाश्रवणतो मुने ॥ २२ ॥
ये शृण्वन्ति कथां शम्भोः सदा भुवनपावनीम् ।
ते मनुष्या न मन्तव्या रुद्रा येव न संशयः ॥ २३ ॥
शृण्वतां शिवसत्कीर्तिं सतां कीर्तयतां च ताम् ।
पादाम्भुजरञ्जस्येव तीर्थानि मुनयो विदुः ॥ २४ ॥

गन्तुं निःश्रेयसं स्थानं येऽभिवाञ्छन्ति देहिनः ।
 कथां पौराणिकीं शैवीं भक्त्या शृण्वन्तु ते सदा ॥ २५ ॥
 कथां पौराणिकीं श्रोतुं यद्यशक्तः सदा भवेत् ।
 नियतात्मा प्रतिदिनं शृणुयाद्वा मुहूर्तकम् ॥ २६ ॥
 यद्यदि प्रतिदिनं श्रोतुमशक्तो मानवो भवेत् ।
 पुण्यमासादिषु मुने शृणुयाच्छाङ्कुरीं कथाम् ॥ २७ ॥
 शैवीं कथां हि शृण्वानः पुरुषो हि मुनीश्वर ।
 स निस्तरति संसारं दग्ध्वा कर्ममहाटवीम् ॥ २८ ॥
 कथां शैवीं मुहूर्तं वा तदर्धं वा क्षणं च वा ।
 ये शृण्वन्ति नरा भक्त्या न तेषां दुर्गतिर्भवेत् ॥ २९ ॥
 यत्पुण्यं सर्वदानेषु सर्वयज्ञेषु वा मुने ।
 शम्भोः पुराणश्रवणात्तत्फलं निश्चलं भवेत् ॥ ३० ॥
 विशेषतः कलौ व्यास पुराणश्रवणादृते ।
 परो धर्मो न पुंसां हि मुक्तिध्यानपरः स्मृतः ॥ ३१ ॥
 पुराणश्रवणं शम्भोर्नामसङ्कीर्तनं तथा ।
 कल्पद्रुमफलं रम्यं मनुष्याणां न संशयः ॥ ३२ ॥
 कलौ दुर्भेदसां पुंसां धर्माचारोऽज्जित्तात्मनाम् ।
 छिताय विदधे शम्भुः पुराणाभ्यं सुधारसम् ॥ ३३ ॥
 अेकोऽजराभरः स्याद्द्वै पिबन्नेवामृतं पुमान् ।
 शम्भोः कथामृतापानात् कुलमेवाजराभरम् ॥ ३४ ॥
 या गतिः पुण्यशीलानां यच्चिन्तां च तपस्विनाम् ।
 सा गतिः सद्यसा तात पुराणश्रवणात्प्लवु ॥ ३५ ॥
 ज्ञानावानिर्बन्धा न स्याद्योगशास्त्राणि यत्नतः ।
 अध्येतव्यानि पौराणं शास्त्रं श्रोतव्यमेव च ॥ ३६ ॥
 पापं सङ्गीयते नित्यं धर्मश्चैव विवर्धते ।
 पुराणश्रवणाज्ज्ञानी न संसारं प्रपद्यते ॥ ३७ ॥
 अतश्चैव पुराणानि श्रोतव्यानि प्रयत्नतः ।
 धर्मार्थकामलाभाय भोक्षमागामये तथा ॥ ३८ ॥

यज्ञैर्दानैस्तपोभिस्तु यत्कृतं तीर्थसेवया ।

तत्कृतं समवाप्नोति पुराणश्रवणान्नरः ॥ ३८ ॥

न भवेयुः पुराणानि धर्ममार्गक्षणाणि तु ।

यद्यत्र यद् व्रती स्थाता कोऽत्र पारत्रिकीं कथाम् ॥ ४० ॥

षड्विंशति पुराणानां मध्येऽप्येकं शृणोति यः ।

पठेद्वा भक्तियुक्तस्तु स मुक्तो नात्र संशयः ॥ ४१ ॥

अन्यो न दृष्टः सुभदो हि मार्गः

पुराणमार्गो हि सदा वरिष्ठः ।

शास्त्रं विना सर्वमिदं न भाति

सूर्येण हीना ष्व ज्वलोकाः ॥ ४२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां पुराणमालात्मवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ५.१३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१४. चतुर्दशोऽध्यायः । सामान्यदानवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

शस्तानि घोरदानानि मलादानानि नित्यशः ।

पात्रेभ्यस्तु प्रदेयानि आत्मानं तारयन्ति य ॥ १ ॥

हिरण्यदानं गोदानं भूमिदानं द्विजोत्तम ।

गृहन्तो वै पवित्राणि तारयन्ति स्वमेव तम् ॥ २ ॥

सुवर्णदानं गोदानं पृथिवीदानमेव य ।

येतानि श्रेष्ठदानानि कृत्वा पापैः प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

तुलादानानि शस्तानि गावः पृथ्वी सरस्वती ।

द्वे तु तुल्यभले शस्ते ऽयधिका य सरस्वती ॥ ४ ॥

नित्यं ऽयनुदुखो गावच्छत्रं वस्त्रमुपानहौ ।

देयानि याचमानेभ्यः पानमन्नं तथैव य ॥ ५ ॥

सङ्कल्पविहितो योऽर्थो ब्राह्मणोभ्यः प्रदीयते ।
अर्थिभ्योऽपीडितेभ्यश्च मनस्वी तेन जायते ॥ ६ ॥
ऊनकं य तिला नागाः ऊन्या दासी गृहं रथः ।
मणयः कपिला गावो महादानानि वै दश ॥ ७ ॥
गृहीत्वैतानि सर्वाणि ब्राह्मणो ज्ञानवित्सदा ।
वदान्यांस्तारयेत्सद्यो ज्यात्मानं य न संशयः ॥ ८ ॥
सुवर्णं ये प्रयच्छन्ति नराः शुद्धेन येतसा ।
देवतास्तं प्रयच्छन्ति समन्तादिति मे श्रुतम् ॥ ९ ॥
अग्निर्हि देवताः सर्वाः सुवर्णं य हुताशनः ।
तस्मात् सुवर्णं दत्त्वा य दत्ताः स्युः सर्वदेवताः ॥ १० ॥
पृथ्वीदानं महाश्रेष्ठं सर्वकामफलप्रदम् ।
सौवर्णं य विशेषेण यत्कृतं पृथुना पुरा ॥ ११ ॥
दीयमानां प्रपश्यन्ति पृथ्वीं रुक्मसमन्विताम् ।
सर्वपापविनिर्मुक्तास्ते यान्ति परमां गतिम् ॥ १२ ॥
अथान्यस्य प्रवक्ष्यामि दानं सर्वोत्तमं मुने ।
कान्तारं यत्र पश्यन्ति यमस्य बहुदुःखदम् ॥ १३ ॥
कुर्यात् कान्तारदानं हि विधिना शुद्धमानसः ।
न्यायार्जितेन द्रव्येण वित्तशाठ्यविवर्जितः ॥ १४ ॥
तिलप्रस्थमयीं कृत्वा धेनुं सर्वगुणान्विताम् ।
धेनुवत्सं सुवर्णं य सुदिव्यं सर्वलक्षणम् ॥ १५ ॥
पद्ममष्टदलं कृत्वा कुङ्कुमाकृताक्षतैः शुभैः ।
पूजयेत्तत्र रुद्रादीन्सर्वान्देवान्सुभक्तितः ॥ १६ ॥
अेवं सम्पूज्य तां दद्याद् ब्राह्मणाय स्वशक्तितः ।
सरत्नां सङ्घिरण्यां य सर्वाभरणभूषिताम् ॥ १७ ॥
ततो नक्तं समश्रीयाद्दीपान् दद्यात् विस्तरात् ।
कार्तिक्यामिति कर्तव्यं पूर्णिमायां प्रयत्नतः ॥ १८ ॥
अेवं यः कुरुते सम्यग्विधानेन स्वशक्तितः ।
यममार्गभयं धीरं नरकं य न पश्यति ॥ १९ ॥

कृत्वा पापान्यशेषाणि सभन्धुः ससुहृज्जनः ।
 द्विवि सङ्कीडते व्यास यावद्विन्द्राश्चतुर्दश ॥ २० ॥
 विधितो गोश्च दानं वै सर्वोत्तममिड स्मृतम् ।
 न तेन सदृशं व्यास परं दानं प्रकीर्तितम् ॥ २१ ॥
 प्रयच्छते यः कपिलां सवत्सां स्वर्णशृङ्गिकाम् ।
 कांस्यपात्रां शौष्यप्पुरां सर्वलक्षणलक्षिताम् ॥ २२ ॥
 तैस्तेर्गुणैः कामदुग्धा भूत्वा सा गौरुपैति तम् ।
 प्रदातारं नरं व्यास परत्रेड य जन्मनि ॥ २३ ॥
 यद्यद्विष्टतमं लोके तदस्ति दयितं गृहे ।
 तत्तद् गुणवते देयं तदेवाक्षयमिच्छता ॥ २४ ॥
 तुलापुरुषदानं छि दानानां दानमुत्तमम् ।
 तुलासंरोडणं कार्यं यदीच्छेच्छ्रेय आत्मनः ॥ २५ ॥
 यत्कृत्वा मुच्यते पापैर्वधभन्धकृतोद्भवैः ।
 तुलादानं मडत्पुण्यं सर्वपापक्षयङ्करम् ॥ २६ ॥
 कृत्वा पापान्यशेषाणि तुलादानं करोति यः ।
 सर्वैस्तु पातकैर्मुक्तः स दिवं यात्यसंशयम् ॥ २७ ॥
 पापं कृतं यद्विषसे निशायां
 द्विसन्ध्ययोर्मध्यदिने निशान्ते ।
 कालत्रये कायमनोवयोभिः
 तुलापुमान्वै तदपाकरोति ॥ २८ ॥
 भालेन वृद्धेन मया छि यूना
 विज्ञानता ज्ञानपरेण पापम् ।
 तत्सर्वमेवाशु कृतं मदीयं
 तुलापुमान् वै उरतु स्मरारिः ॥ २९ ॥
 पात्रे प्रयुक्तं द्रविणं मयाद्य
 प्रमाणापूर्वं निखितं तुलायाम् ।
 तेनैव सार्धं तु ममावशेषं
 कृताकृतं यत्सुकृतं समेतु ॥ ३० ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेवमुख्यार्यं तं दधात् द्विजेभ्यः सर्वदा हितः ।

नैकस्यापि प्रदातव्यं न निस्तारस्ततो भवेत् ॥ ३१ ॥

दधात्येवं तु यो व्यास तुलापुरुषमुत्तमम् ।

उत्वा पापं हिव्यं तिष्ठेधावदिन्द्राश्चतुर्दश ॥ ३२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां सामान्यदानवर्णनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ प.१४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१५. पञ्चदशोऽध्यायः । पाताललोकवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

येनैकेन हि दत्तेन सर्वेषां प्राप्यते क्लमम् ।

दानानां तन्ममाभ्याहि मानुषाणां हितार्थतः ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु काले प्रदत्ताद्वै क्लं विन्दन्ति मानवाः ।

अेकस्मादपि सर्वेषां दानानां तद्ददामि ते ॥ २ ॥

दानानामुत्तमं दानं ब्रह्माण्डं जलु मानवैः ।

दातव्यं मुक्तिर्कामैस्तु संसारोत्तारणाय वै ॥ ३ ॥

ब्रह्माण्डे सकले दत्ते यत्कलं लभते नरः ।

तदेकभावादाप्नोति सप्तलोकाधिपो भवेत् ॥ ४ ॥

यावच्चन्द्रदिवकरौ नभसि वा यावत् स्थिरा मेदिनी

तावत्सोऽपि नरः स्वभान्यवयुतः स्वगौंकसामोकसि ।

सर्वेष्वेव मनोनुगेषु ककुभिर्ब्रह्माण्डदः क्रीडते

पश्चाद्याति पदं सुदुर्लभतरं देवैर्भुङ्क्ते माधवम् ॥ ५ ॥

व्यास उवाच ।

भगवन् ब्रह्मि ब्रह्माण्डं यत्प्रमाणं यदात्मकम् ।

यदाधारं यथाभूतं येन मे प्रत्ययो भवेत् ॥ ६ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

मुने शृणु प्रवक्ष्यामि यदुत्सोधं तु विस्तरम् ।

ब्रह्माण्डं तत्तु सङ्क्षेपाच्छ्रुत्वा पापात्प्रमुच्यते ॥ ७ ॥

यत्तत्कारणमव्यक्तं व्यक्तं शिवमनामयम् ।

तस्मात्सञ्जायते ब्रह्मा द्विधाभूताद्धि कालतः ॥ ८ ॥

ब्रह्माण्डं सृजति ब्रह्मा यत्तुर्दशभवात्मकम् ।

तद्ब्रह्मि क्वमतस्तात समासाश्छृणु यत्नतः ॥ ९ ॥

पातालानि तु सप्तैव भुवनानि तथोर्ध्वतः ।

उच्छ्रायो द्विगुणस्तस्य जलमध्ये स्थितस्य च ॥ १० ॥

तस्याधारः स्थितो नागः स च विषणुः प्रकीर्तितः ।

ब्रह्माणो वयसां डेतोर्बिभर्ति सकलं त्विदम् ॥ ११ ॥

शेषस्यास्य गुणान् वक्तुं न शक्ता देवदानवाः ।

योऽनन्तः पठ्यते सिद्धैर्देवर्षिगणपूजितः ॥ १२ ॥

शिरः सडस्रयुक्तः स सर्वा विधोतयन्दिशः ।

दृष्टामणिसडस्रेण स्वस्तिकामलभूषणः ॥ १३ ॥

मदाधूर्णितनेत्रोऽसौ साग्निः श्वेत धवायलः ।

स्रग्वी डिरीटी ज्याभाति यः सदैवैककुण्डलः ॥ १४ ॥

साम्रगङ्गाप्रवाडेण श्वेतशैलोपशोभितः ।

नीलवासा मधोद्विक्तः कैलासाद्रिस्त्रिपरः ॥ १५ ॥

लाङ्गलासक्तडस्ताग्रो बिभ्रन्मुसलमुत्तमम् ।

योऽर्थ्यते नागकन्याभिः स्वर्णवर्णाभिरादरात् ॥ १६ ॥

सङ्कर्षणात्मको रुद्रो विषानलशिष्णोऽज्ज्वलः ।

कल्पान्ते निष्कमन्ते यद्भङ्गनेभ्योऽग्निशिष्णा मुहुः ।

दग्ध्वा जगत्त्रयं शान्ता भवन्तीत्यनुशुश्रुमः ॥ १७ ॥

आस्ते पातालमूलस्थः सशेषः क्षितिमण्डलम् ।

बिभ्रत्स्वपृष्ठे भूतेशः शेषोऽशेषगुणार्थितः ॥ १८ ॥

तस्य वीर्यप्रभावश्च साकाङ्क्षैस्त्रिदशैरपि ।

न छि वर्णयितुं शक्यः स्वर्गं ज्ञातुमेव वा ॥ १९ ॥
 आस्ते कुसुममालेव कृष्णामणिशिषारुणा ।
 यस्यैषा सकला पृथ्वी कस्तद्वीर्यं वद्विष्यति ॥ २० ॥
 यदा विजृम्भतेऽनन्तो मदाधूर्णितलोचनः ।
 तदा यलति भूरेषा साद्रितोयाधिकानना ॥ २१ ॥
 दशसाहस्रमेकैकं पातालं मुनिसत्तम ।
 अतलं वितलं यैव सुतलं च रसातलम् ॥ २२ ॥
 तलं तलातलं चात्र्यं पातालं सप्तमं मतम् ।
 भूमेरधः सप्तलोका एते ज्ञेया विचक्षणैः ॥ २३ ॥
 उच्छ्रायो द्विगुणश्चैषां सर्वेषां रत्नभूमयः ।
 रत्नवन्तोऽथ प्रासादा भूमयो डेमसम्भवाः ॥ २४ ॥
 तेषु दानवदैतेया नागानां जातयस्तथा ।
 निवसन्ति मडानागा राक्षसा दैत्यसम्भवाः ॥ २५ ॥
 प्राड स्वर्गसदोमध्ये पातालानीति नारदः ।
 स्वर्वाकादति रम्याणि तेभ्योऽसावागतो द्विवि ॥ २६ ॥
 नानाभूषणभूषाश्च मणयो यत्र सुप्रभाः ।
 आह्लादकारिणः शुभ्राः पातालं केन तत्समम् ॥ २७ ॥
 पाताले कस्य न प्रीतिरितश्चेतश्च शोभिते ।
 दैत्यदानवकन्याभिर्विमुक्तास्याभिजायते ॥ २८ ॥
 द्विवार्द्धरश्मयो यत्र न भवन्ति विधोर्मिशि ।
 न शीतमातपो यत्र मणितेजोऽत्र केवलम् ॥ २९ ॥
 भक्ष्यभोज्यान्नपानानि भुज्यन्ते मुदितैर्भृशम् ।
 यत्र न ज्ञायते कालो गतोऽपि मुनिसत्तम ॥ ३० ॥
 पुंस्कोकिलरुतं यत्र पद्मानि कमलाकराः ।
 नद्यः सरांसि रम्याणि मनोज्ञान्यम्भराणि च ॥ ३१ ॥
 भूषणान्यतिशुभ्राणि गन्याढ्यं यानुलेपनम् ।
 वीणावेणुमुद्गुगानां स्वना गेयानि च द्विज ॥ ३२ ॥

द्वैत्योरगैश्च भुज्यन्ते पाताले वै सुभानि य ।
तपसा समवाप्नोति दानवैः सिद्धमानवैः ॥ ३३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां ब्रह्माण्डकथने पाताललोकवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥
प.१५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१६. षोडशोऽध्यायः । नरकोट्टारवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

तेषां मूर्धोपरिष्ठाद्धै नरकांस्तान् श्रुणुष्व य ।

मत्तो मुनिवरश्रेष्ठ पथ्यन्ते यत्र पापिनः ॥ १ ॥

रौरवः शूकरो रोधस्तालो विवसनस्तथा ।

महाज्वालस्तप्तकुम्भो लवणोऽपि विलोडितः ॥ २ ॥

वैतरणी पूयवडा कृमिशः कृमिभोजनः ।

असिपत्रवनं घोरं लालाभक्षश्च दारुणः ॥ ३ ॥

तथा पूयवडः प्रायो वन्डिज्ज्वालो ह्यधःशिराः ।

सन्दंशः कालसूत्रश्च तमश्चावीचिरोधनः ॥ ४ ॥

श्वभोजनोऽथ रुष्टश्च महारौरवशात्मली ।

एत्याद्या बलवस्तत्र नरका द्युःखदायकाः ॥ ५ ॥

पथ्यन्ते तेषु पुरुषाः पापकर्मरतास्तु ये ।

कृमाद्भक्ष्ये तु तान् व्यास सावधानतया शृणु ॥ ६ ॥

कूटसाक्ष्यं तु यो वक्ति विना विप्रान् सुरांश्च गाः ।

सदानृतं वदेधस्तु स नरो याति रौरवम् ॥ ७ ॥

भ्रूणडा स्वर्णलता य गौरोधी विश्वघातकः ।

सुरापो ब्रह्महन्ता य परद्रव्यापहारकः ॥ ८ ॥

यस्तत्सङ्गी स वै याति मृतो व्यास गुरोर्वधात् ।

तप्तकुम्भे स्वसुर्मातुर्गोश्वैव दृडितुस्तथा ॥ ९ ॥

साध्या विडयङ्ग्याथ वाह्दकी डेशविडयी ।
तमलोडेषु पय्यन्ते यश्च भक्तं परित्यजेत् ॥ १० ॥
अवमन्ता गुडलां यः पश्चाद्भोक्ता नराधमः ।
देवदूषयिता यैव देवविडयिकश्च यः ॥ ११ ॥
अगम्यगामी यश्चान्ते याति सप्तभवं द्विज ।
यौरो गोघ्नो हि पतितो मर्यादादूषकस्तथा ॥ १२ ॥
देवद्विजपितृद्वेषा रत्नदूषयिता यः यः ।
स याति इमिभक्षं वै इमीनन्ति दुरिष्टिकृत् ॥ १३ ॥
पितृदेवसुरान् यस्तु पर्यश्नाति नराधमः ।
लालाभक्षं स यात्यङ्गो यः शास्त्रकूटकृन्नरः ॥ १४ ॥
यश्चान्त्यजेन संसेव्यो ऽयसद्ग्राही तु यो द्विजः ।
अयाज्ययाजकश्चैव तथैवाभक्ष्यभक्षकः ॥ १५ ॥
रुधिरौघे पतन्त्येते सोमविडयिणश्च ये ।
मधुला ग्रामला याति कूरां वैतरणीं नदीम् ॥ १६ ॥
नवयौवनमत्ताश्च मर्यादाभेदिनश्च ये ।
ते इभ्यं यान्त्यशौचाश्च कुलटाञ्जुविनश्च ये ॥ १७ ॥
असिपत्रवनं याति वृक्षखेटी वृथैव यः ।
क्षुरभ्रका मृगव्याधा वह्निज्वाले पतन्ति ते ॥ १८ ॥
भ्रष्टाचारो हि यो विप्रः क्षत्रियो वैश्य श्रेव यः ।
यात्यन्ते द्विज तत्रैव यः श्वापाडेषु वह्निः ॥ १९ ॥
प्रतस्य लोपका ये यः स्वाश्रमाद्विष्युताश्च ये ।
सन्दंशयातनामध्ये पतन्ति भृशदारुणो ॥ २० ॥
वीर्यं स्वप्नेषु स्कन्दैर्युर्ध्वं नरा भ्रष्टमचारिणः ।
पुत्रा नाध्यापिता यैश्च ते पतन्ति श्वभोजने ॥ २१ ॥
अते यान्ये यः नरकाः शतशोऽथ सडस्रशः ।
येषु दृष्टतर्कमार्गः पय्यन्ते यातनागताः ॥ २२ ॥
तथैव पापान्येतानि तथान्यानि सडस्रशः ।
भुज्यन्ते यानि पुरुषैर्नरकान्तरगोचरैः ॥ २३ ॥

वार्णाश्रमविरुद्धं च कर्म कुर्वन्ति ये नराः ।
 कर्मणा मनसा वाया निरये तु पतन्ति ते ॥ २४ ॥
 अधःशिरोभिर्दृश्यन्ते नारका द्विव द्वैवतैः ।
 देवानधोमुभान् सर्वानधः पश्यन्ति नारकाः ॥ २५ ॥
 स्थावराः कृमयोऽब्जाश्च पक्षिणः पशवो नराः ।
 धार्मिकास्त्रिदशास्तद्भोक्षिणश्च यथाक्रमम् ॥ २६ ॥
 यावन्तो जन्तवः स्वर्गे तावन्तो नरकौकसः ।
 पापकृधाति नरकं प्रायश्चित्तपराङ्मुषः ॥ २७ ॥
 गुरुणि गुरुभिश्चैव लघूनि लघुभिस्तथा ।
 प्रायश्चित्तानि कालेय मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥ २८ ॥
 यानि तेषामशेषाणां कर्माण्युक्तानि तेषु वै ।
 प्रायश्चित्तमशेषेण उरानुस्मरणं परम् ॥ २९ ॥
 प्रायश्चित्तं तु तस्यैकं यस्य पुंसः प्रजायते ।
 कृते पापेऽनुतापोऽपि शिवसंस्मरणं परम् ॥ ३० ॥
 मातृश्वरमवाप्नोति मध्याह्नादिषु संस्मरन् ।
 प्रातर्निशि च सन्ध्यायां क्षीणपापो भवेन्नरः ॥ ३१ ॥
 मुक्तिं प्रयाति स्वर्गं वा समस्तकलेशसङ्कथम् ।
 शिवस्य स्मरणार्थेन तस्य शम्भोरुमापतेः ॥ ३२ ॥
 पापन्तरायो विप्रेन्द्र जपलोभार्थनादि य ।
 भवत्येव न कुत्रापि त्रैलोक्ये मुनिसत्तम ॥ ३३ ॥
 मत्पुत्रे मतिर्यस्य जपलोभार्थनादिषु ।
 यत्पुण्यं तत्कृतं तेन देवेन्द्रत्वादिकं कृतम् ॥ ३४ ॥
 पुमान्न नरकं याति यः स्मरेद् भक्तितो मुने ।
 अर्धनिशं शिवं तस्मात् स क्षीणशेषपातकः ॥ ३५ ॥
 नरकस्वर्गसंज्ञे वै पापपुण्ये द्विजोत्तम ।
 ययोस्त्वेकं तु द्युभयान्यत्सुभायोद्भववाय च ॥ ३६ ॥
 तदेव प्रीतये भूत्वा पुनर्दुःभाय जायते ।

तत्स्माद्गुप्तात्मकं नास्ति न च किञ्चित्सुप्तात्मकम् ॥ ३७ ॥

मनसः परिणामोऽयं सुभद्रुभोपलक्षणः ।

ज्ञानमेव परं ब्रह्म ज्ञानं तत्त्वाय कल्पते ॥ ३८ ॥

ज्ञानात्मकमिदं विश्वं सकलं सचराचरम् ।

परविज्ञानतः किञ्चित् विद्यते न परं मुने ॥ ३९ ॥

अवेमेतन्मयाभ्यातं सर्वं नरकमाण्डलम् ।

अत उर्ध्वं प्रवक्ष्यामि साम्प्रतं माण्डलं भुवः ॥ ४० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां ब्रह्माण्डवर्णने नरकोद्धारवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ प.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१७. सप्तदशोऽध्यायः । जम्बूद्वीपवर्षवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

पाराशर्यं सुसङ्केपाख्यं त्वं वदतो मम ।

माण्डलं च भुवः सम्यक् सप्तद्वीपादिसंयुतम् ॥ १ ॥

जम्बूः प्लक्षः शाळ्मलिश्च कुशः कौञ्चश्च शाककः ।

पुष्करः सप्तमः सर्वे समुद्रैः सप्तभिर्वृताः ॥ २ ॥

लवणेश्वरसौ सर्पिर्दधिदुग्धजलाशयाः ।

जम्बुद्वीपः सप्तस्तानामेतेषां मध्यतः स्थितः ॥ ३ ॥

तस्यापि मेरुः कालेय मध्ये कनकपर्वतः ।

प्रविष्टः षोडशाधस्ताद्योजनैस्तस्य योऽख्यः ॥ ४ ॥

यत्पुरशीतिमानैस्तैर्द्वात्रिंशन्मूर्ध्नि विस्तृतः ।

भूमिपृष्ठस्थशैलोऽयं विस्तरस्तस्य सर्वतः ॥ ५ ॥

मूले षोडशासाहस्रं कर्णिकाकारसंस्थितः ।

डिमवान् उभकुटश्च निषधश्चास्य दक्षिणे ॥ ६ ॥

नीलः श्वेतश्च शङ्खी च उत्तरे वर्षपर्वताः ।

दशसाहस्रिका ज्येते रत्नवन्तोऽरुणप्रभाः ॥ ७ ॥

सडस्रयोजनोत्सेधास्तावद्विस्तारिणश्च ते ।
भारतं प्रथमं वर्षं ततः किम्पुरुषं स्मृतम् ॥ ८ ॥
उरिवर्षं ततोऽन्यद्वै मेरोर्दक्षिणतो मुने ।
रभ्यकं योत्तरे पार्श्वे तस्यांशे तु डिण्डिमयम् ॥ ९ ॥
उत्तरे कुरवश्चैव यथा वै भारतं तथा ।
नवसाडस्रमेकैकमेतेषां मुनिसत्तम ॥ १० ॥
धलावृतं तु तन्मध्ये तन्मध्ये मेरुरुच्छ्रितः ।
मेरोश्चतुर्दिशं तत्र नवसाडस्रमुच्छ्रितम् ॥ ११ ॥
धलावृतमृषिश्रेष्ठ यत्वारश्चात्र पर्वताः ।
विष्णुममा रयिता मेरोर्योजिताः पुनरुच्छ्रिताः ॥ १२ ॥
पूर्वे छि मन्दरो नाम दक्षिणे गन्धमादनः ।
विपुलः पश्चिमे भागे सुपार्श्वश्चोत्तरे स्थितः ॥ १३ ॥
कदम्बो जम्बुवृक्षश्च पिप्पलो वट एव य ।
अेकादशशतायामाः पादपा गिरिकेतवः ॥ १४ ॥
जम्बूद्वीपस्य नाम्नो वै उेतुं शृणु मडामुने ।
विराजन्ते मडावृक्षास्तत्स्वभावं वदामि ते ॥ १५ ॥
मडागजप्रमाणानि जम्बूवास्तस्याः कुलानि य ।
पतन्ति भ्रूभूतः पृष्ठे शीर्यमाणानि सर्वतः ॥ १६ ॥
रसेन तेषां विष्याता तत्र जम्बूनदीति वै ।
परितो वर्तते तत्र पीयते तन्निवासिभिः ॥ १७ ॥
न स्वेदो न य दौर्गन्ध्यं न जरा येन्द्रियग्रहः ।
तस्यास्तटे स्थितानां तु जनानां तत्र जायते ॥ १८ ॥
तीरमृत्सनां य सम्प्राप्य सुषुवायुविशोषिताम् ।
जाम्बूनदाप्यं भवति सुवर्णं सिद्धभूषणम् ॥ १९ ॥
भद्राश्वं पूर्वतो मेरोः केतुमालं य पश्चिमे ।
वर्षे द्वे तु मुनिश्रेष्ठ तयोर्मध्यं धलावृतम् ॥ २० ॥
वनं यैत्ररथं पूर्वे दक्षिणे गन्धमादनः ।
विभ्राजं पश्चिमे तद्गुत्तरे नन्दनं स्मृतम् ॥ २१ ॥

अरुणोदं महाभद्रं शीतोदं मानसं स्मृतम् ।
 सरांस्येतानि यत्वारि देवभोग्यानि सर्वशः ॥ २२ ॥
 शीताञ्जनः कुरुङ्गश्च कुरुरो माल्यवांस्तथा ।
 अकैकप्रभुभा मेरोः पूर्वतः केसरायलाः ॥ २३ ॥
 त्रिकूटः शिशिरश्चैव पतङ्गो रुचकस्तथा ।
 निषधः कपिलाद्याश्च दक्षिणे केसरायलाः ॥ २४ ॥
 सिनीवासः कुसुम्भश्च कपिलो नारदस्तथा ।
 नागादयश्च गिरयः पश्चिमे केसरायलाः ॥ २५ ॥
 शङ्खयूजोऽथ ऋषभो हंसो नाम महीधरः ।
 कालञ्जराद्याश्च तथा उत्तरे केसरायलाः ॥ २६ ॥
 मेरोरुपरि मध्ये छि शातकौम्भं विधेः पुरम् ।
 यतुर्दशसहस्राणि योजनानि य सङ्ख्यया ॥ २७ ॥
 अष्टानां लोकपालानां परितस्तदनुकृमात् ।
 यथादिशं यथावृषं पुरोऽष्टावुपकल्पिताः ॥ २८ ॥
 तस्यां य ब्रह्मणः पुर्यां प्लावयित्वेन्दुमण्डलम् ।
 विष्णुपादविनिष्कान्ता गङ्गा पतति वै नदी ॥ २९ ॥
 सीता यालकनन्दा य यक्षुर्भद्रा य वै कृमात् ।
 सा तत्र पतिता दक्षु यतुर्धा प्रत्यपद्यत ॥ ३० ॥
 सीता पूर्वोत्तरौ लं छि नन्दा यैव तु दक्षिणे ।
 सा यक्षुः पश्चिमे यैव भद्रा योत्तरतो व्रजेत् ॥ ३१ ॥
 गिरीनतीत्य सकलांश्चतुर्दिक्षु मडाम्भुधिम् ।
 सा यथौ प्रयता भूता गङ्गा त्रिपथगामिनी ॥ ३२ ॥
 सुनीलनिषधौ यौ तौ माल्यवद्रन्ध्रमादनौ ।
 तेषां मध्यगतो मेरुः कर्णिकाकारसंस्थितः ॥ ३३ ॥
 भारतः केतुमालश्च भद्राश्च कुरवस्तथा ।
 पत्राणि लोकपन्नस्य मर्यादालोकपर्वताः ॥ ३४ ॥
 जठरं देवकूटश्च आयामे दक्षिणोत्तरे ।

गन्धमादनकैलासौ पूर्वपश्चिमतो गतौ ॥ ३५ ॥

पूर्वपश्चिमतो मेरोर्निषधो नीलपर्वतः ।

दक्षिणोत्तरमायातौ कर्णिकान्तर्व्यवस्थितौ ॥ ३६ ॥

जठराधाः स्थिता मेरोर्येषां द्वौ द्वौ व्यवस्थितौ ।

केसराः पर्वता येते श्वेताधाः सुमनोरमाः ॥ ३७ ॥

शैलानामन्तरे द्रोण्यः सिद्धयारणसेविताः ।

सुरभ्याणि तथा तासु काननानि पुराणि च ॥ ३८ ॥

सर्वेषां यैव देवानां यक्षगन्धर्वरक्षसाम् ।

कीडन्ति देवदैतेयाः शैलप्रायेष्वलर्निशम् ॥ ३९ ॥

धर्मिणामालया ज्येते भौमाः स्वर्गाः प्रकीर्तिताः ।

न तेषु पापकर्तारो यान्ति पश्यन्ति कुत्रचित् ॥ ४० ॥

यानि किम्पुरुषादीनि वर्षाण्यष्टौ मळामुने ।

न तेषु शोको नापत्यो नोद्भेगः क्षुद्भयादिकम् ॥ ४१ ॥

स्वस्थाः प्रजा निरातङ्गाः सर्वदुःखविवर्जिताः ।

दशद्वादशवर्षाणां सलस्राणि स्थिरायुषः ॥ ४२ ॥

कृतत्रेतादिकाश्चैव भौमान्यम्भांसि सर्वतः ।

न तेषु वर्षते देवस्तेषु स्थानेषु कल्पना ॥ ४३ ॥

सप्तस्वतेषु नद्यश्च सुजाताः स्वर्णवालुकाः ।

शतशः सन्ति क्षुद्राश्च तासु कीडेयुषो जनः ॥ ४४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां ब्रह्माण्डकथने जम्बूद्वीपवर्षवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥
प.१७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१८. अष्टादशोऽध्यायः । सप्तद्वीपवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

वक्ष्येऽहं भारतं वर्षं हिमाद्रेश्चैव दक्षिणे ।

उत्तरे तु समुद्रस्य भारती यत्र संसृतिः ॥ १ ॥

नवयोजनसालस्रो विस्तारोऽस्य मडामुने ।

स्वर्गापवर्गयोः कर्मभूमिरेषा स्मृता बुधैः ॥ २ ॥

अतः सम्प्राप्यते पुम्भिः स्वर्गो नरक एव च ।

भारतस्यापि वर्षस्य नव भेदान् ब्रवीमि ते ॥ ३ ॥

धन्द्रधुम्नः कसेरुश्च ताम्रवर्णो गलस्तिमान् ।

नागद्वीपस्तथा सौम्यो गन्धर्वस्त्वथ वारुणः ॥ ४ ॥

अयं तु नवमस्तेषां द्वीपः सागरसम्भूतः ।

योजनानां सलस्रं तु द्वीपोऽयं दक्षिणोत्तरः ॥ ५ ॥

पूर्वे किराता यस्य स्युर्दक्षिणे यवनाः स्थिताः ।

पश्चिमे च तथा ज्ञेया उत्तरे छि तपस्विनः ॥ ६ ॥

ब्राह्मणः क्षत्रिया वैश्या मध्ये शूद्राश्च भूयशः ।

धज्यायुद्धपणसेवा वर्तयन्तो व्यवस्थिताः ॥ ७ ॥

मलेन्द्रो मलयः सख्यः सुदामा यर्क्षपर्वतः ।

विन्ध्यश्च पारियात्रश्च समान् कुलपर्वताः ॥ ८ ॥

वेदस्मृतिपुराणाद्याः पारियात्रोद्भवामुने ।

सर्वपापहरा ज्ञेया दर्शनात्स्पर्शनादपि ॥ ९ ॥

नर्मदा सुरसाद्याश्च समान्याश्च सलस्रशः ।

विन्ध्योद्भवा मडानद्यः सर्वपापहराः शुभाः ॥ १० ॥

गोदावरीभीमरथीतापीप्रमुभनिम्नगाः ।

गिरेर्विनिर्गता ऋक्षात्सद्यः पापभयापहः ॥ ११ ॥

सख्यपादोद्भवा नद्यः कृष्णावेण्यादिकास्तथा ।

कृतमावाताम्रपर्णीप्रमुभा मलयोद्भवाः ॥ १२ ॥

त्रियामा यर्षिकुल्याद्या मलेन्द्रप्रभवाः स्मृताः ।

ऋषिकुल्या कुमार्याद्याः शुक्तिमत्यादसम्भवाः ॥ १३ ॥

नानाजनपदास्तेषु मण्डलेषु वसन्ति वै ।

आसां पिबन्ति पानीयं सरःसु विविधेषु च ॥ १४ ॥

यत्वारि भारते वर्षे युगान्यासन् मडामुने ।
 कृतादीनि न यान्येषु द्वीपेषु प्रभवन्ति हि ॥ १५ ॥
 दानानि यात्र दीयन्ते सुकृतैश्चात्र याङ्गिकैः ।
 तपस्तपन्ति यतयः परलोकार्थमादरात् ॥ १६ ॥
 यतो हि कर्मभूरेषा जम्बूद्वीपे मडामुने ।
 अत्रापि भारतं श्रेष्ठमतोऽन्या भोगभूमयः ॥ १७ ॥
 कदाशिवलभते मर्त्यः सडस्रैर्मुनिसत्तम ।
 अत्र जन्मसडस्राणां मानुष्यं पुण्यसञ्चयैः ॥ १८ ॥
 स्वर्गापवर्गास्पदमार्गभूते
 धन्यास्तु ते भारतभूमिभागे ।
 गायन्ति देवाः किल गीतकानि
 भवन्ति भूयः पुरुषाः सुरास्ते ॥ १९ ॥
 विडृत्य शम्भोः परमात्मरूपे ।
 कृलानि सर्वाणि तु कर्मजानि
 यास्याम्यडं तत्तनुतां हि तस्य ॥ २० ॥
 आप्श्यन्ति धन्याः ढलु ते मनुष्याः
 सुभ्रैर्युताः कर्मणि सन्नविष्टाः ।
 जनुर्दि येषां ढलु भारतेऽस्ति
 ते स्वर्गभोक्षोभयलाभवन्तः ॥ २१ ॥
 लक्षयोजनविस्तारः समस्तपरिमाडलः ।
 जम्बूद्वीपो मया ष्यातः क्षारोदधिसुसंवृतः ॥ २२ ॥
 संवेष्ट्य क्षारमुदधिं शतसाडस्रसम्मितम् ।
 ततो हि द्विगुणो ढलमन् प्लक्षद्वीपः प्रकीर्तितः ॥ २३ ॥
 गोमन्तश्चैव यन्द्रश्च नारदो दर्दुरस्तथा ।
 सोमकः सुमनाः शैलो वैभ्राजश्चैव सत्तमः ॥ २४ ॥
 वर्षायलेषु रभ्येषु सडिताः सततं प्रजाः ।
 वसन्ति देवगन्धर्वा वर्षेष्वेतेषु नित्यशः ॥ २५ ॥
 नाधयो व्याधयो वापि जनानां तत्र कुत्रचित् ।

दश वर्षसडस्राणि तत्र ञुवन्ति मानवाः ॥ २६ ॥

अनुतमा शिषी यैव पापघ्नी त्रिदिवः कृपा ।

अमृता सुकृता यैव सप्तैवात्र य निम्नगाः ॥ २७ ॥

क्षुद्रनधस्तथा शौलास्तत्र सन्ति सडस्रशः ।

ताः पिबन्ति सुसंङ्गुष्टा नदीर्जनपदास्तु ते ॥ २८ ॥

न तत्रापि युगावस्था यथा स्थानेषु सप्तसु ।

त्रेतायुगसप्तः कालः सर्वदैव महामुने ॥ २९ ॥

विप्रक्षत्रियवैश्यास्ते शूद्राश्च मुनिसत्तम ।

कल्पवृक्षसमानस्तु तन्मध्ये सुमहातरुः ॥ ३० ॥

प्लक्षस्तन्नामसंज्ञो वै प्लक्षद्वीपो द्विजोत्तम ।

धृज्यते तत्र भगवान् शङ्करो लोकशङ्करः ॥ ३१ ॥

उरिश्च भगवान् ब्रह्मा यन्त्रैर्मन्त्रैश्च वैदिकैः ।

सङ्क्षेपेण तथा भूयः शास्त्रलिं त्वं निशामय ॥ ३२ ॥

सप्तवर्षाणि तत्रैव तेषां नामानि मे शृणु ।

श्वेतोऽथ उरितश्चैव ञुमृतो रोडितस्तथा ॥ ३३ ॥

वैकलो मानसश्चैव सुप्रभः सप्तमो मुने ।

शास्त्रलेन तु पृक्षेण द्वीपः शास्त्रलिसंज्ञकः ॥ ३४ ॥

द्विगुणेन समुद्रेण सततं संवृतः स्थितः ।

वर्षाभिव्यञ्जका नद्यस्तासां नामानि मे शृणु ॥ ३५ ॥

शुक्ला रक्ता डिरण्या य यन्द्रा शुभ्रा विमोचना ।

निवृत्तिः सप्तमी तासां पुण्यतोयाः सुशीतलाः ॥ ३६ ॥

सप्तैव तानि वर्षाणि यतुर्वर्षैर्युतानि य ।

भगवन्तं सदा शम्भुं यजन्ते विविधैर्मणैः ॥ ३७ ॥

देवानां तत्र सान्निध्यमतीव सुमनोरमे ।

अेष द्वीपः समुद्रेण सुरोदेन समावृतः ॥ ३८ ॥

द्विगुणेन कुशद्वीपः समन्ताद् बाड्यतः स्थितः ।

वसन्ति तत्र दैतेया मनुजैः सड दानवाः ॥ ३९ ॥

तथैव देवगन्धर्वा यक्षाः किम्पुरुषाद्यः ।
 वार्णास्तत्रैव यत्वारो निजानुष्ठानतत्पराः ॥ ४० ॥
 तत्रैव य कुशद्वीपे ब्रह्माणं य जनार्दनम् ।
 यजन्ति य तथेशानं सर्वकामफलप्रदम् ॥ ४१ ॥
 कुशेशयो हरिश्चैव धृतिमान् पुष्यवांस्तथा ।
 मणिद्रुमो डेमशैलः सप्तमो मन्दरायलः ॥ ४२ ॥
 नद्यश्च सप्त तासां तु नामानि शृणु तत्पतः ।
 धूतपापा शिवा यैव पवित्रा सम्मितिस्तथा ॥ ४३ ॥
 विद्या दम्भा मडी यान्या सर्वपापहरास्त्विमाः ।
 अन्याः सलस्रशः सन्ति शुभापो डेमवालुकाः ॥ ४४ ॥
 कुशद्वीपे कुशस्तम्भो धृतोडेन समावृतः ।
 कौञ्चद्वीपो मडाभाग श्रूयतां यापरो मडान् ॥ ४५ ॥
 द्विगुणेन समुद्रेण दधिमण्डेन यावृतः ।
 वर्षायला मडाबुद्धे तेषां नामानि मे शृणु ॥ ४६ ॥
 कौञ्चश्च वामनश्चैव तृतीयश्चान्धकारकः ।
 दिवावृतिर्मनश्चैव पुण्डरीकश्च दुन्दुभिः ॥ ४७ ॥
 निवसन्ति निरातङ्गा वर्षशैलेषु तेषु वै ।
 सर्वसौवर्णरभ्येषु सुहृद्देवगणैः प्रजाः ॥ ४८ ॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्चानुक्रमोदिताः ।
 सन्ति तत्र मडानद्यः सप्तान्यास्तु सलस्रशः ॥ ४९ ॥
 गौरी कुमुद्रती यैव सन्ध्या रात्रिर्मनोजवा ।
 शान्तिश्च पुण्डरीका य याः पिबन्ति पयः शुभम् ॥ ५० ॥
 भगवान् पूजयते तत्र योगरुद्रस्वउपवान् ।
 दधिमण्डोदकश्चापि शाकद्वीपेन संवृतः ॥ ५१ ॥
 द्विगुणेनाद्रयः सप्त तेषां नामानि मे शृणु ।
 पूर्वं तत्रोदयगिरिर्जलधारः परे यतः ॥ ५२ ॥
 पृष्ठतोऽस्तगिरिश्चैव ज्यविडेशश्च डेसरी ।
 शाकस्तत्र मडावृक्षः सिद्धगन्धर्वसेवितः ॥ ५३ ॥

तत्र पुण्या जनपदाश्चातुर्वर्ण्यसमन्विताः ।
 नद्यश्चात्र महापुण्याः सर्वपापभयापहाः ॥ ५४ ॥
 सुकुमारी कुमारी य नलिनी वेणुका तथा ।
 षक्षुश्च रेणुका यैव गभस्तिः समभी तथा ॥ ५५ ॥
 अन्याः सडस्रशस्तत्र क्षुद्रनद्यो मलामुने ।
 मलीधरास्तथा सन्ति शतशोऽथ सडस्रशः ॥ ५६ ॥
 धर्मदानिर्न तेष्वस्ति स्वर्गाद्यागत्य मानवाः ।
 वर्षेषु तेषु पृथिवीं विडरन्ति परस्परम् ॥ ५७ ॥
 शाकद्वीपे तु वै सूर्यः प्रीत्या जनपदैः सदा ।
 यथोक्तैरिज्यते सम्यक्कर्मभिर्नियतात्मभिः ॥ ५८ ॥
 क्षीरोद्वेनावृतः सोऽपि द्विगुणेन समन्ततः ।
 क्षीराब्धिः सर्वतो व्यास पुष्कराभ्येन संवृतः ॥ ५९ ॥
 द्विगुणेन महावर्षस्तत्र ज्योतोऽत्र मानसः ।
 योजनानां सडस्राणि उर्ध्वं पञ्चाशद्वृष्टितः ॥ ६० ॥
 तानि यैव तु लक्षाणि सर्वतो वलयाकृतिः ।
 पुष्करद्वीपवलयं मध्येन विभजन्निव ॥ ६१ ॥
 तेनैव वलयाकारा द्वीपवर्षसमाकृतिः ।
 दशवर्षसडस्राणि तत्र ज्वन्ति मानवाः ॥ ६२ ॥
 निरामया वीतशोका रागद्वेषविवर्जिताः ।
 अधर्मो न मतस्तेषां न बन्धवधकौ मुने ॥ ६३ ॥
 सत्यानृते न तस्यास्तां सदैव वसतिः सदा ।
 तुल्यवेषास्तु मनुजा उभवाऽऽकुरुपिणः ॥ ६४ ॥
 वर्षश्चायं तु कालेय भौमः स्वर्गोपमोपमः ।
 सर्वस्य सुभद्रः कालो जरारोगविवर्जितः ॥ ६५ ॥
 पुष्करे धातकीभ्राउं मलावीते मलामुने ।
 न्यग्रोधं पुष्करद्वीपे ब्रह्मणः स्थानमुत्तमम् ॥ ६६ ॥
 तस्मिन्निवसते ब्रह्मा पूज्यमानः सुरासुरैः ।

स्वादूदकेनाम्बुधिना पुष्करः पखिचेतः ॥ ६७ ॥

अेवं द्वीपाः समुद्रैस्तु सप्त सप्तभिरापृताः ।
द्वीपाश्चैव समुद्राश्च समाना द्विगुणैः परैः ॥ ६८ ॥

उक्तातिरिक्तता तेषां समुद्रेषु समानि वै ।
पथांसि सर्वदाव्यत्वं जायन्ते न कदायन ॥ ६९ ॥

स्थावीस्थमग्निसंयोगादधःस्थं मुनिसत्तम ।
तथेन्दुवृष्टौ सखिलमूर्ध्वगं भवति ध्रुवम् ॥ ७० ॥

उदयास्तमने त्विन्दोर्वर्धन्त्यापो ढ्रसन्ति य ।
अतो न्यूनातिरिक्ताश्च पक्षयोः शुक्लकृष्णयोः ॥ ७१ ॥

अपां वृद्धिक्षयौ दृष्टौ शतशस्तु दशोत्तरम् ।
समुद्राणां मुनिश्रेष्ठ सर्वेषां कथितं तव ॥ ७२ ॥

भोजनं पुष्करद्वीपे प्रजाः सर्वाः सदैव हि ।
भाण्डस्य कुर्वते विप्र तत्र स्वयमुपस्थितम् ॥ ७३ ॥

स्वादूदकस्य पुरतो नास्ति लोकस्य संस्थितिः ।
सौवर्णा द्विगुणा भूमिः सर्वजन्तुविवर्जिता ॥ ७४ ॥

लोकालोकस्ततः शैलः सडस्राण्ययलो हि सः ।
उच्छ्रयेण हि तावन्ति योजनायुतविस्तृतः ॥ ७५ ॥

तमश्चाण्डकटाडेन सेयमुर्वी मडामुने ।
पञ्चाशत्कोटिविस्तारा सद्द्वीपा समलीधरा ॥ ७६ ॥

आधारभूता सर्वेषां सर्वभूतगुणाघिका ।
सेयं धात्री य कालेय सर्वेषां जगतामिवा ॥ ७७ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां ब्रह्माण्डकथने सप्तद्वीपवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ ५.१८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरेशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.१८. ऐकोनविंशोऽध्यायः । लोडवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

रवियन्द्रमसोर्यावन्मयूषा भासयन्ति छि ।

तावत्प्रमाणा पृथिवी भूलोकः स तु गीयते ॥ १ ॥

भूमैर्योजनलक्षे तु संस्थितं रविमण्डलम् ।

योजनानां सडस्राणि सदैव परिसङ्ख्यया ॥ २ ॥

शशिनस्तु प्रमाणाय जगतः परिरक्षते ।

स्वेदूर्ध्वं शशी तस्थौ लक्षयोजनसङ्ख्यया ॥ ३ ॥

ग्रहाणां मण्डलं कृत्स्नं विधोरुपरि संस्थितम् ।

सनक्षत्रं सडस्राणि दशैव परितोपरि ॥ ४ ॥

भुधस्तस्मादथो काव्यस्तस्माद्भौमस्य मण्डलम् ।

भृडस्पतिस्तदूर्ध्वं तु तस्योपरि शनैश्चरः ॥ ५ ॥

सप्तमिण्डलं तस्माल्लक्षेणैकेन संस्थितम् ।

ऋषिभ्यस्तु सडस्राणां शतादूर्ध्वं ध्रुवः स्थितः ॥ ६ ॥

मेढ्रीभूतः स यस्तस्य ज्योतिश्चक्रस्य वै ध्रुवः ।

भूर्भुवः स्वरिति ज्ञेयं भुव उर्ध्वं ध्रुवादवाङ् ॥ ७ ॥

ऐकयोजनकोटिस्तु यत्र ते कल्पवासिनः ।

ध्रुवादूर्ध्वं मडलोकः समैते ब्रह्मणः सुताः ॥ ८ ॥

सनकश्च सनन्दश्च तृतीयश्च सनातनः ।

कपिलश्चासुरिश्चैव वोढुः पञ्चशिखस्तथा ॥ ९ ॥

उपरिष्टात्ततः शुक्रो द्विलक्षाभ्यन्तरे स्थितः ।

द्विलक्षयोजनं तस्मादधः सोमसुतः स्मृतः ॥ १० ॥

द्विलक्षयोजनं तस्मादूर्ध्वं भौमः स्थितो मुने ।

द्विलक्षयोजनं तस्मादूर्ध्वं जिवः स्थितो गुरुः ॥ ११ ॥

द्विलक्षयोजनं ज्वादूर्ध्वं सौरिव्यवस्थितः ।

अते सप्त ग्रहाः प्रोक्ताः स्व स्व राशौ व्यवस्थिता ॥ १२ ॥

रुद्रलक्षैर्योजनतः समोर्ध्वमृषयः स्थिताः ।

विश्वलक्षैर्योजनतो ध्रुवस्थितिरुदाडृता ॥ १३ ॥

यतुर्गुणोत्तरे थार्धे जनलोकात्तपः स्मृतम् ।
 वैराजा यत्र देवा वै स्थिता द्वादशविजिताः ॥ १४ ॥
 षड्गुणेन तपोलोकात्सत्यलोको व्यवस्थितः ।
 ब्रह्मलोकः स विज्ञेयो वसन्त्यमलयेतसः ॥ १५ ॥
 सत्यधर्मरताश्चैव ज्ञानिनो ब्रह्मचारिणः ।
 यद्गामिनोऽथ भूलोकात्रिवसन्ति द्वि मानवाः ॥ १६ ॥
 भुवर्लोके तु संसिद्धा मुनयो देवर्षिणः ।
 स्वर्गलोके सुरादित्या मरुतो वसवोऽश्विनौ ॥ १७ ॥
 विश्वेदेवास्तथा रुद्राः साध्या नागाः भगादयः ।
 नवग्रहास्ततस्तत्र ऋषयो वीतकल्मषाः ॥ १८ ॥
 अत्रे सप्त महालोकाः कालेय कथितास्तव ।
 पातालानि च सप्तैव ब्रह्माण्डस्य च विस्तरः ॥ १९ ॥
 दधिपृक्षकूलं यद्भृङ् वृत्तिश्चोर्ध्वमधस्तथा ।
 अत्रेण्डण्डकटाडेन सर्वतो वै समावृतम् ॥ २० ॥
 दशगुणेन पयसा सर्वतस्तत्समावृतम् ।
 वह्निना वायुना थापि नभसा तमसा तथा ॥ २१ ॥
 भूतादिनापि भडता द्विगुणोत्तरवेष्टितः ।
 महान्तं च समावृत्य प्रधानं पुरुषः स्थितः ॥ २२ ॥
 अनन्तस्य न तस्यास्ति सङ्ख्यापि परमात्मनः ।
 तेनानन्तं षति प्यातः प्रमाणं नास्ति वै यतः ॥ २३ ॥
 उेतुभूतः समस्तस्य प्रकृतिः सा परा मुने ।
 अण्डानां तु सडस्राणां सडस्राण्ययुतानि च ॥ २४ ॥
 षडृशानां प्रभूतानि तस्मादव्यक्तजन्मनः ।
 दारुण्यग्निस्तिरे तैलं पयःसु च यथा धृतम् ॥ २५ ॥
 तथासौ परमात्मा वै सर्वं व्याप्यात्मवेदनः ।
 आदिबीजात्प्रसुवते ततस्तेभ्यः परेऽण्डजाः ॥ २६ ॥
 तेभ्यः पुत्रास्तथान्येषां बीजान्यन्यानि वै ततः ।

मडदादियोविशेषान्तास्तद्भवन्ति सुरादयः ॥ २७ ॥

भीजाद् वृक्षाप्ररोडेण यथा नापययस्तरौः ।

सूर्यकान्तमणोः सूर्याद्यद्भक्तिः प्रजायते ॥ २८ ॥

तद्भक्तसञ्जायते सृष्टिः शिवस्तत्रः न कामयेत् ।

शिवशक्तिसमायोगे देवाद्याः प्रभवन्ति हि ॥ २९ ॥

तथा स्वकर्मणैकेन प्ररोडमुपयान्ति वै ।

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्राश्च स शिवः परिगीयते ॥ ३० ॥

तस्माद्बुद्धरते सर्वं यस्मिंश्च लयमेष्यति ।

कर्ता क्रियाणां सर्वासां स शिवः परिगीयते ॥ ३१ ॥

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ छिन्धि मे संशयं मडत् ।

सन्ति लोका हि ब्रह्माण्डाद्गुपरिष्टान्न वा मुने ॥ ३२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ब्रह्माण्डाद्गुपरिष्टाभ्यः सन्ति लोका मुनीश्वर ।

तान् शृणु त्वं विशेषेण वय्मि तेऽहं समागतः ॥ ३३ ॥

विधिलोकात्परो लोको वैकुण्ठ इति विश्रुतः ।

विराजते मडादीभ्या यत्र विष्णुः प्रतिष्ठितः ॥ ३४ ॥

तस्योपरिष्टात्कीमारो लोको हि परमाद्भुतः ।

सेनानीः शम्भुतनयो राजते यत्र सुप्रभः ॥ ३५ ॥

ततः परमुमावोको मडादिव्यो विराजते ।

यत्र शक्तिर्विभात्येका त्रिदेवजननी शिवा ॥ ३६ ॥

परात्परा हि प्रकृती रजःसत्त्वतमोमयी ।

निर्गुणा य स्वयं देवी निर्विकारा शिवात्मिका ॥ ३७ ॥

तस्योपरिष्टाद्भिज्ञेयः शिवलोकः सनातनः ।

अविनाशी मडादिव्यो मडाशोभान्वितः सदा ॥ ३८ ॥

विराजते परं ब्रह्म यत्र शम्भुर्मुडेश्वरः ।

त्रिदेवजनकः स्वामी सर्वेषां त्रिगुणात्परः ॥ ३९ ॥

तत उर्ध्वं न लोकाश्च गोलोकस्तत्समीपतः ।

गोमातरः सुशीलाप्यास्तत्र सन्ति शिवप्रिया ॥ ४० ॥

तत्पालः कृष्णनामा छि राजते शङ्कराज्ञया ।

प्रतिष्ठितः शिवेनैव शक्त्या स्वच्छन्द्यारिणा ॥ ४१ ॥

शिवलोकोऽद्भुतो व्यास निराधारो मनोहरः ।

तथानिर्वयनीयश्च नानावस्तुविराजितः ॥ ४२ ॥

शिवस्तु तदधिष्ठाता सर्वदेवशिरोमणिः ।

विष्णुब्रह्मलरैः सेव्यः परमात्मा निरञ्जनः ॥ ४३ ॥

एति ते कथिता तात सर्वब्रह्माण्डसंस्थितिः ।

तदूर्ध्वं लोकसंस्थानं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥ ४४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां लोकवर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ ५.१६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.२०. विंशोऽध्यायः । मनुविशेषकथनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ तत्प्राप्तिं वद सत्तम ।

यद् गत्वा न निवर्तन्ते शिवभक्तियुता नराः ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

पराशरसुत व्यास शृणु प्रीत्या शुभां गतिम् ।

व्रतं छि शुद्धभक्तानां तथा शुद्धं तपस्विनाम् ॥ २ ॥

ये शिवं शुद्धकर्माणः सुशुद्धतपसान्विताः ।

समर्थयन्ति तं नित्यं वन्द्यास्ते सर्वथा-वलम् ॥ ३ ॥

नातप्ततपसो यान्ति शिवलोकमनामयम् ।

शिवानुग्रहसद्भेदस्तप एव मलामुने ॥ ४ ॥

तपसा द्विप मोहन्ते प्रत्यक्षं देवतागणाः ।

ऋषयो मुनयश्चैव सत्यं जानील मद्भयः ॥ ५ ॥

सुदुर्द्धरं दुराराध्यं सुदूरं दुरतिक्रमम् ।

तत्सर्वं तपसा साध्यं तपो हि दुरतिक्रमम् ॥ ६ ॥
 सुस्थितस्तपसि ब्रह्मा नित्यं विष्णुर्दुरस्तथा ।
 देवा देव्योऽपिलाः प्राप्तास्तपसा दुर्लभं क्लमम् ॥ ७ ॥
 येन येन हि भावेन स्थित्वा यत्स्थिते तपः ।
 ततः सम्प्राप्यतेऽसौ तैरिह लोके न संशयः ॥ ८ ॥
 सात्त्विकं राजसं चैव तामसं त्रिविधं स्मृतम् ।
 विज्ञेयं हि तपो व्यास सर्वसाधनसाधनम् ॥ ९ ॥
 सात्त्विकं दैवतानां हि यतीनामूर्ध्वरेतसाम् ।
 राजसं दानवानां हि मनुष्याणां तथैव य ।
 तामसं राक्षसानां हि नराणां क्रूरकर्मणाम् ॥ १० ॥
 त्रिविधं तत्त्वं प्रोक्तं मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ।
 जपो ध्यानं तु देवानामर्थनं भक्तिः शुभम् ॥ ११ ॥
 सात्त्विकं तद्धि निर्दिष्टमशेषकलसाधकम् ।
 षड् लोके परे चैव मनोऽभिप्रेतसाधनम् ॥ १२ ॥
 कामनाकलमुद्दिश्य राजसं तप उच्यते ।
 निजदेहं सुसम्पीड्य देहशोषकदुःसहैः ॥ १३ ॥
 तपस्तामसमुद्दिष्टं मनोऽभिप्रेतसाधनम् ॥ १४ ॥
 उत्तमं सात्त्विकं विद्याद्धर्मबुद्धिश्च निश्चला ।
 स्नानं पूजा जपो डोमः शुद्धशौचमर्हिसनम् ॥ १५ ॥
 व्रतोपवासयर्था य मौनमिन्द्रियनिग्रहः ।
 धीर्विद्या सत्यमक्रोधो दानं क्षान्तिर्दमो दया ॥ १६ ॥
 वापीकूपतडागाढेः प्रासादस्य च कल्पना ।
 कृच्छ्रं यान्द्रायणं यज्ञः सुतीर्थान्याश्रमाः पुनः ॥ १७ ॥
 धर्मस्थानानि चैतानि सुभदानि मनीषिणाम् ।
 सुधर्मः परमो व्यास शिवभक्तेश्च कारणम् ॥ १८ ॥
 सङ्क्रान्तिविषुवद्योगो नादमुक्ते नियुज्यताम् ।
 ध्यानं त्रिकालिकं ज्योतिरुन्मनीभावधारणम् ॥ १९ ॥

रेयङः पूरङः कुम्भः प्राणायामस्त्रिधा स्मृतः ।
 नाडीसञ्चारविज्ञानं प्रत्याहारनिरोधनम् ॥ २० ॥
 तुरीयं तदधो बुद्धिरणिमाधश्चसंयुतम् ।
 पूर्वोत्तमं समुद्दिष्टं परज्ञानप्रसाधनम् ॥ २१ ॥
 काष्ठावस्था मृतावस्था हरिता वेति कीर्तिताः ।
 नानोपलब्धयो ह्येताः सर्वपापप्राणशनाः ॥ २२ ॥
 नारी शय्या तथा पानं वस्त्रधूपविलेपनम् ।
 ताम्बूलभक्षणां पञ्च राजैश्वर्यविलूतयः ॥ २३ ॥
 उमभारस्तथा ताम्रं गृह्णाश्च रत्नधेनवः ।
 पाण्डित्यं वेदशास्त्राणां गीतनृत्यविभूषणम् ॥ २४ ॥
 शङ्खवीणामृदङ्गाश्च गजेन्द्रः छत्रयामरे ।
 भोगरुपाणि यैतानि श्रेणिः सक्तोऽनुरज्यते ॥ २५ ॥
 आदर्शवन्मुने स्नेहैस्ति लवत्स निपीड्यते ।
 अरं गच्छेति चाप्येनं कुरुते ज्ञानमोहितः ॥ २६ ॥
 जानन्नपीड संसारे भ्रमते घटियन्नवत् ।
 सर्वयोनिषु दुःखार्तः स्थावरेषु यरेषु च ॥ २७ ॥
 अयं योनिषु सर्वासु प्रतिष्ठम्य भ्रमेण त ।
 कालान्तरवशाद्धाति मानुष्यमतिदुर्लभम् ॥ २८ ॥
 व्युत्कमेणापि मानुष्यं प्राप्यते पुण्यगौरवात् ।
 विचित्रा गतयः प्रोक्ताः कर्मणां गुरुवाधवात् ॥ २९ ॥
 मानुष्यं च समासाद्य स्वर्गमोक्षप्रसाधनम् ।
 नायरत्यात्मनः श्रेयः स मृतः शोचते शिरम् ॥ ३० ॥
 देवासुराणां सर्वेषां मानुष्यं यातिदुर्लभम् ।
 तत्सम्प्राप्य तथा कुर्यान्न गच्छेन्नरकं यथा ॥ ३१ ॥
 स्वर्गापवर्गलाभाय यदि नास्ति समुद्यमः ।
 दुर्लभं प्राप्य मानुष्यं वृथा तज्जन्म कीर्तितम् ॥ ३२ ॥
 सर्वस्य मूलं मानुष्यं यतुर्वर्गस्य कीर्तितम् ।
 सम्प्राप्य धर्मतो व्यास तद्यत्नादनुपालयेत् ॥ ३३ ॥

धर्ममूलं हि मानुष्यं लब्ध्वा सर्वार्थसाधकम् ।
 यद्वि लाभाय यत्नः स्यान्मूलं रक्षेत्स्वयं ततः ॥ ३४ ॥
 मानुष्येऽपि य विप्रत्वं यः प्राप्य भलु दुर्लभम् ।
 नायरत्यात्मनः श्रेयः कोऽन्यस्तस्मादयेतनः ॥ ३५ ॥
 द्वीपानामेव सर्वेषां कर्मभूरियमुच्यते ।
 एतः स्वर्गश्च भोक्षश्च प्राप्यते समुपार्जितः ॥ ३६ ॥
 देशेऽस्मिन् भारते वर्षे प्राप्य मानुष्यमध्रुवम् ।
 न कुर्यादात्मनः श्रेयस्तेनात्मा भलु वञ्चितः ॥ ३७ ॥
 कर्मभूमिरियं विप्र कुलभूमिरसौ स्मृता ।
 एतु यच्छ्रियते कर्म स्वर्गे तदनुभुज्यते ॥ ३८ ॥
 यावत्स्वास्थ्यं शरीरस्य तावद्धर्म समाचरेत् ।
 अस्वस्थश्चोदितोऽप्यन्यैर्न किञ्चित्कर्तुमुत्सहेत् ॥ ३९ ॥
 अध्रुवेण शरीरेण ध्रुवं यो न प्रसाधयेत् ।
 ध्रुवं तस्य परिभ्रष्टमध्रुवं नष्टमेव च ॥ ४० ॥
 आयुषः भाऽऽभाऽऽनि निपतन्ति तदग्रतः ।
 अलोरात्रोपदेशेन किमर्थं नावबुध्यते ॥ ४१ ॥
 यदा न ज्ञायते मृत्युः कदा कस्य भविष्यति ।
 आकस्मिके हि मरणे धृतिं विन्दति कस्तथा ॥ ४२ ॥
 परित्यज्य यदा सर्वमेकाकी यास्यति ध्रुवम् ।
 न ददाति कदा कस्मात्पाथेयार्थमिदं धनम् ॥ ४३ ॥
 गृहीतदानपाथेयः सुप्तं याति यमालयम् ।
 अन्यथा क्लिश्यते जन्तुः पाथेयरहिते पथि ॥ ४४ ॥
 येषां कालेय पुण्यानि परिपूर्णाणि सर्वतः ।
 गच्छतां स्वर्गदेशं हि तेषां लाभः पदे पदे ॥ ४५ ॥
 एति ज्ञात्वा नरः पुण्यं कुर्यात्पापं विवर्जयेत् ।
 पुण्येन याति देवत्वमपुण्यो नरकं प्रजेत् ॥ ४६ ॥
 ये मनागपि देवेशं प्रपन्नाः शरणां शिवम् ।

तेऽपि धीरे न पश्यन्ति यमं न नरकं तथा ॥ ४७ ॥

किन्तु पापैर्महामोहैः किञ्चित्काले शिवाज्ञया ।
वसन्ति तत्र मानुष्यास्ततो यान्ति शिवास्पदम् ॥ ४८ ॥

ये पुनः सर्वभावेन प्रतिपन्ना भक्षेन्नरम् ।
न ते लिभ्यन्ति पापेन पद्मपत्रमिवात्मसा ॥ ४९ ॥

उक्तं शिवेति यैर्नाम तथा हर उरेति य ।
न तेषां नरकाद्भीतिर्यमाद्भिर्मुनिसत्तम ॥ ५० ॥

परलोकस्य पाथेयं भोक्षोपायमनामयम् ।
पुण्यसङ्घैकनिलयं शिव इत्यक्षरद्वयम् ॥ ५१ ॥

शिवनामैव संसारमहारोगैकशामकम् ।
नान्यत्संसाररोगस्य शामकं दृश्यते मया ॥ ५२ ॥

ब्रह्मलत्यासलस्राणि पुरा कृत्वा तु पुल्कसः ।
शिवेति नाम विमलं श्रुत्वा भोक्षं गतः पुरा ॥ ५३ ॥

तस्माद्विवर्धयेद्भक्तिमीश्वरे सततं बुधः ।
शिवभक्त्या महाप्राज्ञ भुक्तिं मुक्तिं य विन्दति ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां मनुविशेषकथनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ ५.२० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.२१. ऐकविंशोऽध्यायः । रणकृत्ववर्णनम् ।

व्यास उवाच ।
ब्राह्मणत्वं हि दृष्ट्वायं निसर्गाद् ब्राह्मणो भवेत् ।
ईश्वरस्य मुपात्क्षत्रं ब्राह्म्याभूत्ततो विशः ॥ १ ॥

पद्भ्यां शूद्रः समुत्पन्न एति तस्य मुपात् श्रुतिः ।
किमु स्थितिमधःस्थानादाप्नुवन्ति ज्यतो वद ॥ २ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
दृष्ट्वेतेन तु कालेय स्थानाद् अश्यन्ति मानवाः ।

श्रेष्ठं स्थानं समासाद्य तस्माद्रक्षेत पण्डितः ॥ ३ ॥
 यस्तु विप्रत्वमुत्सृज्य क्षत्रियोऽन्यां प्रसूयते ।
 ब्राह्मणस्यात्स परिभ्रष्टः क्षत्रियत्वं निषेवते ॥ ४ ॥
 अधर्मसेवनान्मूढस्तथैव परिवर्तते ।
 जन्मान्तरसङ्घ्नाग्निं तमस्याविशते यतः ॥ ५ ॥
 तस्मात्प्राप्य परं स्थानं प्रमाद्यैत्र तु नाशयेत् ।
 स्वस्थानं सर्वदा रक्षेत्राप्यापि विपदो नरः ॥ ६ ॥
 ब्राह्मणत्वं शुभं प्राप्य ब्राह्मण्यं योऽवमन्यते ।
 भोज्याभोज्यं न जानाति स पुमान् क्षत्रियो भवेत् ॥ ७ ॥
 कर्मणा येन मेधावी शूद्रो वैश्यो हि जायते ।
 तत्ते वक्ष्यामि निम्बिलं येन वार्णोत्तमो भवेत् ॥ ८ ॥
 शूद्रकर्म यथोद्दिष्टं शूद्रो भूत्वा समाचरेत् ।
 यथावत्परिचर्या तु त्रिषु वर्णेषु नित्यदा ॥ ९ ॥
 कुरुते कामयानस्तु शूद्रोऽपि वैश्यतां व्रजेत् ।
 यो योजयेद्भ्रूवैश्यो जुह्वानश्च यथाविधि ॥ १० ॥
 अग्निहोत्रमुपादाय शेषात्रकृतभोजनः ।
 स वैश्यः क्षत्रियकुले जायते नात्र संशयः ॥ ११ ॥
 क्षत्रियो जायते यज्ञैः संस्कृतैरात्तदक्षिणैः ।
 अधीते स्वर्गमन्विच्छंस्त्रेताग्निशरणां सदा ॥ १२ ॥
 आर्द्रं सतपदो नित्यं क्षितिं धर्मोऽप्यपालयेत् ।
 ऋतुकालाभिगामी य स्वभार्या धर्मतत्परः ॥ १३ ॥
 सर्वातिथ्यं त्रिवर्गस्य भूतेभ्यो दीयतामिति ।
 गोब्राह्मणत्वनोऽर्थं हि सङ्ग्रामाभिहतो भवेत् ॥ १४ ॥
 तेनाग्निमन्त्रपूतात्मा क्षत्रियो ब्राह्मणो भवेत् ।
 विधितो ब्राह्मणो भूत्वा याजकस्तु प्रजायते ॥ १५ ॥
 स्वकर्मनिरतो नित्यं सत्यवादी जितेन्द्रियः ।
 प्राप्यते विपुलः स्वर्गो देवानामपि वल्लभः ॥ १६ ॥

ब्राह्मणत्वं छि दृष्ट्वाप्यं कृच्छ्रेण साध्यते नरैः ।
 ब्राह्मणयात्सकलं प्राप्य मोक्षं यापि मुनीश्वर ॥ १७ ॥
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन ब्राह्मणो धर्मतत्परः ।
 साधनं सर्ववर्गस्य रक्षेद् ब्राह्मण्यमुत्तमम् ॥ १८ ॥
 व्यास उवाच ।
 सङ्ग्रामस्येह माडात्म्यं त्वयोक्तं मुनिसत्तम ।
 अेतद्विस्थाभ्यलं श्रोतुं ब्रूहि त्वं वदतां वर ॥ १९ ॥
 सनत्कुमार उवाच ।
 अग्निष्टोमाद्विभिर्यज्ञैरिष्ट्वा विपुलदक्षिणैः ।
 न तद्गलमवाप्नोति सङ्ग्रामे यदवाप्नुयात् ॥ २० ॥
 एति तत्त्वविदः प्राडुर्यज्ञाकर्मविदः सदा ।
 तस्मात्तत्ते प्रवक्ष्यामि यत्कलं शस्त्रज्जुविनाम् ॥ २१ ॥
 धर्मलाभोऽर्थलाभश्च यशोलाभस्तथैव च ।
 यः शूरो वाञ्छते युद्धं विमृदन् परवाङ्मिनीम् ॥ २२ ॥
 तस्य धर्मार्थकामाश्च यज्ञाश्चैव सदक्षिणः ।
 परं ह्यभिमुषं दत्त्वा तधानं योऽधिरोहति ॥ २३ ॥
 विष्णुलोके स जायेत यश्च युद्धेऽपराजितः ।
 अश्वमेधानवाप्नोति यतुरो न मृतः स येत् ॥ २४ ॥
 यस्तु शस्त्रमनुत्सृज्य म्रियते वाङ्मिनीमुषे ।
 सम्मुषो वर्तते शूरः स स्वर्गान्न निवर्तते ॥ २५ ॥
 राजा वा राजपुत्रो वा सेनापतिरथापि वा ।
 उतः क्षात्रेण यः शूरस्तस्य लोकोऽक्षयो भवेत् ॥ २६ ॥
 यावन्ति तस्य रोमाणि विद्यन्तेऽस्त्रैर्महाहवे ।
 तावतो लभते लोकान् सर्वकामदुष्टाऽक्षयान् ॥ २७ ॥
 वीरासनं वीरशय्या वीरस्थानस्थितिः स्थिरा ।
 सर्वदा भवति व्यास एह लोके परत्र च ॥ २८ ॥
 गवार्थे ब्राह्मणार्थे च स्थानस्वाम्यर्थमेव च ।
 ये मृतास्ते सुषुं यान्ति यथा सुकृतिनस्तथा ॥ २९ ॥

यः कश्चिद् ब्राह्मणं उवाच पश्चात्प्राणान् परित्यजेत् ।
तत्रासौ स्वपतेर्युद्धे स स्वर्गात्त्र निवर्तते ॥ ३० ॥

कृत्यादैर्दन्तिभिश्चैव उतस्य गतिरुत्तमा ।
द्विजगोस्वामिनामर्थे भवेद्विपुलदाक्षया ॥ ३१ ॥

शङ्कोत्विड समर्थश्च यष्टुं कृतुशतैरपि ।
आत्मदेहपरित्यागः कर्तुं युधि सुदुष्करः ॥ ३२ ॥

युद्धं पुण्यतमं स्वर्ग्यं वृषडां सर्वतोमुष्मम् ।
सर्वेषामेव वर्णानां क्षत्रियस्य विशेषतः ॥ ३३ ॥

भृशं चैव प्रवक्ष्यामि युद्धधर्मं सनातनम् ।
यादृशाय प्रहर्तव्यं यादृशं परिवर्जयेत् ॥ ३४ ॥

आततायिनमायान्तमपि वेदान्तऽगं द्विजम् ।
जिघांसन्तं जिघांसेत्तु न तेन ब्रह्मडा भवेत् ॥ ३५ ॥

उन्तव्योऽपि न उन्तव्यः पानीयं यश्च यायते ।
रणे उवाचतुरा व्यास स नरो ब्रह्मडा भवेत् ॥ ३६ ॥

व्याधितं दुर्बलं बालं स्त्र्यनाथौ कृपाणं ध्रुवम् ।
धनुर्भङ्गं छिन्नगुणं उवाच वै ब्रह्मडा भवेत् ॥ ३७ ॥

अेवं विचार्य सद्धीमान् भवेत्प्रीत्याः रणप्रियः ।
स जन्मनः कृलं प्राप्य परत्रेह प्रमोदते ॥ ३८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां रणकृत्ववर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ प.२१ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.२२. द्वाविंशोऽध्यायः । देहोत्पत्तिवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

विधिं तात वदेदानीं श्रुवजन्म विधानतः ।

गर्भे स्थितिं च तस्यापि वैराग्यार्थं मुनीश्वर ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास समासेन शास्त्रसारमशेषतः ।
 वदित्वाभि सुवैराग्यं मुमुक्षोर्भवबन्धकृत् ॥ २ ॥
 पाकपात्रस्य मध्ये तु पृथगन्नं पृथगजलम् ।
 अग्नेरुर्ध्वं जलं स्थाप्यं तदन्नं च जलोपरि ॥ ३ ॥
 जलस्याधः स याग्निर्लिं स्थितोऽग्निं धमते शनैः ।
 वायुना धम्यमानोऽग्निरत्युष्णं कुरुते जलम् ॥ ४ ॥
 तदन्नमुष्णतोयेन समन्तात्पच्यते पुनः ।
 द्विधा भवति तत्पक्वं पृथक्किं पृथग्नसः ॥ ५ ॥
 मलैर्द्रादशभिः किट्टं भिन्नं देहाद्भलिर्भवेत् ।
 रसस्तु देहे सरति स पुष्टस्तेन जायते ॥ ६ ॥
 कर्णाक्षिनासिका जिह्वा दन्ताः शिश्रो गुदं नभाः ।
 मलाश्रयः कङ्कः स्वेदो विण्मूत्रं द्रादश स्मृताः ॥ ७ ॥
 वृत्पद्मे प्रतिबद्धाश्च सर्वनाड्यः समन्ततः ।
 ज्ञेया रसप्रवाडिन्यस्तत्प्रकारं ब्रुवे मुने ॥ ८ ॥
 तासां मुपेषु तं सूक्ष्मं प्राणः स्थापयेत् रसम् ।
 रसेन तेन नाडीस्ताः प्राणं पूरयते पुनः ॥ ९ ॥
 पुनः प्रयान्ति सम्पूर्णाः ताश्च देहं समन्ततः ।
 ततः स नाडीमध्यस्थः शरीरेणात्मना रसः ॥ १० ॥
 पच्यते पच्यमानाश्च भवेत्पाकद्रव्यं पुनः ।
 त्वङ्क तथा वेष्टयते पूर्वं रुधिरं च प्रजायते ॥ ११ ॥
 रक्ताल्लोमानि मांसं च केशाः स्नायुश्च मांसतः ।
 स्नायुतश्च तथास्थीनि नभा मज्जास्थिसम्भवाः ॥ १२ ॥
 मज्जाकारणवैकल्यं शुक्लं लि प्रसवात्मकम् ।
 षति द्रादशधात्रस्य परिणामः प्रकीर्तितः ॥ १३ ॥
 शुक्रोऽन्नाज्जायते शुक्राद्व्येदस्य सम्भवः ।
 ऋतुकाले यदा शुक्लं निर्दोषं योनिःस्थितम् ॥ १४ ॥
 तदा तद् वायुसंस्पृष्टं स्त्रीरक्तेनैकतां प्रजेत् ।
 विसर्गकाले शुक्लस्य ञ्जवः कारणासंयुतः ॥ १५ ॥

संवृतः प्रविशेद्योनिं कर्मभिः स्वैर्नियोजितः ।

तच्छुद्धरक्तमेकस्थमेकाढात्कललं भवेत् ॥ १६ ॥

पञ्चरात्रेण कललं बुद्धुदाकारतां प्रजेत् ।

बुद्धुदः समरात्रेण मांसपेशी भवेत् पुनः ॥ १७ ॥

ग्रीवा शिरश्च स्कन्धौ य पृष्ठवंशस्तथोदरम् ।

पाणिपादं तथा पार्श्वे कटिर्गात्रं तथैव य ॥ १८ ॥

द्विमासाभ्यन्तरेणैव कर्मशः शम्भवेद्विड ।

त्रिभिर्मासैः प्रजायन्ते सर्वे ज्यङ्गुरसन्धयः ॥ १९ ॥

मासैश्चतुर्भिरङ्गुल्यः प्रजायन्ते यथाकर्मम् ।

मुषं नासा य कर्णौ मासैः पञ्चभिरेव य ॥ २० ॥

दन्तपङ्क्तिस्तथा गुड्यं जायन्ते य नभाः पुनः ।

कर्णयोस्तु भवेच्छिद्रं षण्मासाभ्यन्तरेण तु ॥ २१ ॥

पायुर्मंडमुपस्थं य नाभिश्चाभ्युपजायते ।

सन्धयो ये य गात्रेषु मासैर्जायन्ति समभिः ॥ २२ ॥

अङ्गप्रत्यङ्गसम्पूर्णाः पश्चिपकवः स तिष्ठति ।

उदरे मातुराच्छत्रो जरायौ मुनिसत्तम ॥ २३ ॥

मातुराडारथौर्येण षड्विधेन रसेन तु ।

नाभिनालनिभद्धेन वद्धते स दिने दिने ॥ २४ ॥

ततः स्मृतिं लभेज्जिवः सम्पूर्णेऽस्मिन् शरीरके ।

सुषुं द्रुषुं विजानाति निद्रास्वप्नं पुराङ्गतम् ॥ २५ ॥

मृतश्चाळं पुनर्जातो जातश्चाळं पुनर्मृतः ।

नानायोनिसडस्त्राणि मया दृष्टानि जायता ॥ २६ ॥

अधुना जातमात्रोऽलं प्राप्तसंस्कार एव य ।

श्रेयोऽमुना करिष्यामि येन गर्भे न सम्भवः ॥ २७ ॥

गर्भस्थश्चिन्तयन्नेवमळं गर्भाद्विनिःसृतः ।

अन्वेष्यामि शिवज्ञानं संसारविनिवर्तकम् ॥ २८ ॥

एवं स गर्भदुःखेन मळता पश्चिपीडितः ।

शुवः कर्मवशादास्ते भोक्षोपायं विचिन्तयन् ॥ २९ ॥

यथा गिरिवराकान्तः कश्चिद्गुभेन तिष्ठति ।

तथा जरायुषा देही दृग्भं तिष्ठति वेष्टितः ॥ ३० ॥

पतितः सागरे यद्गुभमास्ते समाकुलः ।

गर्भोदकेन सिक्ताङ्गः सर्वदाकुलितस्तदा ॥ ३१ ॥

लोडकुम्भे यथा न्यस्तः पथ्यते कश्चिदग्निना ।

गर्भकुम्भे तथा क्षिप्तः पथ्यते जठराग्निना ॥ ३२ ॥

सूयीभिरग्निवर्षाभिर्निर्भिन्नस्य निरन्तरम् ।

यद्गुभं जायते तस्य तत्र संस्थस्य याधिकम् ॥ ३३ ॥

गर्भावासात्परं दृग्भं कष्टं नैवास्ति कुत्रचित् ।

देहिनां दृग्भबहुलं सुघोरमतिसङ्कटम् ॥ ३४ ॥

एत्येतत्सुमलदृग्भं पापिनां परिकीर्तितम् ।

केवलं धर्मबुध्दीनां सप्तमासैर्भवः सदा ॥ ३५ ॥

गर्भात्सुदुर्लभं दृग्भं योनियन्त्रनिपीडनात् ।

भवेत्पापात्मनां व्यास न हि धर्मयुतात्मनाम् ॥ ३६ ॥

एक्षुवत्पीड्यमानस्य यन्त्रेणैव समन्ततः ।

शिरसा ताड्यमानस्य पापमुद्गरकेण च ॥ ३७ ॥

यन्त्रेण पीडिता यद्गन्निःसाराः स्स्थुस्तिलाः क्षणात् ।

तथा शरीरं निस्सारं योनियन्त्रनिपीडनात् ॥ ३८ ॥

अस्थिपादतुलास्तम्भं स्नायुबन्धेन यन्त्रितम् ।

रक्तमांसमृदालिप्तं विण्मूत्रद्रव्यभाजनम् ॥ ३९ ॥

केशरोमनभश्छन्नं रोगायतनमातुरम् ।

वदनैकमखाद्धारं गवाक्षाष्टकभूषितम् ॥ ४० ॥

ओष्ठद्वयकपाटं च तथा जिह्वाग्लान्वितम् ।

भोगतृष्णातुरं मूढं रागद्वेषवशानुगम् ॥ ४१ ॥

संवर्तिताङ्गप्रत्यङ्गं जरायुपरिवेष्टितम् ।

सङ्कटेनाविविक्तेन योनिमार्गेण निर्गतम् ॥ ४२ ॥

विष्णुभूतसिद्धताङ्गं विकीशिकसमुद्भवम् ।
अस्थिपञ्जरविष्यातमस्मिन् ज्ञेयं कलेवरम् ॥ ४३ ॥

शतत्रयं षष्ट्यधिकं पञ्च पेशीशतानि च ।
सार्धाभिस्तिर्युभिशछन्नं समन्ताद्रोमकोटिभिः ॥ ४४ ॥

शरीरं स्थूलसूक्ष्माभिर्दृश्यादृश्या छि ताः स्मृताः ।
येतावतीभिर्नाडीभिः कोटिभिस्तत्समन्ततः ॥ ४५ ॥

अस्वेदमधुभिर्याभिरन्तस्थः स्रवते बहिः ।
द्वात्रिंशद्दशनाः प्रोक्ता विशतिश्च नभाः स्मृताः ॥ ४६ ॥

पित्तस्य कुडवं ज्ञेयं कङ्कस्याथाढकं स्मृतम् ।
वसायाश्च पलं विशत्तर्धं कपिलस्य च ॥ ४७ ॥

पञ्चाङ्गं तु तुला ज्ञेया पलानि दश मेदसः ।
पलत्रयं महारक्तं मज्जायाश्च यतुर्गुणम् ॥ ४८ ॥

शुक्रोऽङ्गं कुडवं ज्ञेयं तद्भिर्जं देहिनां बलम् ।
मांसस्य यैकपिण्डेन पलसाढस्रमुच्यते ॥ ४९ ॥

रक्तं पलशतं ज्ञेयं विष्णुभूतं यत्प्रमाणातः ।
अञ्जलयश्च यत्वारश्चत्वारो मुनिसत्तम ॥ ५० ॥

एति देहगुलं ज्येत्त्रित्यस्यानित्यमात्मनः ।
अविशुद्धं विशुद्धस्य कर्मबन्धाद्धिनिर्मितम् ॥ ५१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंडितायां देहोत्पत्तिवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ५.२२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.२३. त्रयोविंशोऽध्यायः । देहाशुचित्वबाल्याद्यवस्थादुःखवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

शृणु व्यास महाबुद्धे देहस्याशुचितां मुने ।

महत्त्वं च स्वभावस्य समासात्तथयाम्यहम् ॥ १ ॥

शुक्लशोणितसंयोगाद्देहः सञ्जायते यतः ।

नित्यं विष्णुमूर्त्तसम्पूर्णस्तेनायमशुचिः स्मृतः ॥ २ ॥
 यथान्तर्विष्टया पूर्णः शुचिमात्रं बलिर्घटः ।
 शोध्यमानो हि देहोऽयं तेनायमशुचिस्ततः ॥ ३ ॥
 सम्प्राप्याति पवित्राणि पञ्चगव्यं उर्वीषि च ।
 अशुचित्वं क्षणाद्यान्ति किमन्यदशुचिस्ततः ॥ ४ ॥
 धृष्टान्यप्यन्नपानानि यं प्राप्य सुरभीणि च ।
 अशुचित्वं प्रयान्त्याशु किमन्यदशुचिस्ततः ॥ ५ ॥
 उे जनाः किन्न पश्यन्ति यन्निर्याति दिने दिने ।
 स्वदेहात्कश्मलं पूतिस्तदाधारः कथं शुचिः ॥ ६ ॥
 देहः सशोध्यमानोऽपि पञ्चगव्यकुशाम्बुभिः ।
 घृष्यमाणो ष्वाङ्गारो निर्मलत्वं न गच्छति ॥ ७ ॥
 ओतांसि यस्य सततं प्रभवन्ति गिरेरिव ।
 कङ्कमूत्रपुरीषाद्यैः स देहः शुध्यते कथम् ॥ ८ ॥
 सर्वाशुचिनिधानस्य शरीरस्य न विद्यते ।
 शुचिरेकः प्रदेशोऽपि विष्णुमूत्रस्य दृतेरिव ॥ ९ ॥
 सृष्ट्वात्मदेहस्रोतांसि मृत्तोयैः शोध्यते करः ।
 तथाप्यशुचिभाण्डस्य न विभ्रश्यति किं करः ॥ १० ॥
 कायः सुगन्धधूपार्घ्यैर्यत्नेनापि सुसंस्कृतः ।
 न जहाति स्वभावं स श्वपुच्छमिव नामितम् ॥ ११ ॥
 यथा जात्यैव कृष्णोर्थः शुक्लः स्यान्नल्युपायतः ।
 संशोद्ध्यमानापि तथा भवेन्मूर्तिर्न निर्मला ॥ १२ ॥
 जिघ्रन्नपि स्वदुर्गन्धं पश्यन्नपि स्वकं मलम् ।
 न विरज्येत लोकोऽयं पीडयन्नपि नासिकाम् ॥ १३ ॥
 अलो मोहस्य माहात्म्यं येनेदं छादितं जगत् ।
 शीघ्रं पश्यन् स्वकं दोषं कायस्य न विरज्यते ॥ १४ ॥
 स्वदेहस्य विगन्धेन न विरज्येत यो नरः ।
 विरागकारणं तस्य किमेतदुपदिश्यते ॥ १५ ॥

सर्वस्यैव जगन्मध्ये देह अेवाशुचिर्भवेत् ।
 तन्मलावयवस्पर्शाच्छुचिरप्यशुचिर्भवेत् ॥ १६ ॥
 गन्धलेपापनोदार्थं शौचं देहस्य कीर्तितम् ।
 द्रव्यस्यापगमाच्छुद्धिः शुद्धस्पर्शाद्विशुध्यति ॥ १७ ॥
 गङ्गातोयेन सर्वेण मृदुभाटैः पर्वतोपमैः ।
 आमृत्योरायरेच्छौचं भावदुष्टो न शुध्यति ॥ १८ ॥
 तीर्थस्नानैस्तपोभिर्वा दृष्टात्मा नैव शुध्यति ।
 श्रद्धतिः क्षालिता तीर्थे किं शुद्धिमधिगच्छति ॥ १९ ॥
 अन्तर्भावप्रदुष्टस्य विशतोऽपि दुताशनम् ।
 न स्वर्गो नापवर्गश्च देहनिर्दहनं परम् ॥ २० ॥
 सर्वेण गङ्गेन जलेन सम्यङ्
 मृत्पर्वतेनाप्यथ भावदुष्टः ।
 आजन्मनः स्नानपरो मनुष्यो
 न शुध्यतीत्येव वयं वदामः ॥ २१ ॥
 प्रज्वाल्य वह्निं घृततैलसिक्तं
 प्रदक्षिणावर्तशिषं मलान्तम् ।
 प्रविश्य दग्धस्त्वपि भावदुष्टो
 न धर्ममाप्नोति क्वलं न यान्यत् ॥ २२ ॥
 गङ्गादितीर्थेषु वसन्ति मत्स्या
 देवालये पक्षिगाणाश्च नित्यम् ।
 भावोऽज्जितास्ते न क्वलं लभन्ते
 तीर्थावगाडास्य तथैव दानात् ॥ २३ ॥
 भावशुद्धिः परं शौचं प्रमाणे सर्वकर्मसु ।
 अन्यथाविद्ग्यते कान्ता भावेन दृढितान्यथा ॥ २४ ॥
 मनसो भिद्यते वृत्तिरभिन्नेष्वपि वस्तुषु ।
 अन्यथैव सुतं नारी चिन्तयत्यन्यथा पतिम् ॥ २५ ॥
 पश्यध्वमस्य भावस्य महाभाग्यमशेषतः ।
 पश्चिष्वक्तोऽपि यन्नार्या भावडीनं न कामयेत् ॥ २६ ॥

नाधाद्विविधमन्नाद्यं लक्ष्याणि सुरभीणि य ।
यदि चिन्तां समाधत्ते चित्ते कामादिषु त्रिषु ॥ २७ ॥
गृह्यते तेन भावेन नरो भावाद्भिमुच्यते ।
भावतः शुचि शुद्धात्मा स्वर्गं मोक्षं च विन्दति ॥ २८ ॥
भावेनैकात्मशुद्धात्मा दलन् जुह्वन् स्तुवन् मृतः ।
ज्ञानावाप्तेरवाप्याशु लोकान् सुबहुयाजिनाम् ॥ २९ ॥
ज्ञानामलाम्भसा पुंसां सद्भैराग्यमृदा पुनः ।
अविद्यारागविषमूत्रलेपगन्धविशोधनम् ॥ ३० ॥
अेवमेतच्छरीरं छि निसर्गादशुचि स्मृतम् ।
त्वज्मानसार्ं निःसारं कदलीसारसन्निभम् ॥ ३१ ॥
ज्ञात्वैवं दोषवद्दुःखं यः प्राज्ञः शिथिलो भवेत् ।
देलभोगोद्दूभवाद्भावात्स्थमचित्तः प्रसन्नधीः ॥ ३२ ॥
सोऽतिक्रामति संसारं श्रुवन्भुक्तः प्रजायते ।
संसारदुःखलीसारदृढग्राह्यवतिष्ठते ॥ ३३ ॥
अेवमेतन्महाकष्टं जन्मदुःखं प्रकीर्तितम् ।
पुंसामज्ञानदोषेण नानाकर्मवशेन य ॥ ३४ ॥
श्लोकार्धेन तु वक्ष्यामि यद्दुक्तं ग्रन्थकोटिभिः ।
भमेति परमं दुःखं न भमेति परं सुभम् ॥ ३५ ॥
बलवोऽपीड राजानः परं लोकमितो गताः ।
निर्ममत्वसमेतास्तु बद्धाः शतसदस्रशः ॥ ३६ ॥
गर्भस्थस्य स्मृतिर्यासीत्सा य तस्य प्राशश्यति ।
सम्मूर्च्छितेन दुःखेन योनियन्त्रनिपीडनात् ॥ ३७ ॥
बाह्येन वायुना वास्य मोहसङ्गेन देहिनः ।
स्पृष्टमात्रेण धोरेण ज्वरः समुपजायते ॥ ३८ ॥
तेन ज्वरेण मडता सम्मोहश्च प्रजायते ।
सम्भूढस्य स्मृतिभ्रंशः शीघ्रं सञ्जायते पुनः ॥ ३९ ॥
स्मृतिभ्रंशात्तत्तस्तस्य स्मृतिर्त्रो पूर्वकर्मणः ।
रतिः सञ्जायते तूर्णं जन्तोस्तत्रैव जन्मनि ॥ ४० ॥

रक्तो मूढश्च लोकोऽयं न कार्ये सम्प्रवर्तते ।
 न यात्मानं विजानाति न परं न य दैवतम् ॥ ४१ ॥
 न शृणोति परं श्रेयः सति कर्षोऽपि सन्मुने ।
 न पश्यति परं श्रेयः सति यक्षुषि तत्क्षमे ॥ ४२ ॥
 समे पथि शनैर्गच्छन् स्मलतीव पट्टे पट्टे ।
 सत्यां बुद्धौ न जानाति बोध्यमानो बुधैरपि ॥ ४३ ॥
 संसारे क्लिश्यते तेन गर्भलोभवशानुगः ।
 गर्भस्मृतेन पापेन समुज्जितमतिः पुमान् ॥ ४४ ॥
 एत्थं मलत्परं दिव्यं शास्त्रमुक्तं शिवेन तु ।
 तपसः कथनार्थाय स्वर्गमोक्षप्रसाधनम् ॥ ४५ ॥
 ये सत्यास्मिन् शिवे ज्ञाने सर्वकार्यसाधने ।
 न दुर्वन्त्यात्मनः श्रेयस्तदेव मलदद्भुतम् ॥ ४६ ॥
 अव्यक्तोन्द्रियवृत्तित्वाद् भाल्ये दुःखं मलत्पुनः ।
 एच्छन्नपि न शक्नोति वक्तुं कर्तुं प्रतिक्रियाम् ॥ ४७ ॥
 दन्तोत्थाने मलदुःखमल्पेन व्याधिना तथा ।
 बालरोगैश्च विविधैः पीडा बालत्रडैरपि ॥ ४८ ॥
 क्वचिद्वस्तुत्परीताङ्गः क्वचित्तिष्ठति संरटन् ।
 विप्रमूर्खमक्षणाद्यं य मोडाद् बालः समाचरेत् ॥ ४९ ॥
 कौमारे कर्षपीडायां मातापित्रोश्च साधनैः ।
 अक्षराध्यनाद्यैश्च नानादुःखं प्रवर्तते ॥ ५० ॥
 भाल्ये दुःखमतीत्यैव पश्यन्नपि विमूढधीः ।
 न दुर्वीतात्मनः श्रेयस्तदत्र मलदद्भुतम् ॥ ५१ ॥
 प्रवृत्तेन्द्रियवृत्तित्वात्कामरोगप्रपीडनात् ।
 तदप्राप्ते तु सततं कुतः सौम्यं तु यौवने ॥ ५२ ॥
 ईर्ष्याया य मलदुःखं मोडाद्रक्तस्य तस्य य ।
 नेत्रस्य कुपितस्येव त्यागी दुःखाय केवलम् ॥ ५३ ॥
 न रात्रौ विन्दते निद्रां कामाग्निपरिवेदितः ।

दिवापि य कुतः सौष्यमर्थोपार्जनयिन्तया ॥ ५४ ॥

स्त्रीष्वध्यासितयित्तस्य ये पुंसः शुक्लबिन्दवः ।

ते सुभाय न मन्यन्ते स्वेदजा एव ते तथा ॥ ५५ ॥

कृमिभिस्तुद्यमानस्य कुष्ठिनो वानरस्य य ।

कण्डूयनामितापेन यद्भवेत् स्त्रीषु तद्धिदः ॥ ५६ ॥

यादृशं मन्यते सौष्यं गण्डे पूतिविनिर्गमात् ।

तादृशं स्त्रीषु मन्तव्यं नाधिकं तासु विद्यते ॥ ५७ ॥

विण्मूत्रस्य समुत्सर्गात्सुषुं भवति यादृशम् ।

तादृशं स्त्रीषु विज्ञेयं मूढैः कल्पितमन्यथा ॥ ५८ ॥

नारीष्ववस्तुभूतासु सर्वदोषाश्रयासु य ।

नाणुमात्रं सुषुं तासु कथितं पञ्चयूडया ॥ ५९ ॥

सम्माननावमानाभ्यां विद्योगेनेष्टसङ्गमात् ।

यौवनं जरया ग्रस्तं क्व सौष्यमनुपद्रवम् ॥ ६० ॥

वलीपवितभावित्यैः शिथिलिकृतविग्रहम् ।

सर्वङ्कियास्वशक्तिं य जरया जर्जरीकृतम् ॥ ६१ ॥

स्त्रीपुंसयौवनं लृथमन्योऽन्यस्य प्रियं पुरा ।

तदेव जरया ग्रस्तमनयोरपि न प्रियम् ॥ ६२ ॥

अपूर्वत्वस्वमात्मानं जरया परिवर्तितम् ।

यः पश्यन्नपि रज्येत कोऽन्यस्तस्मादयेतनः ॥ ६३ ॥

जराभिभूतः पुरुषः पुत्रीपुत्रादिवान्धवैः ।

असक्तत्वादुराधर्षेर्भृत्यैश्च परिभूयते ॥ ६४ ॥

धर्ममर्थं य कामं वा मोक्षं वातिजरातुरः ।

अशक्तः साधितुं तस्माद्युवा धर्मं समाचरेत् ॥ ६५ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां संसारचिकित्सायां देहाशुचित्वबाल्याद्यवस्थादुःखवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ५.२३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.२४. यत्तुर्विशोऽध्यायः । स्त्रीस्वभाववर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

कुत्सितं योषिदर्थं यत्सम्प्रोक्तं पञ्चयूडया ।

तन्मे ब्रूहि समासेन यदि तुष्टोऽसि मे मुने ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

स्त्रीणां स्वभावं वक्ष्यामि शृणु विप्र यथातथम् ।

यस्य श्रवणमात्रेण भवेद्वैराग्यमुत्तमम् ॥ २ ॥

स्त्रियो मूलं हि दौषाणां लघुचित्ताः सदा मुने ।

तदासक्तिर्न कर्तव्या मोक्षेषुभिरतन्द्रितैः ॥ ३ ॥

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।

नारदस्य च संवादं पुंश्रव्या पञ्चयूडया ॥ ४ ॥

लोकान् परिचरन् धीमान् देवर्षिर्नारदः पुरा ।

दृष्टशप्सरसं बालां पञ्चयूडामनुत्तमाम् ॥ ५ ॥

पप्रच्छाप्सरसं सुभ्रू नारदो मुनिसत्तमः ।

संशयो लृष्टि मे कश्चित्तन्मे ब्रूहि सुमध्यमे ॥ ६ ॥

अेवमुक्त्वा तु सा विप्रं प्रत्युवाच वराप्सरा ।

विषये सति वक्ष्यामि समर्था मन्यसेऽथ माम् ॥ ७ ॥

नारद उवाच ।

न त्वामविषये भद्रे नियोक्ष्यामि कथञ्चन ।

स्त्रीणां स्वभावमिच्छामि त्वत्तः श्रोतुं सुमध्यमे ॥ ८ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

अेतच्छ्रुत्वा वयस्तस्य देवर्षेरप्सरोत्तमा ।

प्रत्युवाच मुनीशं तं देवर्षिं मुनिसत्तमम् ॥ ९ ॥

पञ्चयूडोवाच ।

मुने शृणु न शक्या स्त्री सती वै निन्दितुं स्त्रिया ।

विदितास्ते स्त्रियो याश्च यादृश्यश्च स्वभावतः ॥ १० ॥

न मामर्हसि देवर्षे नियोक्तुं प्रश्रमीदृशम् ।

धृत्युक्त्वा साभवत्तूष्णीं पञ्चयूडाप्सरोवरा ॥ ११ ॥

अथ देवर्षिवर्यो हि श्रुत्वा तद्वाक्यमुत्तमम् ।

प्रत्युवाय पुनस्तां वै लोकानां हितकाम्यया ॥ १२ ॥

नारद उवाच ।

भूषावादे भवेद्दोषः सत्ये दोषो न विद्यते ।

एति जनीहि सत्यं त्वं वदातस्तत्सुमध्यमे ॥ १३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृत्युक्त्वा सा कृतमती रभसा यारुडासिनी ।

स्त्रीदोषान् शाश्वता-सत्यान् भाषितुं सम्प्रयुक्त्वा ॥ १४ ॥

पञ्चयूडोवाच ।

कुलीना नाथवन्त्यश्च रुपवन्त्यश्च योषितः ।

मर्यादाषु न तिष्ठन्ति स दोषः स्त्रीषु नारद ॥ १५ ॥

न स्त्रीभ्यः डिञ्चिद्यन्यद्वै पापीयस्तरमस्ति हि ।

स्त्रियो मूलं हि पापानां तथा त्वमपि वेत्थ ७ ॥ १६ ॥

समाज्ञातानर्थवतः प्रतिशुपान् यथेप्सितान् ।

पतीनन्तरमासाद्य नालं नार्यः प्रतीक्षितुम् ॥ १७ ॥

असद्धर्मस्त्वयं स्त्रीणामस्माकं भवति प्रभो ।

पापीयसो नरान् यद्वै लज्जा त्यक्त्वा भजामहे ॥ १८ ॥

स्त्रियं य यः प्रार्थयते सन्निकर्षं य गच्छति ।

एषश्च कुरुते सेवां तमेवेच्छन्ति योषितः ॥ १९ ॥

अनर्थित्वान्मनुष्याणां भयात्पतिजनस्य य ।

मर्यादायाममर्यादाः स्त्रियस्तिष्ठन्ति भर्तृषु ॥ २० ॥

नासां कश्चिदमान्योऽस्ति नासां वयसि निश्चयः ।

सुशुपं वा कुशुपं वा पुमांसमुपभुञ्जते ॥ २१ ॥

न भयाद्यथ वाकोशान्नार्थलेतोः कथञ्चन ।

न ज्ञातिकुलसम्बन्धात् स्त्रियस्तिष्ठन्ति भर्तृषु ॥ २२ ॥

यौवने वर्तमानानामिष्टाभरणवाससाम् ।

नारीणां स्वैरवृत्तीनां स्मृडयन्ति कुलस्त्रियः ॥ २३ ॥

या ङि शश्रुद् बडुमता रक्षन्ते दयिताः स्त्रियः ।
अपि ताः सम्प्रसज्जन्ते कुब्जान्धजडवामने ॥ २४ ॥
पङ्गुष्वपि य देवर्षे ये यान्ये कुत्सिता नराः ।
स्त्रीणामगम्यो लोकेषु नास्ति कश्चिन्मडामुने ॥ २५ ॥
यदि पुंसां गतिर्भ्रमन् कथञ्चिन्नोपपद्यते ।
अथन्योऽन्यं प्रवर्तन्ते न य तिष्ठन्ति भर्तृषु ॥ २६ ॥
अलाभात्पुरुषाणां य भयात्परिजनस्य य ।
वधबन्धभयाञ्चैव ता भग्राशा ङि योषितः ॥ २७ ॥
यलस्वभाव दृशेष्टा दुर्गाङ्या भावतस्तथा ।
प्राज्ञस्य पुरुषस्येह यथा रतिपरिग्रहात् ॥ २८ ॥
नाग्निस्तुष्यति काष्ठानां नापगानां मलोदधि ।
नान्तकः सर्वभूतानां न पुंसां वामलोचनाः ॥ २९ ॥
एदमन्यथ्य देवर्षे रडस्यं सर्वयोषिताम् ।
दृष्ट्वैव पुरुषं सद्यो योनिः प्रङ्खिद्यते स्त्रियाः ॥ ३० ॥
सुस्नातं पुरुषं दृष्ट्वा सुगन्धं मलवर्जितम् ।
योनिः प्रङ्खिद्यते स्त्रीणां दृतेः पात्रादिवोदकम् ॥ ३१ ॥
कायानामपि दातारं कर्तारं मानसान्त्वयोः ।
रक्षितारं न मृष्यन्ति भर्तारं परमं स्त्रियः ॥ ३२ ॥
न कामभोगात्परमात्रालङ्कारार्थसञ्चयात् ।
तथा ङितं न मन्यन्ते यथा रतिपरिग्रहात् ॥ ३३ ॥
अन्तकः शमनो मृत्युः पातालं वडवामुभम् ।
क्षुरधारा विषं सर्पो वह्निरित्येकतः स्त्रियः ॥ ३४ ॥
यतश्च भूतानि मडान्ति पञ्च
यतश्च लोको विङितो विधात्रा ।
यतः पुमांसः प्रमदाश्च निर्मिताः
सदैव दोषः प्रमदासु नारद ॥ ३५ ॥
सनत्डुमार उवाच ।
एति श्रुत्वा वयस्तस्या नारदस्तुष्टमानसः ।

तथ्यं मत्वा ततस्तद्वै विरक्तोऽभूद्धि तासु च ॥ ३६ ॥

धृत्युक्तः स्त्रीस्वभावस्ते पञ्चयूक्त आदरात् ।

वैराग्यकारणं व्यास किमन्यच्छ्रोतुमर्हसि ॥ ३७ ॥

धृति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां स्त्रीस्वभाववर्णनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ प.२४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.२५. पञ्चविंशोऽध्यायः । कालज्ञानवर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ त्वत्सकाशान्मया मुने ।

स्त्रीस्वभावः श्रुतः प्रीत्या कालज्ञानं वदस्व मे ॥ १ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

धृमेव पुरापृच्छत् पार्वती परमेश्वरम् ।

श्रुत्वा नानाकथां दिव्यां प्रसन्ना सुप्रणम्य तम् ॥ २ ॥

पार्वत्युवाच ।

भगवंस्त्वत्प्रसादेन ज्ञातं मे सकलं मतम् ।

यथार्यनं तु ते देव यैर्मन्त्रैश्च यथाविधि ॥ ३ ॥

अद्यापि संशयस्त्वेकः कालयज्ञं प्रति प्रभो ।

मृत्युञ्जिह्वं यथा देव किं प्रमाणं यथायुषः ॥ ४ ॥

सर्वं कथय मे नाथ यद्यत् तव वल्लभा ।

धृति पृष्टस्तथा देव्या प्रत्युवाच मलेश्वरः ॥ ५ ॥

धृश्वर उवाच ।

सत्यं ते कथयिष्यामि शास्त्रं सर्वोत्तमं प्रिये ।

येन शास्त्रेण देवेशि नरैः कालः प्रबुध्यते ॥ ६ ॥

अहः पक्षं तथा मासमृतुं यायनवत्सरी ।

स्थूलसूक्ष्मगतैश्चिह्नैर्भङ्गिस्तर्गतैस्तथा ॥ ७ ॥

तत्तेऽहं सम्प्रवक्ष्यामि शृणु तत्त्वेन सुन्दरि ।

लोकानामुपकारार्थं वैराग्यार्थमुमेऽधुना ॥ ८ ॥
 अकस्मात्पाण्डुरं देहमूर्ध्वरागं समन्ततः ।
 तदा मृत्युं विजानीयात्षण्मासाभ्यन्तरे प्रिये ॥ ९ ॥
 भुषं कर्णौ तथा यक्षुर्जिह्वास्तम्भो यदा भवेत् ।
 तदा मृत्युं विजानीयात्षण्मासाभ्यन्तरे प्रिये ॥ १० ॥
 रौरवानुगतं भद्रे ध्वनिं नाकर्णयिद् द्रुतम् ।
 षण्मासाभ्यन्तरे मृत्युर्ज्ञातव्यः कालवेदिभिः ॥ ११ ॥
 रविसोमाग्निसंयोगाद्यद्योद्योतं न पश्यति ।
 कृष्णं सर्वं समस्तं य षण्मासं श्रुवितं तथा ॥ १२ ॥
 वामहस्तो यदा देवि समाहं स्पन्दते प्रिये ।
 श्रुवितं तु तदा तस्य मासमेकं न संशयः ॥ १३ ॥
 उन्मीलयन्ति गात्राणि तालुकं शुष्यते यदा ।
 श्रुवितं तु तदा तस्य मासमेकं न संशयः ॥ १४ ॥
 नासा तु स्रवते यस्य त्रिदोषे पक्षश्रुवितम् ।
 वक्त्रं कर्णं च शुष्येत षण्मासान्ते गतायुषः ॥ १५ ॥
 स्थूलजिह्वा भवेद्यस्य द्विजाः क्लिद्यन्ति भामिनि ।
 षण्मासाज्जायते मृत्युश्चिह्नैस्तरुपलक्षयेत् ॥ १६ ॥
 अम्बुतैलघृतस्थं तु दर्पणे वरवर्णिनि ।
 न पश्यति यदात्मानं विदृतं पलमेव च ॥ १७ ॥
 षण्मासायुः स विज्ञेयः कालयकं विजानता ।
 अन्यथ्य शृणु देवेशि येन मृत्युर्विबुद्ध्यते ॥ १८ ॥
 शिरोडीनां यदा छायां स्वकीयामुपलक्षयेत् ।
 अथवा छायाया दीनो मासमेकं न श्रुवति ॥ १९ ॥
 आङ्गिकानि मयोक्तानि मृत्युबिह्वानि पार्वति ।
 बाह्यस्थानि ब्रुवे भद्रे बिह्वानि शृणु साम्प्रतम् ॥ २० ॥
 रश्मिडीनं यदा देवि भवेत्सोमार्कमण्डलम् ।
 दृश्यते पाटलाकारं मासार्धेन विपद्यते ॥ २१ ॥

अरुन्धतीं महायानमिन्दुं लक्षाणवर्जितम् ।
 अदृष्टतारको योऽसौ मासमेकं स ज्वलति ॥ २२ ॥
 दृष्टे ग्रहे य द्दिऽभोऽः षण्मासाज्जायते ध्रुवम् ।
 उतथ्यं न ध्रुवं पश्येद्यदि वा रविमण्डलम् ॥ २३ ॥
 रात्रौ धनुर्यदा पश्येन्मध्याह्नि योऽल्पातनम् ।
 वेष्टयते गृध्रकाकैश्च षण्मासायुर्न संशयः ॥ २४ ॥
 ऋषयः स्वर्गपन्थाश्च दृश्यन्ते नैव याम्भरे ।
 षण्मासायुर्विजनीयात्पुरुषैः कालवेदित्भिः ॥ २५ ॥
 अकस्माद्ग्राह्येण ग्रस्तं सूर्यं वा सोममेव य ।
 द्दिऽक्यं च भ्रान्तवत्पश्येत्षण्मासान्प्रियते स्फुटम् ॥ २६ ॥
 नीलाभिर्मक्षिकाभिश्च ह्यकस्माद् वेष्टयते पुमान् ।
 मासमेकं हि तस्यायुर्ज्ञातव्यं परमार्थतः ॥ २७ ॥
 गृध्रः काकः कपोतश्च शिरश्चाकम्य तिष्ठति ।
 शीघ्रं तु म्रियते जन्तुर्मासैकेन न संशयः ॥ २८ ॥
 अेवं चारिष्टमेदस्तु ब्राह्मणस्थः समुदाहृतः ।
 मानुषाणां हितार्थाय सङ्क्षेपेण वदाम्यहम् ॥ २९ ॥
 उस्तयोरुभयोर्देवि यथा कालं विजानते ।
 वामदक्षिणयोर्मध्ये प्रत्यक्षं येत्युदाहृतम् ॥ ३० ॥
 अेवं पक्षौ स्थितौ द्वौ तु समासात्सुरसुन्दरि ।
 शुश्रिर्भूत्वा स्मरन्तेव सुस्नातः संयतेन्द्रियः ॥ ३१ ॥
 उस्तौ प्रक्षाल्य दुग्धेनालक्तकेन विमर्दयेत् ।
 गन्धैः पुष्पैः करौ कृत्वा मृगयेद्य शुभाशुभम् ॥ ३२ ॥
 कनिष्ठाभ्यामदितः कृत्वा यावदङ्गुष्ठकं प्रिये ।
 पर्वत्रयकमेणैव उस्तयोरुभयोरपि ॥ ३३ ॥
 प्रतिपदादि विन्ध्यस्य तिथिं प्रतिपदादितः ।
 सम्पुटाकारउस्तौ तु पूर्वदिऽभुजसंस्थितः ॥ ३४ ॥
 स्मरेन्नवात्मकं मन्त्रं यावदष्टोत्तरं शतम् ।
 निरीक्षयेत्ततो उस्तौ प्रतिपर्वणि यत्नतः ॥ ३५ ॥

तस्मिन्पर्वणि सा रेखा दृश्यते भृङ्गसन्निभा ।
 तत्तिथौ हि मृतिर्ज्ञेया कृष्णे शुक्ले तथा प्रिये ॥ ३६ ॥
 अधुना नादृशं वक्ष्ये सङ्क्षेपात्कालवक्ष्णम् ।
 गमागमं विदित्वा तु कर्म कुर्याञ्छृणु प्रिये ॥ ३७ ॥
 आत्मविज्ञानं सुश्रोणि यारं ज्ञात्वा तु यत्नतः ।
 क्षणं त्रुटिर्लवं चैव निमेषं काष्ठकालिकम् ॥ ३८ ॥
 मुदूर्तकं त्वडोरान्नं पक्षमासर्तुवत्सरम् ।
 अब्दं युगं तथा कल्पं महाकल्पं तथैव च ॥ ३९ ॥
 अयं स उरते कालः परिपाटया सदाशिवः ।
 वामदक्षिणमध्ये तु पथि त्रयमिदं स्मृतम् ॥ ४० ॥
 दिनानि पञ्च यारभ्य पञ्चविंशद्दिनावधि ।
 वामारगतौ नादः प्रमाणं कथितं तव ॥ ४१ ॥
 भूतरन्ध्रं दिशश्चैव ध्वजश्च वरवर्णिनि ।
 वामारगतौ नादः प्रमाणं कालवेदिनः ॥ ४२ ॥
 ऋतोर्विकारभूताश्च गुणास्तत्रैव भामिनि ।
 प्रमाणं दक्षिणं प्रोक्तं ज्ञातव्यं प्राणवेदिभिः ॥ ४३ ॥
 भूतसङ्ख्या यदा प्राणा-वहन्ते यं षडाद्यः ।
 वर्षस्याभ्यन्तरे तस्य ज्वितं हि न संशयः ॥ ४४ ॥
 दशघस्रप्रवाडेण ह्यब्दमानं स ज्वति ।
 पञ्चदशप्रवाडेण ह्यब्दमेकं गतायुषम् ॥ ४५ ॥
 विंशद्दिनप्रवाडेण षण्मासं लक्ष्येत्तदा ।
 पञ्चविंशद्दिनमितं वहते वामनाडिका ॥ ४६ ॥
 ज्वितं तु तदा तस्य त्रिमासं हि गतायुषः ।
 षड्विंशद्दिनमानेन मासद्वयमुदाहृतम् ॥ ४७ ॥
 सप्तविंशद्दिनमितं वहते त्वत्यविश्रमा ।
 मासमेकं समाप्यात् ज्वितं वामगोचरे ॥ ४८ ॥
 अतत्प्रमाणं विज्ञेयं वामवायुप्रमाणतः ।

सव्येतरं दिनान्येव यत्वारश्चानुपूर्वशः ॥ ४८ ॥
यतुस्स्थाने स्थिता देवि षोडशैताः प्रकीर्तिताः ।
तेषां प्रमाणां वक्ष्यामि साम्प्रतं हि यथार्थतः ॥ ५० ॥
षड्दिनान्यादितः कृत्वा सङ्ख्यायाश्च यथाविधि ।
येतदन्तर्गते यैव वामरन्ध्रे प्रकाशितम् ॥ ५१ ॥
षड्दिनानि यदा रुढं द्विवर्षं च स ज्वति ।
मासानष्टौ विजनीयाद्दिनान्यष्टौ च तानि तु ॥ ५२ ॥
प्राणाः सप्तदशे यैव विद्धि वर्षं न संशयः ।
सप्तमासान्विजनीयाद्दिनैः षड्भिर्न संशयः ॥ ५३ ॥
अष्टदशप्रभेदेन द्विवर्षं हि स ज्वति ।
यतुर्मासा हि विज्ञेयाश्चतुर्विंशद्दिनावधि ॥ ५४ ॥
यदा नवदिनं प्राणा वलन्त्येव त्रिमासकम् ।
मासद्वयं च द्वे मासे दिना द्वादश कीर्तिताः ॥ ५५ ॥
पूर्ववल्थिता ये तु कालं तेषां तु पूर्वकम् ।
अवान्तरदिना ये तु तेन मासेन कथ्यते ॥ ५६ ॥
अेकादशप्रवालेषु वर्षमेकं स ज्वति ।
मासान् नव तथा प्रोक्ता दिनान्यष्टमिदान्यपि ॥ ५७ ॥
द्वादशेन प्रवालेषु वर्षमेकं स ज्वति ।
मासान् सप्त विजनीयात्षड्घस्रांश्चाप्युदाहरेत् ॥ ५८ ॥
नाडी यदा च वलति त्रयोदशदिनावधि ।
संवत्सरं भवेत्तस्य यतुर्मासाः प्रकीर्तिताः ॥ ५९ ॥
यतुर्विंशद्दिनं शेषं ज्वितं च न संशयः ।
प्राणवाहा यदा वामे यतुर्दशदिनानि तु ॥ ६० ॥
संवत्सरं भवेत्तस्य मासाः षट् च प्रकीर्तिताः ।
यतुर्विंशद्दिनान्येव ज्वितं च न संशयः ॥ ६१ ॥
पञ्चदशप्रवालेषु नव मासान्स ज्वति ।
यतुर्विंशद्दिनान्येव कथितं कालवेदिभिः ॥ ६२ ॥

षोडशाडप्रवाडेण दशमासान्स ज्वति ।
 यतुर्विंशदिनाधिक्यं कथितं कालवेदिभिः ॥ ६३ ॥
 सप्तदशप्रवाडेण नवमासैर्गतायुषम् ।
 अष्टादश दिनान्यत्र कथितं साधकेश्वरि ॥ ६४ ॥
 वामयारं यदा देवि ष्यष्टादशदिनावधिः ।
 ज्वितं याष्टमासं तु घञ्चा द्वादश कीर्तिताः ॥ ६५ ॥
 यतुर्विंशदिनान्यत्र निश्चयेनावधारय ।
 प्राणवाडो यदा देवि त्रयोविंशदिनावधिः ॥ ६६ ॥
 यत्वारः कथिता मासाः षड्दिनानि तथोत्तरे ।
 यतुर्विंशप्रवाडेण त्रीन्मासांश्च स ज्वति ॥ ६७ ॥
 दिनान्यत्र दशाष्टौ स संडरन्त्येव यारतः ।
 अवान्तरदिने यस्तु सङ्क्षेपात्ते प्रकीर्तिताः ॥ ६८ ॥
 वामयारः समाभ्यातो दक्षिणं शृणु साम्प्रतम् ।
 अष्टाविंशप्रवाडेण तिथिमानेन ज्वति ॥ ६९ ॥
 प्रवाडेण दशाडेन तत्संस्थेन विपद्यते ।
 त्रिंशद्दशप्रवाडेन पञ्चाडेन विपद्यते ॥ ७० ॥
 ऐकत्रिंशद्यदा देवि वडते य निरन्तरम् ।
 दिनत्रयं तदा तस्य ज्वितं छि न संशयः ॥ ७१ ॥
 द्वात्रिंशत्प्राणसङ्ख्या य यदा छि वडते रविः ।
 तदा तु ज्वितं तस्य द्विदिनं छि न संशयः ॥ ७२ ॥
 दक्षिणः कथितः प्राणो मध्यस्थं कथयामि ते ।
 ऐकभागतो वायुप्रवाडो मुभमाडवे ॥ ७३ ॥
 धावमानप्रवाडेण दिनमेकं स ज्वति ।
 यङ्कमेतत्परासोर्द्धि पुराविद्भिरुदाहृतम् ॥ ७४ ॥
 ऐतत्ते कथितं देवि कालयङ्क गतायुषः ।
 लोकाणां य छितार्थाय डिमन्यश्चेत्तुमिच्छसि ॥ ७५ ॥
 छति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां कालज्ञानवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ प.२५ ॥

प.२६

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.२६. षड्विंशोऽध्यायः । कालवञ्चनवार्णनम् ।

दिव्युवाच ।

कथितं तु त्वया देव कालज्ञानं यथार्थतः ।

कालस्य वञ्चनं ब्रूहि यथा तत्त्वेन योगिनः ॥ १ ॥

कालस्तु सन्निकृष्टो हि वर्तते सर्वजन्तुषु ।

यथा यास्य न मृत्युश्च वञ्चते कालमागतम् ॥ २ ॥

तथा कथय मे देव प्रीतिं कृत्वा ममोपरि ।

योगिनां य छिताय त्वं ब्रूहि सर्वसुभप्रद ॥ ३ ॥

शङ्कर उवाच ।

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि पृष्टोऽहं यत्त्वया शिवे ।

समासेन च सर्वेषां मानुषाणां छितार्थतः ॥ ४ ॥

पृथिव्यापस्तथा तेजो वायुराकाशमेव च ।

अेतेषां हि समायोगः शरीरं पाञ्चभौतिकम् ॥ ५ ॥

आकाशस्तु ततो व्यापी सर्वेषां सर्वगः स्थितः ।

आकाशे तु विलीयन्ते सम्भवन्ति पुनस्ततः ॥ ६ ॥

वियोगे तु सदा कस्य स्वं धाम प्रतिपेदिरे ।

तस्या न स्थिरता यास्ति सन्निपातस्य सुन्दरि ॥ ७ ॥

ज्ञानिनोऽपि तथा तत्र तपोमन्त्रबलादपि ।

ते सर्वे सुविजानन्ति सर्वमेतन्न संशयः ॥ ८ ॥

दिव्युवाच ।

भं तेन यन्नश्यति धीररूपः

कालः करालस्त्रिदिवैकनाथः ।

दग्धस्त्वया त्वं पुनरेव तुष्टः

स्तोत्रैः स्तुतः स्वां प्रकृतिं स लेले ॥ ९ ॥

त्वया स योक्तः कथया जनाना-
मदृष्टरूपः प्रयश्चिष्यसीति ।
दृष्टस्त्वया तत्र मडाप्रभावः
प्रभोर्वरात्ते पुनरुत्थितश्च ॥ ५.२६.१० ॥

तदध भोः काल षडास्थि किञ्चित्
निहन्यते येन वदस्व तन्मे ।
त्वं योगिवर्यः प्रभुरात्मतन्त्रः
परोपकारात्तनुर्मुडेश ॥ ११ ॥

शङ्कर उवाच ।
न हन्यते देववरैस्तु दैत्यैः
सयक्षरक्षोरगमानुषैश्च ।
ये योगिनो ध्यानपराः सदेहा
भवन्ति ते ध्रुन्ति सुभेन कालम् ॥ १२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।
अेतश्छ्रुत्वा त्रिभुवनगुरोः प्राड गौरी विडस्य
सत्यं त्वं मे वद कथमसौ हन्यते येन कालः ।
शम्भुस्तामाह सद्यो डिमकरवदने योगिनो ये क्षिपन्ति
कालव्यालं सकलमनघास्तश्छ्रुणुष्वैकचित्ताः ॥ १३ ॥

शङ्कर उवाच ।
पञ्चभूतात्मको देहः सदा युक्तस्तु तद्गुणैः ।
उत्पाद्यते वरारोडे तद्विलीनो हि पार्थिवः ॥ १४ ॥

आकाशाज्जायते वायुर्वायोस्तेजश्च जायते ।
तेजसोऽम्बु विनिर्दिष्टं तस्माद्धि पृथिवी भवेत् ॥ १५ ॥

पृथिव्यादीनि भूतानि गच्छन्ति क्रमशः परम् ।
धरा पञ्चगुणा प्रोक्ता ष्यापश्चैव यतुर्गुणाः ॥ १६ ॥

त्रिगुणं च तथा तेजो वायुर्द्विगुणं च ।
शब्दैकगुणमाकाशं पृथिव्यादिषु कीर्तितम् ॥ १७ ॥

शब्दः स्पर्शश्च रूपं च रसो गन्धश्च पञ्चमः ।

विजडाति गुणं स्वं स्वं तदा भूतं विपद्यते ॥ १८ ॥

तदा गुणं विगृह्णाति प्रादुर्भूतं तद्दुष्यते ।

अेवं जानीछि देवेशि पञ्चभूतानि तत्त्वतः ॥ १९ ॥

तस्माद्धि योगिना नित्यं स्वस्वकार्लेडशजा गुणाः ।

चिन्तनीयाः प्रयत्नेन देवि कालजिगीषुणा ॥ प.२६.२० ॥

द्वैयुवाय ।

कथं जेजुयते कालो योगिभिर्योगवित्प्रभो ।

ध्यानेन याथ मन्त्रेण तत्सर्वं कथयस्व मे ॥ २१ ॥

शङ्कर उवाच ।

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि योगिनां छितकाम्यया ।

परज्ञानप्रकथनं न देयं यस्य कस्यचित् ॥ २२ ॥

श्रद्धधानाय दातव्यं भक्तियुक्ताय धीमते ।

अनास्तिकाय शुद्धाय धर्मनित्याय भामिनि ॥ २३ ॥

सुश्रासेन सुशय्यायां योगं युञ्जत योगवित् ।

दीपं विनाचकारे तु प्रजाः सुमेषु धारयेत् ॥ २४ ॥

तर्जुन्या पिछितौ कर्णौ पीडयित्वा मुहूर्त्तकम् ।

तस्मात्संश्रूयते शब्दस्तुष्ट्वन्वहिसमुद्भवः ॥ २५ ॥

सन्ध्यातो भुक्तमेवं छि यावसन्नं क्षणादपि ।

सर्वरोगान्छिडत्याशु ज्वरोपद्रवकान्बळून् ॥ २६ ॥

यश्चोपलक्षयेन्नित्यमाकारं घटिकाद्रयम् ।

जित्वा मृत्युं तथा कामं स्वेष्यया पर्यट्टेछि ॥ २७ ॥

सर्वज्ञः सर्वदर्शी य सर्वसिद्धिभवाप्रुयात् ।

यथा नदति भेडब्धो छि प्रावृड्दभिः सुसंयतः ॥ २८ ॥

तं श्रुत्वा मुख्यते योगी सधः संसारबन्धनात् ।

ततः स योगिभिर्नित्यं सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरो भवेत् ॥ २९ ॥

अेष ते कथितो देवि शब्दब्रह्मविधिः ।

पलालमिव धान्यार्थां त्यजेद्बन्धमशेषतः ॥ प.२६.३० ॥

शब्दब्रह्म त्विदं प्राप्य ये केचिदन्यकाङ्क्षिणः ।

घ्नन्ति ते मुष्टिनाकाशं कामयन्ते क्षुधां तृषाम् ॥ ३१ ॥

ज्ञात्वा परमिदं ब्रह्म सुभदं मुक्तिकारणम् ।

अबाल्यमक्षरं यैव सर्वोपाधिविवर्जितम् ॥ ३२ ॥

मोक्षिताः कालपाशेन मृत्युपाशवशङ्गताः ।

शब्दब्रह्म न जानन्ति पापिनस्ते कुबुद्धयः ॥ ३३ ॥

तावद् भ्रमन्ति संसारे यावद्ब्रह्म न विन्दते ।

विदिते तु परे तत्त्वे मुख्यते जन्मबन्धनात् ॥ ३४ ॥

निद्रालस्यं महाविघ्नं जित्वा शत्रुं प्रयत्नतः ।

सुभासने स्थितो नित्यं शब्दब्रह्मात्मसन्निति ॥ ३५ ॥

शतवृद्धः पुमांस्त्वब्ध्वा यावदायुः समभ्यसेत् ।

मृत्युञ्जयवपुस्तम्भ आरोग्यं वायुवर्द्धनम् ॥ ३६ ॥

प्रत्ययो दृश्यते वृद्धे किं पुनस्तुरुणो जने ।

न योङ्गारो न मन्त्रोऽपि नैव बीजं न याक्षरम् ॥ ३७ ॥

अनादतमनुष्यार्यं शब्दब्रह्म शिवं परम् ।

ध्यायन्ते देवि सततं सुधियो यत्नतः प्रिये ॥ ३८ ॥

तस्माच्छब्दा नव प्रोक्ताः प्राणविद्भिस्तु लक्षिताः ।

तान् प्रवक्ष्यामि यत्नेन नादसिद्धिमनुकमात् ॥ ३९ ॥

घोषं कांस्यं तथा शृङ्गं घण्टां वीणादिवंशजान् ।

दुन्दुभिं शङ्खशब्दं तु नवमं मेघगर्जितम् ॥ ४० ॥

नव शब्दान् परित्यज्य तुङ्गारं तु समभ्यसेत् ।

ध्यायन्नेवं सदा योगी पुण्यैः पापैर्न लिप्यते ॥ ४१ ॥

न शृणोति यदा शृण्वन्योगाभ्यासेन देविके ।

म्रियतेऽस्यसमानस्तु योगी तिष्ठेद्विनिशम् ॥ ४२ ॥

तस्माद्दुत्पद्यते शब्दो मृत्युजित्समभिर्दिनैः ।

स वै नवविधो देवि तं ब्रवीमि यथार्थतः ॥ ४३ ॥

प्रथमं नदते घोषमात्मशुद्धिकरं परम् ।

सर्वव्याधिहरं नादं वश्याकर्षणमुत्तमम् ॥ ४४ ॥

द्वितीयं नदते कास्थं स्तम्भयेत् प्राणिनां गतिम् ।
विषं भूतग्रहान् सर्वान् बध्नीयान्नात्र संशयः ॥ ४५ ॥

तृतीयं नदते शृङ्गमभियारि नियोजयेत् ।
विद्विदुष्याटने शत्रोर्मारणे च प्रयोजयेत् ॥ ४६ ॥

घण्टानादं यतुर्थं तु वदते परमेश्वरः ।
आकर्षः सर्वदिवानां किं पुनर्मानुषा भुवि ॥ ४७ ॥

यक्षगन्धर्वकन्याश्च तस्याकृष्टा ददन्ति हि ।
यथेप्सितां मडासिद्धिं योगिने कामतोऽपि वा ॥ ४८ ॥

वीणा तु पञ्चमो नादः श्रूयते योगिभिः सदा ।
तस्माद्दुत्पद्यते देवि दूरादर्शनमेव हि ॥ ४९ ॥

ध्यायतो वंशनादं तु सर्वतत्त्वं प्रजायते ।
दुन्दुभिं ध्यायमानस्तु जरामृत्युविवर्जितः ॥ ५०.२६.५० ॥

शङ्खशब्देन देवेशि कामरूपं प्रपद्यते ।
योगिनो मेघनादेन न विपत्सङ्गमो भवेत् ॥ ५१ ॥

यश्चैकमनसा नित्यं तुङ्गारं ब्रह्मरूपिणाम् ।
किमसाध्यं न तस्यास्ति यथामति वरानने ॥ ५२ ॥

सर्वज्ञः सर्वदर्शी च कामरूपी व्रजत्यसौ ।
न विकारैः प्रयुज्येत शिव एव न संशयः ॥ ५३ ॥

अेतत्ते परमेशानि शब्दब्रह्मस्वरूपकम् ।
नवधा सर्वमाख्यातं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां कालवञ्चनवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ५५.२६ ॥

५.२७

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.२७. सप्तविंशोऽध्यायः । कालवञ्चनशिवप्राप्तिवर्णनम् ।

दिव्युवाच ।

वायोस्तु पदमाप्नोति योगाकाशसमुद्भवम् ।
तन्मे सर्वं समाचक्ष्व प्रसन्नस्त्वं यद्वि प्रभो ॥ १ ॥

शङ्कर उवाच ।

पुरा मे सर्वभाष्यातं योगिनां छितकाम्यया ।
कालं जिगाथ यः सम्यग्वायोर्विद्गं यथा भवेत् ॥ २ ॥

तेन ज्ञात्वा दिनं योगी प्राणायामपरः स्थितः ।
स जयत्यागतं कालं मासार्धेनैव सुन्दरि ॥ ३ ॥

लृत्स्थो वायुः सदा वह्नेर्दीपकः सोऽनुपावकः ।
स बाह्याभ्यन्तरो व्यापी वायुः सर्वगतो मखान् ॥ ४ ॥

ज्ञानविज्ञानमुत्साहः सर्वं वायोः प्रवर्तते ।
येनेह निर्जितो वायुस्तेन सर्वमिदं जगत् ॥ ५ ॥

धारणायां सदा तिष्ठेज्जरामृत्युजिघांसया ।
योगी योगरतः सम्यग्धारणाध्यानतत्परः ॥ ६ ॥

लोडकारो यथा भस्त्रामापूर्वमुभतो मुने ।
साधयेद्वायुना कर्म तद्द्विगी समभ्यसेत् ॥ ७ ॥

देवः सलस्रको नेत्रपादलस्तसलस्रकः ।
पृथ्वीं छि सर्वमावृत्य सोऽग्रे तिष्ठेद्दशाङ्गुलम् ॥ ८ ॥

गायत्रीं शिरसा सार्धं जपेद् व्याहृतिपूर्विकाम् ।
त्रिवारमायतप्राणाः प्राणायामः स उच्यते ॥ ९ ॥

गतागता निवर्तन्ते चन्द्रसूर्यादयो ग्रहाः ।
अद्यापि न निवर्तन्ते योगध्यानपरायणाः ॥ प.२७.१० ॥

शतमब्दं तपस्तप्त्वा कुशात्रापः पिबेद् द्विजः ।
तदाप्नोति कृलं देवि प्राणानां धारणैकया ॥ ११ ॥

यो द्विजः कव्यमुत्थाय प्राणायामैकमाचरेत् ।
सर्वं पापं निहन्त्याशु ब्रह्मलोकं स गच्छति ॥ १२ ॥

योऽतन्द्रितः सदैकान्ते प्राणायामपरो भवेत् ।

जरां मृत्युं विनिर्जित्य वायुगः भेयरीति सः ॥ १३ ॥

सिद्धस्य भजते गुपं कान्तिं मेधां पराङ्गमम् ।

शौर्यं वायुसमो गत्या सौम्यं श्लाघ्यं परं सुभम् ॥ १४ ॥

अेतत्क्षितमशेषं वायोः सिद्धिं यदाप्नुते योगी ।

यत्तेजसोऽपि लभते तत्ते वक्ष्यामि देवेशि ॥ १५ ॥

स्थित्वा सुभासने स्वे शेते जनवयनङीने तु ।

शशिरवियुतया तेजः प्रकाशयन्मध्यमे देशे ॥ १६ ॥

वह्निगतं भूमध्ये प्रकाशते यस्त्वतन्द्रितो योगी ।

दीर्घैर्दान्ध्वान्ते पश्येन्नूनमसंशयं लोके ॥ १७ ॥

नेत्रे करशाष्वाभिः किञ्चित्सम्पीड्य यत्नतो योगी ।

तारं पश्यन्ध्यायेन्मुहूर्तमर्द्धं तमेकभाषोऽपि ॥ १८ ॥

ततस्तु तमसि ध्यायन्पश्यति ज्योतिरैश्वरम् ।

श्वेतं रक्तं तथा पीतं कृष्णमिन्द्रधनुष्प्रभम् ॥ १९ ॥

भुवोर्मध्ये ललाटस्थं आलार्कसमतेजसम् ।

तिं विदित्वा तु कामाङ्गी क्रीडते कामरूपधृक् ॥ २० ॥

कारणप्रशमावेशं परकायप्रवेशनम् ।

अणिमादिगुणावाप्तिर्मनसा यावलोकनम् ॥ २१ ॥

दूरश्रवणविज्ञानमदृश्यं बहुरूपधृक् ।

सतताभ्यासयोगेन भेयरत्वं प्रजयते ॥ २२ ॥

श्रुताध्ययनसम्पन्ना नानाशास्त्रविशारदाः ।

ज्ञानिनोऽपि विमुह्यन्ते पूर्वकर्मवशानुगाः ॥ २३ ॥

पश्यन्तोऽपि न पश्यन्ति शृङ्खलानां अधिरा यथा ।

यथान्या मानुषा लोके मूढाः पापविमोहिताः ॥ २४ ॥

वेदाङ्गमेतं पुरुषं मलान्त-

मादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ।

तमेव विदित्वातिमृत्युमेति

नान्यः पन्था विधेते प्रायणाय ॥ २५ ॥

अेष ते कथितः सम्यक्तेजसो विधिरुत्तमः ।

कालं जित्वा यथा योगी यामरत्वं प्रपद्यते ॥ २६ ॥

पुनः परतरं वक्ष्ये यथा मृत्युर्न जायते ।
सावधानतया देवि शृणुष्वैकाग्रमानसा ॥ २७ ॥

तुरीया देवि भूतानां योगिनां ध्यानिनां तथा ।
सुभासने यथास्थानं योगी नियतमानसः ॥ २८ ॥

समुन्नतशरीरोऽपि स बद्ध्वा करसम्पुटम् ।
यञ्च्वाकारेण वक्त्रेण पिबन्वायुं शनैः शनैः ॥ २९ ॥

प्रस्रवन्ति क्षारादापस्तालुस्था ज्वदायिकाः ।
ता जिघ्रेद्वायुनादायामृतं तस्थीतलं जलम् ॥ ३० ॥

पिबन्ननुदिनं योगी न मृत्युवशागो भवेत् ।
दिव्यकायो महातेजः पिपासाक्षुद्धिवर्जितः ॥ ३१ ॥

भलेन नागस्तुरगो जवेन
दृष्ट्या सुपार्शुः सुश्रुतिस्तु दूरात् ।
आकुञ्चिताकुण्डलिकृष्णकेशो
गन्धर्वविधाधरतुल्यवर्णः ॥ ३२ ॥

जुवेन्नरो वर्षशतं सुराणां
सुमेधसा वाक्पतिना समत्वम् ।
येवं यरन् भेयरतां प्रयाति
यथेष्टयारी सुभितः सदैव ॥ ३३ ॥

पुनरन्यत्रवक्ष्यामि विधानं यत्सुरैरपि ।
गोपितं तु प्रयत्नेन तच्छृणुष्व वरानने ॥ ३४ ॥

समाकुञ्च्याभ्यसेद्योगी रसनां तालुकं प्रति ।
किञ्चित्कालान्तरेणैव क्मात्राप्नोति लम्बिकाम् ॥ ३५ ॥

ततः प्रस्रवते सा तु संस्पृष्टा शीतलां सुधाम् ।
पिबन्नेव सदा योगी सोऽमरत्वं हि गच्छति ॥ ३६ ॥

रेङ्गाग्रं लम्बकाग्रं करतलघटनं शुभ्रपद्मस्य बिन्दो-
स्तेनाकृष्टा सुधेयं पतति परपदे देवतानन्दकारी ।
सारं संसारतारं कृतकलुषतरं कालतारं सतारं

येनेदं प्लाविताङ्गं स भवति न मृतः क्षुत्पिपासाविहीनः ॥ ३७ ॥

ओभिर्युक्ता यतुर्भिः क्षितिधरतनये योगिभिर्वै धरैषा

धैर्यान्नित्यं कुतोऽन्तः सकलमपि जगद्यत्सुभप्रापणाय ।

स्वप्ने देही विधत्ते सकलमपि सदा मानयन्त्य्य द्युभं

स्वर्गे ज्येवं धरित्र्याः प्रभवति य ततो वा स किञ्चिज्यतुर्णाम् ॥ ३८ ॥

तस्मान्मन्त्रैस्तपोभिर्प्रतनियमयुतैरौषधैर्यागयुक्ता

धात्री रक्ता मनुष्यैर्नयविनययुतैर्धर्मविद्भिः क्रमेण ।

भूतानामादि देवो न हि भवति यलः संयुतो वै यतुर्णाम्

तस्मादेवं प्रवक्ष्ये विधिमनुगादितं छायिकं यच्छिवाभ्यम् ॥ ३९ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां कालवञ्चनशिवप्राप्तिवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ प.२७ ॥

प.२८

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.२८. अष्टाविंशोऽध्यायः । छायापुरुषदर्शनवर्णनम् ।

देव्युवाच ।

देवदेव महादेव कथितं कालवञ्चनम् ।

शब्दभ्रमस्वरूपं य योगलक्षणमुत्तमम् ॥ १ ॥

कथितं ते समासेन छायिकं ज्ञानमुत्तमम् ।

विस्तरेण समाख्यालि योगिनां हितकाम्यया ॥ २ ॥

शङ्कर उवाच ।

शृणु देवि प्रवक्ष्यामि छायापुरुषलक्षणम् ।

यज्ञज्ञात्वा पुरुषः सम्यक्सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

सूर्यं हि पृष्ठतः कृत्वा सोमं वा वरवर्णिनि ।

शुक्लाम्बरधरः स्रग्वी गन्धधूपादिवासितः ॥ ४ ॥

संस्मरेन्मे महामन्त्रं सर्वकामफलप्रदम् ।

नवात्मकं पिण्डभूतं स्वां छायां सन्निरिक्षयेत् ॥ ५ ॥

दृष्ट्वा तां पुनराकाशे श्वेतवर्णस्वऋषिणीम् ।
 स पश्यत्येकभावस्तु शिवं परमकारणम् ॥ ६ ॥
 ब्रह्मप्राप्तिर्भवित्तस्य कालविद्विभिरितीरितम् ।
 ब्रह्मलत्यादिकैः पापैर्मुच्यते नात्र संशयः ॥ ७ ॥
 शिरोडीनं यदा पश्येत्सुभिर्मासैर्भवेत्क्षयः ।
 समस्तं वाङ्मयं तस्य योगिनस्तु यथा तथा ॥ ८ ॥
 शुक्ले धर्मं विजानीयात्कृष्णे पापं विनिर्दिशेत् ।
 रक्ते बन्धं विजानीयात्पीते विद्विषमादिशेत् ॥ ९ ॥
 विवाडो बन्धुनाशः स्याद्द्वितुष्टौ यैव क्षुद्भयम् ।
 विकटौ नश्यते भार्या विजुष्टे धनमेव हि ॥ १० ॥
 पादाभावे विदेशः स्यादित्येतत्कथितं मया ।
 तद्विचार्यं प्रयत्नेन पुरुषेण महेश्वरि ॥ ११ ॥
 सम्यक्तं पुरुषं दृष्ट्वा सन्निवेश्यात्मनात्मनि ।
 जपेन्नवात्मकं मन्त्रं लृष्टयं मे महेश्वरि ॥ १२ ॥
 वत्सरे विगते मन्त्री तन्नास्ति यन्न साधयेत् ।
 अग्निमादिगुणानष्टौ भेयरत्वं प्रपद्यते ॥ १३ ॥
 पुनरन्यत्रवक्ष्यामि शक्तिं ज्ञातुं दुरासदाम् ।
 प्रत्यक्षं दृश्यते लोके ज्ञानिनामग्रतः स्थितम् ॥ १४ ॥
 अज्ञेया लिप्यते लोके या सर्पाकृतकुण्डली ।
 सा मात्रा यानसंस्थापि दृश्यते न य पठ्यते ॥ १५ ॥
 ब्रह्माण्डमूर्ध्निगा या य स्तुता वेदैस्तु नित्यशः ।
 जननी सर्वविधानां गुह्यविद्यैति गीयते ॥ १६ ॥
 भेयरा सा विनिर्दिष्टा सर्वप्राणिषु संस्थिता ।
 दृश्यादृश्यायवा नित्या व्यक्ताव्यक्ता सनातनी ॥ १७ ॥
 अवर्णा वर्णसंयुक्ता प्रोच्यते बिन्दुमालिनी ।
 तां पश्यन्सर्वदा योगी कृतकृत्योऽभिजायते ॥ १८ ॥
 सर्वतीर्थकृतस्नानाद्भवेदानस्य यत्फलम् ।
 सर्वयज्ञफलं यच्च मालिन्या दर्शनात्तदा ॥ १९ ॥

प्राप्नोत्यत्र न सन्देहः सत्यं वै कथितं मया ।
 सर्वतीर्थेषु यत्स्नात्वा दत्त्वा दानानि सर्वशः ॥ ५.२८.२० ॥
 सर्वेषां देवि यज्ञानां यत्कृत्वं तल्लभेत्युमान् ।
 किं बलुक्या मलेशानि सर्वास्मान्समश्रुते ॥ २१ ॥
 तस्माज्ज्ञानं यथायोगमभ्यसेत्सततं बुधः ।
 अब्यासाज्जायते सिद्धिर्योगोऽभ्यासात्प्रवर्धते ॥ २२ ॥
 संवित्तिर्बभ्यतेऽभ्यासादभ्यासान्भोक्षमश्रुते ।
 अब्यासः सततं कार्थो धीमता मोक्षकारणम् ॥ २३ ॥
 षत्येतत्कथितं देवि भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ।
 किमन्यत्पृच्छ्यते तत्त्वं वद सत्यं ब्रवीमि ते ॥ २४ ॥
 सूत उवाच ।
 षति श्रुत्वा ब्रह्मपुत्रवयनं परमार्थदम् ।
 प्रसन्नोऽभूदति व्यासः पाराशर्यो मुनीश्वराः ॥ २५ ॥
 सनत्कुमारं सर्वज्ञं ब्रह्मपुत्रं कृपानिधिम् ।
 व्यासः परमसन्तुष्टः प्रणनाम भुङ्गुर्भुङ्गुः ॥ २६ ॥
 ततस्तुष्टाय तं व्यासः कालेयः स मुनीश्वरः ।
 सनत्कुमारं मुनयः सुरविज्ञानसागरम् ॥ २७ ॥
 व्यास उवाच ।
 कृतार्थोऽहं मुनिश्रेष्ठ ब्रह्मत्वं मे त्वया कृतम् ।
 नमस्तेऽस्तु नमस्तेऽस्तु धन्यस्त्वं ब्रह्मवित्तमः ॥ २८ ॥
 सूत उवाच ।
 षति स्तुत्वा स कालेयो ब्रह्मपुत्रं महामुनिम् ।
 तूष्णीं बभूव सुप्रीतः परमानन्दनिर्भरः ॥ २९ ॥
 ब्रह्मपुत्रस्तमामन्थ्य पूजितस्तेन शौनकः ।
 यथौ स्वधाम सुप्रीतो व्यासोऽपि प्रीतमानसः ॥ ५.२८.३० ॥
 षति मे वर्णितो विप्राः सुभदः परमार्थयुक् ।
 सनत्कुमारकालेयसंवादो ज्ञानवर्धनः ॥ ३१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां छायापुरुषदर्शनवर्णनं नामाष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ५.२८ ॥

५.२८

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.२८. अेकोनत्रिंशोऽध्यायः । आदिसर्गवर्णनम् ।

शौनक उवाच ।

श्रुतं मे मडदाभ्यां यत्त्वया परिकीर्तितम् ।

सनत्कुमारकावेयसंवादं परमार्थदम् ॥ १ ॥

अतोऽहं श्रोतुमिच्छामि यथा सर्गस्तु ब्रह्मणः ।

समुत्पन्नं तु मे ब्रूहि यथा व्यासाख्यं ते श्रुतम् ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

मुने शृणु कथां दिव्यां सर्वपापप्रणाशिनीम् ।

कथ्यमानां मया चित्रां ब्रह्मार्थां श्रुतविस्तराम् ॥ ३ ॥

यश्चैनां पाठयेत्तां य शृणुयाद्वाप्यभीक्ष्णशः ।

स्ववंशधारणं कृत्वा स्वर्गलोके महीयते ॥ ४ ॥

प्रधानं पुरुषो यत्तन्नित्यं सदसदात्मकम् ।

प्रधानपुरुषो भूत्वा निर्भमे लोकभावनः ॥ ५ ॥

अष्टारं सर्वभूतानां नारायणपरायणम् ।

तं वै विद्धि मुनिश्रेष्ठ ब्रह्माणाममितौजसम् ॥ ६ ॥

यस्मादकल्पयत्कल्पाः समग्राः शुक्यो यतः ।

भवन्ति मुनिशार्दूल नमस्तस्मै स्वयम्भुवे ॥ ७ ॥

तस्मै छिरण्यगर्भाय पुरुषायेश्वराय च ।

नमस्कृत्य प्रवक्ष्यामि भूयः सर्गमनुत्तमम् ॥ ८ ॥

ब्रह्मा अष्टा हरिः पाता संडर्ता च मधेश्वरः ।

तस्य सर्गस्य नाभ्योऽस्ति काले काले तथा गते ॥ ९ ॥

सोऽपि स्वयम्भूर्भगवान् सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः ।

अप ओव ससर्जदौ तासु वीर्यमवासृजत् ॥ ५.२९.१० ॥

आपो नारा ँति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ।

अयनं तस्य ताः पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः ॥ ११ ॥

छिरण्यवर्णमभवत्तदण्डमुदकेशयम् ।

तत्र जज्ञे स्वयं ब्रह्मा स्वयम्भूरिति विश्रुतः ॥ १२ ॥

छिरण्यगर्भो भगवानुषित्वा परिवत्सरम् ।

तदण्डमकरोद् द्वैधं द्विवं भूमिं च निर्भमे ॥ १३ ॥

अधोऽधोर्ध्वं प्रयुक्तानि भुवनानि यतुर्दृश ।

तयोः शकलयोर्मध्य आकाशममृजत्प्रभुः ॥ १४ ॥

अप्सु परिप्लवां पृथ्वीं द्विशश्च दशधा दधे ।

तत्र काले मनो वायं कामकोधावथो रतिम् ॥ १५ ॥

मरीचिमत्र्यङ्गिरसौ पुलस्त्यं पुलडं कतुम् ।

वसिष्ठे तु मढातेजाः सोऽसृजत्सप्त मानसान् ॥ १६ ॥

सप्त ब्रह्माण ँत्येते पुराणो निश्चयं गताः ।

ततोऽसृजत्पुनर्ब्रह्मा रुद्रान् क्रोधसमुद्भवान् ॥ १७ ॥

सनत्कुमारं च ऋषिं सर्वेषामपि पूर्वजम् ।

सप्त यैते प्रजायन्ते पश्चाद्भद्राश्च सर्वतः ॥ १८ ॥

अतः सनत्कुमारस्तु तेजः सङ्क्षिप्य तिष्ठति ।

तेषां सप्त मढावंशा द्विव्या देवर्षिपूजिताः ॥ १९ ॥

प्रजायन्ते द्वियावन्तो मडर्षिभिरलङ्कृताः ।

विद्युतोऽशनिमेधाश्च रोहितेन्द्रधनूंषि च ॥ ५.२९.२० ॥

पयांसि च ससर्जदौ पर्जन्यं च ससर्ज ङ ।

ऋथो यजूषि सामानि निर्भमे यज्ञसिद्धये ॥ २१ ॥

पूजयांस्तैरयजन्देवानित्येवमनुशुश्रुम् ।

मुपाद्देवानजनयत्पितृंश्चैवाथ वक्षसः ।

प्रजनास्य मनुष्यान्वै जघनान्निर्ममेऽसुरान् ॥ २२ ॥

उष्यावयानि भूतानि गात्रेभ्यस्तस्य जज्ञिरे ।

आपवस्य प्रजासर्गं सृजतो छि प्रजापतेः ॥ २३ ॥

सृज्यमानाः प्रजाश्चैव नावर्धन्त यदा तदा ।
 द्विधा कृत्वात्मनो देहं स्त्री चैव पुरुषोऽभवत् ॥ २४ ॥
 ससृजेऽथ प्रजाः सर्वा मडिम्ना व्याप्य विश्रतः ।
 विराजमसृजद्विषणुः स सृष्टः पुरुषं विराट् ॥ २५ ॥
 द्वितीयं तं मनुं विद्धि मनोरन्तरमेव य ।
 स वैराजः प्रजाः सर्वाः ससर्ज पुरुषः प्रभुः ॥ २६ ॥
 नारायणविसर्गस्य प्रजास्तस्याध्ययोनिजः ।
 आयुष्मान् कीर्तिमान्धन्यः प्रजावांश्चाभवत्ततः ॥ २७ ॥
 धृत्येवमादिसर्गस्ते वर्णितो मुनिसत्तम ।
 आदिसर्गं विदित्वैवं यथेष्टां प्राप्नुयाद्गतिम् ॥ २८ ॥
 एतं श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां आदिसर्गवर्णनं नाम अेडोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ प. २९ ॥

प. ३०

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 ॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
 ॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प. ३०. त्रिंशोऽध्यायः । सर्गवर्णनम् १ ।

सूत उवाच ।
 संसृष्टासु प्रजास्वेव आपवोऽथ प्रजापतिः ।
 लेभे वै पुरुषः पत्नीं शतरूपाभयोनिजाम् ॥ १ ॥
 आपवस्य मडिम्ना तु द्विवभावृत्य तिष्ठतः ।
 धर्मैर्णैव महात्मा स शतरूपाप्यजायत ॥ २ ॥
 सा तु वर्षशतं तस्या तपः परमदृश्वरम् ।
 भर्तारं दीमतपसं पुरुषं प्रत्यपद्यत ॥ ३ ॥
 स वै स्वायम्भुवो जज्ञे पुरुषो मनुरुच्यते ।
 तस्यैकसप्ततियुगं मन्वन्तरमिडोच्यते ॥ ४ ॥
 वैराजात्पुरुषाद्दीरा शतरूपा व्यजायत ।

प्रियप्रतोत्तानपादौ वीरकायामजयताम् ॥ ५ ॥

काम्या नाम महाभागा कर्दमस्य प्रजापतेः ।

काम्यापुत्रास्त्रयस्त्वास-संराट्साक्षिरविट्प्रभुः ॥ ६ ॥

उत्तानपादोऽज्जनयत्पुत्रान् शकसमान् प्रभुः ।

ध्रुवं च तनयं दिव्यमात्मानन्दसुवर्चसम् ॥ ७ ॥

धर्मस्य कन्या सुश्रोणी सुनीतिर्नाम विश्रुता ।

उत्पन्ना यापि धर्मोऽध्रुवस्य जननी तथा ॥ ८ ॥

ध्रुवो वर्षसहस्राणि त्रीणि दिव्यानि कानने ।

तपस्तेपे स बालस्तु प्रार्थयन्स्थानमव्ययम् ॥ ९ ॥

तस्मै ब्रह्मा ददौ प्रीतः स्थानमात्मसमं प्रभुः ।

अचलं चैव पुरतः समर्षाणां प्रजापतिः ॥ ५.३०.१० ॥

तस्मात् पुष्टिश्च धान्यश्च ध्रुवात्पुत्रौ व्यजयताम् ।

पुष्टिरेवं समुत्थायाः पञ्चपुत्रानकल्मषान् ॥ ११ ॥

रिपुं रिपुञ्जयं विप्रं वृकलं वृषतेजसम् ।

रिपोरेवं च मडिषी याक्षुषं सर्वतोदिशम् ॥ १२ ॥

अञ्जजनत्पुष्टरिण्यां वरुणां याक्षुषो मनुः ।

मनोरजयन्त दश नङ्गलायां मलौजसः ॥ १३ ॥

कन्यायां छि मुनिश्रेष्ठ वैराजस्य प्रजापतेः ।

पुरुर्मासः शतद्युम्नस्तपस्वी सत्यविडविः ॥ १४ ॥

अग्निष्टोमोऽतिरात्रश्चातिमन्युः सुयशा दश ।

पूरोरज्जनयत्पुत्रान् षडाग्नेयी महाप्रभान् ॥ १५ ॥

अङ्गं सुमनसं ध्यातिं सृतिमङ्गिरसं गयम् ।

अङ्गात्सुनीथा भार्या वै वेनमेकमसूयत ॥ १६ ॥

अपयारेण वेनस्य कोपस्तेषां मलानभूत् ।

दुङ्गारेणैव तं जघ्नुर्मनयो धर्मतत्पराः ॥ १७ ॥

अथ प्रजार्थमृषयः प्रार्थिताश्च सुनीथया ।

सारस्वतास्तदा तस्य ममन्युर्दक्षिणं करम् ॥ १८ ॥

वेनस्य पाणौ मथिते सम्भलूव ततः पृथुः ।
 स धन्वी इवयी ज्ञतस्तेजसादित्यसन्निभः ॥ १९ ॥
 अवतारः स विष्णोर्हि प्रजापालनछेतवे ।
 धर्मसंरक्षणार्थाय दृष्टानां दण्डछेतवे ॥ ५.३०.२० ॥
 पृथुर्वैन्यस्तदा पृथ्वीमरक्षत्क्षत्रपूर्वजः ।
 राजसूयाभिषिक्तानामाधः स वसुधापतिः ॥ २१ ॥
 तस्माञ्चैव समुत्पन्नौ निपुणौ सूतमागधौ ।
 तेनेयं गौर्मुनिश्रेष्ठ दृग्धा सर्वछिताय वै ॥ २२ ॥
 सर्वेषां वृत्तिदश्चाभूद्देवर्षिसुररक्षसाम् ।
 मनूष्याणां विशेषेण शतयज्ञकरो नृपः ॥ २३ ॥
 पृथोः पुत्रौ तु जज्ञाते धर्मज्ञौ भुवि पार्थिवौ ।
 विजिताश्वश्च डर्यक्षो मडावीरौ सुविश्रुतौ ॥ २४ ॥
 शिभ्रिडनी याजनयत्पुत्रं प्राचीनबर्छिषम् ।
 प्राचीनात्राः कुशास्तस्य पृथिवीतलयारिणः ॥ २५ ॥
 समुद्रतनया तेन धर्मतः सुविवाछिता ।
 रेजेऽधिकतरं राजा कृतदारो मडाप्रभुः ॥ २६ ॥
 समुद्रतनयायास्तु दश प्राचीनबर्छिषः ।
 बभूवुस्तनया दिव्या बडुयज्ञकरस्य वै ॥ २७ ॥
 सर्वे प्रायेतसा नाम्ना धनुर्वेदस्य पारगाः ।
 अपृथग्धर्मायराणास्तेऽतथ्यन्त मडत्तपः ॥ २८ ॥
 दशवर्षसडस्राणि समुद्रसलिलेशयाः ।
 रुद्रगीतं जपन्तश्च शिवध्यानपरायणाः ॥ २९ ॥
 तपश्चरत्सु पृथ्व्यामभवंश्च मडीरुडाः ।
 अरक्ष्यमाणायाम् पृथ्व्यां बभूवाथ प्रजाक्षयः ॥ ५.३०.३० ॥
 तान् दृष्ट्वा तु निवृत्तास्ते तपसो लब्धसद्गराः ।
 युक्कुधुर्मुनिशार्दूल दग्धुडामास्तपोबलाः ॥ ३१ ॥
 प्रायेतसा मुभेब्यस्ते प्रासृजन्नग्निमारुतौ ।
 वृक्षानुन्मूव्य वायुस्तानदछद्द्रव्यवाहनः ॥ ३२ ॥

वृक्षक्षयं ततो दृष्ट्वा किञ्चिच्छेषेषु शाभिषु ।
उपगम्याभ्रवीद्वैतान् राजा सोमः प्रतापवान् ॥ ३३ ॥

सोम उवाच ।

कोपं यच्छत राजानः सर्वे प्राचीनबर्हिषः ।
अनुभूतानुकन्येयं वृक्षाणां वरवर्णिनी ॥ ३४ ॥

भविष्यं जनता सा तु धृता गर्भेण वै मया ।
भार्या वोऽस्तु मलाभागाः सोमवंशविवर्णिनी ॥ ३५ ॥

अस्यामुत्पत्स्यते विद्वान् दक्षो नाम प्रजापतिः ।
सृष्टिकर्ता मलातेजा ब्रह्मपुत्रः पुरातनः ॥ ३६ ॥

युष्माकं तेजसार्धेन मम यानेन तेजसा ।
ब्रह्मतेजोमयो भूपः प्रजाः संवर्धयिष्यति ॥ ३७ ॥

ततः सोमस्य वचनाज्जगुडुस्ते प्रयेतसः ।
भार्या धर्मेण तां प्रीत्या वृक्षजां वरवर्णिनीम् ॥ ३८ ॥

तेभ्यस्तस्यास्तु सञ्जज्ञे दक्षो नाम प्रजापतिः ।
सोऽपि जज्ञे मलातेजाः सोमस्यांशेन वै मुने ॥ ३९ ॥

अचरांश्च चरांश्चैव द्विपदोऽथ चतुष्पदः ।
संसृज्य मनसा दक्षो मैथुनीं सृष्टिमारभत् ॥ ५.३०.४० ॥

वीरणस्य सुतां नाम्ना वीरणीं स प्रजापतेः ।
उपयेमे सुविधिना सुधर्मेण पतिव्रताम् ॥ ४१ ॥

उर्यश्चानयुतं तस्यां सुतान् पुण्यानञ्जुजन्तु ।
ते विरक्ता बभूवुश्च नारदस्योपदेशतः ॥ ४२ ॥

तश्छुत्वा स पुनर्दक्षः सुभलाश्चानञ्जुजन्तु ।
नामतस्तनयांस्तस्यां सलस्रपरिसङ्घ्यया ॥ ४३ ॥

तेऽपि भ्रातृपथा यातास्तन्मुनेरुपदेशतः ।
नागमन् पितृसान्निध्यं विरक्ता भिक्षुमार्गिणः ॥ ४४ ॥

तश्छुत्वा शापमाकुब्धो मुनये दुःसहं ददौ ।
कुत्रचिन्न लभस्वेति संस्थितिं कलहप्रिय ॥ ४५ ॥

सान्त्वितोऽथ विधात्रा ङि स पश्चादसृजत्स्त्रियः ।
महाजवावास्वरुपेण गुणैश्चापि मुनीश्वरः ॥ ४६ ॥

ददौ स दश धर्माय कश्यपाय त्रयोदश ।
द्वे यैवं ब्रह्मपुत्राय द्वे यैवाङ्गिरसे तदा ॥ ४७ ॥

द्वे कृशाश्राय विदुषे मुनये मुनिसत्तम ।
शिष्टाः सोमाय दक्षोऽपि नक्षत्राभ्या ददौ प्रभुः ॥ ४८ ॥

ताभ्यो दक्षस्य पुत्रीभ्यो जाता देवासुरादयः ।
बडवस्तनयाः प्यातास्तैः सर्वैः पूरितं जगत् ॥ ४९ ॥

ततः प्रभृति विप्रेन्द्र प्रजा मैथुनसम्भवाः ।
सङ्कल्पादर्शनात्स्पर्शात्पूर्वेषां सृष्टिरुच्यते ॥ ५०.५० ॥

शौनक उवाच ।
अङ्गुष्ठाद् ब्रह्मणो जज्ञे दक्षश्चोक्तस्तवया पुरा ।
कथं प्राचेतसत्वं ङि पुनर्लेभे महातपाः ॥ ५१ ॥

अेतं मे संशयं सूत प्रत्याख्यातुं त्वमर्हसि ।
चित्रमेतत्स सोमस्य कथं श्चश्रुतां गतः ॥ ५२ ॥

सूत उवाच ।
उत्पत्तिश्च निरोधश्च नित्यं भूतेषु वर्तते ।
कल्पे कल्पे भवन्त्येते सर्वे दक्षादयो मुने ॥ ५३ ॥

एमां विसृष्टिं दक्षस्य यो विधात्सयराचराम् ।
प्रजवानायुषा पूर्णः स्वर्गलोके मडीयते ॥ ५४ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां सर्गवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ५० ॥

५.३१

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.३१. अेकत्रिंशोऽध्यायः । सर्गवर्णनम् २ ।

शौनक उवाच ।

देवानां दानवानां च गन्धर्वोरगरक्षसाम् ।

सृष्टिं तु विस्तरेषोमां सूतपुत्र वदाशु मे ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

यदा न ववृधे सा तु वीररास्य प्रजापतिः ।

सुतां सुतपसा युक्तामाह्वयत्सर्गकारणात् ॥ २ ॥

स मैथुनेन धर्मोरा ससर्ज विविधाः प्रजाः ।

ताः शृणु त्वं मडाप्राज्ञ कथयामि समासतः ॥ ३ ॥

तस्यां पुत्रसहस्राणि वीरिण्यां पञ्च वीर्यवान् ।

आश्रित्य जनयामास दक्ष अेव प्रजापतिः ॥ ४ ॥

अेतान् सृष्टांस्तु तान्दृष्ट्वा नारदः प्राड वै मुनिः ।

सन्ने स तु समुत्पन्नो नारदः परमेष्ठिनः ॥ ५ ॥

श्रुतवान्वा कश्यपाद्वै पुंसां सृष्टिर्भविष्यति ।

दक्षस्यैव दृडितृषु तस्मात्तानभ्रवीत्तु सः ॥ ६ ॥

अजानन्तः कथं सृष्टिं बालिशा वै करिष्यथ ।

दिशं काञ्चिदजानन्तस्तस्माद्विज्ञाय तां भुवम् ॥ ७ ॥

धृत्युक्ताः प्रययुः सर्वे आशां विज्ञातुमोजसा ।

तदन्तं न हि सम्प्राप्य न निवृत्ताः पितुर्गुडम् ॥ ८ ॥

तजृज्ञात्वा जनयामास पुनः पञ्चशतान् सुतान् ।

तानुवाच पुनः सोऽपि नारदः सर्वदर्शनः ॥ ९ ॥

नारद उवाच ।

भुवो मानमजानन्तः कथं सृष्टिं करिष्यथ ।

सर्वे हि बालिशाः किं हि सृष्टिकर्तुं समुद्यताः ॥ प.३१.१० ॥

सूत उवाच ।

तेऽपि तद्भयनं श्रुत्वा निर्याताः सर्वतोदिशम् ।

सुभलाश्चा दक्षसुता उर्यश्चा धव ते पुरा ॥ ११ ॥

अनन्तं पुष्करं प्राप्य गतास्तेऽपि पराभवम् ।

अद्यापि न निवर्तन्ते समुद्रेभ्य ष्ठापगाः ॥ १२ ॥
 तदाप्रभृति वै भ्राता भ्रातुर-वेषणो रतः ।
 प्रयातो नश्यति मुने तत्र कार्यं विपश्चिता ॥ १३ ॥
 तांश्चापि नष्टान् विज्ञाय पुत्रान्दक्षः प्रजापतिः ।
 स य कोधाद्दौ शापं नारदाय महात्मने ॥ १४ ॥
 कुत्रयिन्न लभस्वेति संस्थितिं कललप्रिय ।
 तव सान्निध्यतो लोके भवेत्य कललः सदा ॥ १५ ॥
 सान्त्वितोऽथ विधात्रा ङि स दक्षस्तु प्रजापतिः ।
 कन्याः षष्ट्यसृजत्यश्चाद्भीरिण्यामिति नः श्रुतम् ॥ १६ ॥
 ददौ स दश धर्माथ कश्यपाय त्रयोदश ।
 सप्तविंशति सोमाय यतस्रोऽरिष्टनेमिने ॥ १७ ॥
 द्वे यैवं ब्रह्मपुत्राय द्वे यैवाङ्गिरसे तदा ।
 द्वे कृशाश्राय विदुषे तासां नामानि मे शृणु ॥ १८ ॥
 अरुन्धती वसुर्याभिर्लम्बा भानुर्भुत्वती ।
 सङ्कल्या य मुहूर्ता य सन्ध्या विश्वा य वै मुने ॥ १९ ॥
 धर्मपत्न्यो मुने त्वेतास्तास्वपत्यानि मे शृणु ।
 विश्वेदेवास्तु विश्वायाः साध्यान्साध्या व्यजायत ॥ ५.३१.२० ॥
 मरुत्वत्यां मरुत्वन्तो वसोस्तु वसवस्तथा ।
 भानोस्तु भानवः सर्वे मुहूर्तायां मुहूर्तजाः ॥ २१ ॥
 लम्बायाश्चैव घोषोऽथ नागवीथी य यामिजा ।
 पृथिवीविषमस्तस्यामरुन्धत्यामजायत ॥ २२ ॥
 सङ्कल्यायास्तु सत्यात्मा जज्ञे सङ्कल्प एव ङि ।
 अयादयो वसोः पुत्रा अष्टौ तान् शृणु शौनक ॥ २३ ॥
 अयो ध्रुवश्च सोमश्च धरश्चैवानिलोऽनलः ।
 प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वसवाऽष्टौ य नामतः ॥ २४ ॥
 अयस्य पुत्रो वैतण्डः श्रमः शान्तो मुनिस्तथा ।
 ध्रुवस्य पुत्रो भगवान् कालो लोकभावनः ॥ २५ ॥

सोमस्य भगवान् वर्यां वर्यस्वी येन जायते ।
धरस्य पुत्रो द्रविणो हुतलव्यवडस्तथा ॥ २६ ॥
मनोडरायाः शिशिरः प्राणोऽथ रमणस्तथा ।
अनिलस्य शिवा भार्या यस्याः पुत्राः पुरोजवः ॥ २७ ॥
अविज्ञातगतिश्चैव द्वौ पुत्रावनिलस्य तु ।
अग्निपुत्रः कुमारस्तु शरस्तम्भे श्रियावृते ॥ २८ ॥
तस्य शाप्नो विशाभश्च नैगमेयश्च पृष्ठतः ।
अपत्यं कृत्तिकांनां तु कार्तिकेय षति स्मृतः ॥ २९ ॥
प्रत्यूषस्य त्वभूत्पुत्र ऋषिर्नाम्ना तु देवलः ।
द्वौ पुत्रौ देवलस्यापि प्रजावन्तौ मनीषिणौ ॥ ३० ॥
भृडस्पतेस्तु भगिनी वरस्त्री भ्रमथाशिणी ।
योगसिद्धा जगत्कृत्स्नं समन्ताद्द्व्यथरत्तदा ॥ ३१ ॥
प्रभासस्य तु सा भार्या वसूनामष्टमस्य च ।
विश्वकर्मा मडाभाग तस्य जज्ञे प्रजापतिः ॥ ३२ ॥
कर्ता शिल्पसडस्राणां त्रिदशानां च वार्धकिः ।
भूषणानां च सर्वेषां कर्ता शिल्पवतां वरः ॥ ३३ ॥
यः सर्वासां विमानानि देवतानां चकार ल ।
मनुष्याश्चोपजुवन्ति यस्य शिल्पं मडात्मनः ॥ ३४ ॥
रैवतोऽजो भवो भीमो वाम उग्रो वृषाकपिः ।
अजैकपादडिर्भुङ्ग्यो भडुडुपो मडानिति ॥ ३५ ॥
सडुपायां प्रसूतस्य स्त्रियां रुद्रश्च कोटिशः ।
तत्रैकादशमुष्यास्तु तन्नामानि मुने शृणु ॥ ३६ ॥
अजैकपादडिर्भुङ्ग्यस्त्वष्टा रुद्रश्च वीर्यवान् ।
डरश्च भडुडुपश्च त्र्यम्भकश्चापराजितः ॥ ३७ ॥
वृषाकपिश्च शम्भुश्च कपर्दी रैवतस्तथा ।
अेकादशैते कथिता रुद्रास्त्रिभुवनेश्वराः ॥ ३८ ॥
शतं त्वेवं समाभ्यातं रुद्राणाममितौजसाम् ।
शृणु कश्यपपत्नीनां नामानि मुनिसत्तम ॥ ३९ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે પચ્ચમ્યામુમાસંહિતાયાં સર્ગવર્ણનં નામૈકત્રિંશોઽધ્યાયઃ ॥ પ.૩૧ ॥

પ.૩૨

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશઙ્કુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

પ.૩૨. દ્વાત્રિંશોઽધ્યાયઃ । કશ્યપવંશવર્ણનમ્ ૧ ।

સૂત ઉવાચ ।

અદિતિર્દિતિશ્ચ સુરસારિષ્ટેલા દનુરેવ ચ ।

સુરભિર્વિનતા ચૈવ તામ્ના કોધવશા ખશા ॥ ૧ ॥

કદૂર્મુનિશ્ચ વિપ્રેન્દ્ર તાસ્વપત્યાનિ મે શ્ણુ ।

પૂર્વમન્વન્તરે શ્રેષ્ઠે દ્વાદશાસન્સુરોત્તમાઃ ॥ ૨ ॥

તુષિતા નામ તેડન્યોન્યમૂચુર્વેવસ્વતેડન્તરે ।

ઉપસ્થિતે સુયશસશ્ચાક્ષુષસ્યાન્તરે મનોઃ ॥ ૩ ॥

હિતાય સર્વલોકાનાં સમાગમ્ય પરસ્પરમ્ ।

આગચ્છત દ્રુતં દેવા અદિતિં ચ પ્રવિશ્ય વૈ ॥ ૪ ॥

મન્વન્તરે પ્રસૂયામઃ સતાં શ્રેયો ભવિષ્યતિ ।

એવમુક્તાસ્તુ તે સર્વે ચાક્ષુષસ્યાન્તરે મનોઃ ॥ ૫ ॥

મારીચાત્કશ્યપાજજાતાસ્તેડદિત્યાં દક્ષકન્યયા ।

તત્ર વિષ્ણુશ્ચ શક્રશ્ચ જજ્ઞાતે પુનરેવ હિ ॥ ૬ ॥

અર્યમા ચૈવ ધાતા ચ ત્વષ્ટા પૂષા તથૈવ ચ ।

વિવસ્વાન્ સવિતા ચૈવ મિત્રાવરુણ એવ ચ ॥ ૭ ॥

અંશો ભગશ્ચાતિતેજા આદિત્યા દ્વાદશ સ્મૃતાઃ ।

ચાક્ષુષસ્યાન્તરે પૂર્વમાસન્યે તુષિતાઃ સુરાઃ ॥ ૮ ॥

પુરૈવ તસ્યાન્તરે તુ આદિત્યા દ્વાદશ સ્મૃતાઃ ।

ઇતિ પ્રોક્તાનિ કમશોડદિત્યપત્યાનિ શૌનક ॥ ૯ ॥

સપ્તવિંશતિર્યાઃ પ્રોક્તાઃ સોમપત્ન્યોડથ સુવ્રતાઃ ।

तासामपत्यान्धभवन्दीभयोऽमिततेजसः ॥ प.३२.१० ॥
 अरिष्टनेमिपत्नीनामपत्यानीड षोडश ।
 बडुपुत्रस्य विदुषश्चतस्रो विद्युतः स्मृताः ॥ ११ ॥
 कृशाश्वस्य तु देवर्षे देवप्रदराणाः स्मृताः ।
 भार्ग्याभार्यिषि भुने धूम्रकेशस्तथैव च ॥ १२ ॥
 स्वधा सती च द्वे पत्न्यौ स्वधा ज्येष्ठा सती परा ।
 स्वधासूत पितृन् वेदमथवाङ्गिरसं सती ॥ १३ ॥
 अते युगसदसान्ते जायन्ते पुनरेव हि ।
 सर्वदेवनिकायाश्च त्रयस्त्रिंशत्सु कामजाः ॥ १४ ॥
 यथा सूर्यस्य नित्यं हि उदयास्तमयाविड ।
 अेवं देवानिकास्ते च सम्भवन्ति युगे युगे ॥ १५ ॥
 दित्यां बभूवतुः पुत्रौ कश्यपादिति नः श्रुतम् ।
 छिरण्यकशिपुश्चैव छिरण्याक्षश्च वीर्यवान् ॥ १६ ॥
 सिंडिका ज्यभवत्कन्या विप्रचित्तेः परिग्रहः ।
 छिरण्यकशिपोः पुत्राश्चत्वारः प्रथितौजसः ॥ १७ ॥
 अनुड्रादश्च द्रादश्च संद्रादश्चैव वीर्यवान् ।
 प्रद्रादश्चानुजस्तत्र विष्णुभक्तिवियारधीः ॥ १८ ॥
 अनुड्रादस्य सूर्यायां पुलोमा मडिषस्तथा ।
 द्रादस्य धमनिर्भार्यासूत वातापिमिल्वलम् ॥ १९ ॥
 संद्रादस्य कृतिर्भार्यासूत पञ्चजनं ततः ।
 विरोचनस्तु प्राङ्गादित्द्व्यां तस्याभवद् बलिः ॥ प.३२.२० ॥
 बलेः पुत्रशतं त्वासीदशनायां मुनीश्वर ।
 बलिरासीन्महाशैवः शिवभक्तिपरायणः ॥ २१ ॥
 दानशील उदारश्च पुण्यकीर्तिरुपाः स्मृतः ।
 तत्पुत्रो बाणनामा यः सोऽपि शैववरः सुधीः ।
 यः सन्तोष्य शिवं सम्यग्गाणपत्यमवाप उ ॥ २२ ॥
 सा कथा श्रुतपूर्वा ते बाणस्य हि महात्मनः ।
 कृष्णं यः समरे वीरः सुप्रसन्नं यकार उ ॥ २३ ॥

હિરણ્યાક્ષસુતાઃ પગ્થ પણિતાઃ સુમહાબલાઃ ।
કુકુરઃ શકુનિશ્ચૈવ ભૂતસન્તાપનસ્તથા ॥ ૨૪ ॥

મહાનાદશ્ચ વિહાન્તઃ કાલનાભસ્તથૈવ ચ ।
ઇત્યુક્તા દિતિપુત્રાશ્ચ દનોઃ પુત્રાન્ મુને શ્ૃણુ ॥ ૨૫ ॥

અભવન્નુપુત્રાશ્ચ શતં તીવ્રપરાક્રમાઃ ।
અયોમુખઃ શમ્બરશ્ચ કપોલો વામનસ્તથા ॥ ૨૬ ॥

વૈશ્વાનરઃ પુલોમા ચ વિદ્રાવણમહાશિરૌ ।
સ્વભાનુર્વૃષપર્વા ચ વિપ્રચિત્તિશ્ચ વીર્યવાન્ ॥ ૨૭ ॥

એતે સર્વે દનોઃ પુત્રાઃ કશ્યપાદનુજજિરે ।
એષાં પુત્રીઃ શ્ૃણુ મુને પ્રસઙ્ગાદ્ભ્રમ્ભિ તેડનઘ ॥ ૨૮ ॥

સ્વભાર્નોસ્તુ પ્રભા કન્યા પુલોમ્નસ્તુ શયી સુતા ।
ઉપદાનવી હયશિરા શર્મિષ્ઠા વાર્ષપર્વણી ॥ ૨૯ ॥

પુલોમિકા પુલોમા ચ વૈશ્વાનરસુતે ઉભે ।
બહ્મપત્યે મહાવીર્યે મારીચેસ્તુ પરિગ્રહા ત્ ॥ ૫.૩૨.૩૦ ॥

તથોઃ પુત્રસહસ્રાણિ ષષ્ટિર્દાનવનન્દનાઃ ।
મરીચિર્જનયામાસ મહતા તપસાન્વિતાઃ ॥ ૩૧ ॥

પૌલોમાઃ કાલખગ્જશ્ચ દાનવાનાં મહાબલાઃ ।
અવધ્યા દેવતાનાં ચ હિરણ્યપુરવાસિનઃ ॥ ૩૨ ॥

પિતામહપ્રસાદેન ચે હતાઃ સવ્યસાચિના ।
સિંહિકાયામથોત્પન્ના વિપ્રચિત્તેઃ સુતાસ્તથા ॥ ૩૩ ॥

દૈત્યદાનવસંયોગાજ્જાતાસ્તીવ્રપરાક્રમાઃ ।
સૈહિકેયા ઇતિ ખ્યાતાસ્ત્રયોદશ મહાબલાઃ ॥ ૩૪ ॥

રાહુઃ શલ્યો સુભલિનો બલશ્ચૈવ મહાબલઃ ।
વાતાપિર્નમુચિશ્ચૈવાથેલ્વલઃ સ્વસૃપસ્તથા ॥ ૩૫ ॥

અજિકો નરકશ્ચૈવ કાલનાભસ્તથૈવ ચ ।
શરમાણઃ શરઃ કલ્પ એતે વંશવિવર્ધનાઃ ॥ ૩૬ ॥

એષાં પુત્રાશ્ચ પૌત્રાશ્ચ દનુવંશવિવર્ધનાઃ ।

भडवश्च समुद्भूता विस्तरत्वान्न वर्णिताः ॥ ३७ ॥
 संझ्रादस्य तु दैतेया निवातकवयाः कुले ।
 उत्पन्ना मरुतस्तस्मिंस्तपसा भावितात्मनः ॥ ३८ ॥
 षण्मुभाधा मडासत्त्वास्ताम्रायाः परिकीर्तिताः ।
 काकी श्येनी य भासी य सुग्रीवी य शुकी तथा ॥ ३९ ॥
 गृध्रिकाश्ची ज्युलूकी य ताम्राकन्याः प्रकीर्तिताः ।
 काकी काकानजनयद्गुलूकी प्रत्युलूककान् ॥ ५.३२.४० ॥
 श्येनी श्येनांस्तथा भासी भासा-गृध्री तु गृध्रकान् ।
 शुकी शुकानजनयत्सुग्रीवी शुभपक्षिणः ॥ ४१ ॥
 अश्वानुष्टान् गर्दभांश्च ताम्रा य कश्यपप्रिया ।
 जनयामास येत्येवं ताम्रावंशः प्रकीर्तितः ॥ ४२ ॥
 विनतायाश्च पुत्रौ द्वावरुणो गरुडस्तथा ।
 सुपर्णः पततां श्रेष्ठो दारुणः रवेन कर्मणा ॥ ४३ ॥
 सुरसायाः सडस्रं तु सर्पाणाममितौजसाम् ।
 अनेकशिरसां तेषां भेयराणां मडात्मनाम् ॥ ४४ ॥
 येषां प्रधाना राजानः शेषवासुडितक्षकाः ।
 अैरावतो मडापद्मः कम्बलाश्चतरावुभौ ॥ ४५ ॥
 अैलापत्रस्तथा पद्मः कर्कोटकधनञ्जयौ ।
 मडानीलमडाकण्ठौ धृतराष्ट्रो भलाढकः ॥ ४६ ॥
 कुडरः पुष्यदन्तश्च दुर्भुजः सुभुजस्तथा ।
 भडुशः भररोमा य पाण्डिरित्येवमादयः ॥ ४७ ॥
 गणाः क्रोधवशायाश्च तस्याः सर्वे य दंष्ट्रिणः ।
 आर्जुनः पक्षिणोऽब्जाश्च वराह्याः पशवो मताः ॥ ४८ ॥
 अनायुषायाः पुत्राश्च पञ्चाशच्च मडाभवाः ।
 अभवन्भलवृक्षौ य विक्षरोऽथ भृङ्गस्तथा ॥ ४९ ॥
 शशांस्तु जनयामास सुररभिर्मडिषांस्तथा ।
 षला वृक्षौलता वल्लीस्तृणजातीस्तु सर्वशः ॥ ५.३२.५० ॥

भशा तु यक्षरक्षांसि मुनिरप्सरसस्तथा ।
अरिष्टासूत सर्पाश्च प्रभा वै मानवोत्तमान् ॥ ५१ ॥

अेते कश्यपदायादाः कीर्तितास्ते मुनीश्वर ।
येषां पुत्राश्च पौत्राश्च शतशोऽथ सडस्रशः ॥ ५२ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां कश्यपवंशवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ५.३२ ॥

५.३३

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.३३. त्रयस्त्रिंशत्तमोऽध्यायः । कश्यपवंशवर्णनम् २ ।

सूत उवाच ।

अेष मन्वन्तरे तात सर्गः स्वारोशिषे स्मृतः ।
वैवस्वते तु मडति वारुणे वित ते क्तौ ॥ १ ॥

जुह्वानस्य ब्रह्मणो वै प्रजासर्गं ठडोच्यते ।
पूर्वं यानथ ब्रह्मर्षीनुत्पन्नान् सभ मानसान् ॥ २ ॥

पुत्रान्वै कल्पयामास स्वयमेव पितामडः ।
तेषां विरोधो देवानां दानवानां मडाऋषे ॥ ३ ॥

दितिर्विनष्टपुत्रा तु कश्यपं समुपस्थिता ।
स कश्यपः प्रसन्नात्मा सम्गयगाराधितस्तथा ॥ ४ ॥

वरैष्वच्छन्त्यामास सा य वप्रे वरं तदा ।
पुत्रमिन्द्रवधार्थाय समर्थममितौजसम् ॥ ५ ॥

स तस्यै थ वरं प्रादात्प्रार्थितं सुमडातपाः ।
ब्रह्मथर्य्यादितिनियमं प्राड यैव शतं समाः ॥ ६ ॥

धारयामास गर्भं तु शुचिः सा वरवर्णिनी ।
ब्रह्मथर्य्यादितिनियमं दितिर्दग्ने तथैव वै ॥ ७ ॥

ततस्त्वाधाय सो दित्यां गर्भं तं शंसितप्रतः ।
जगाम कश्यपस्तमुं तपः संडृष्टमानसः ॥ ८ ॥

तस्याश्चैवान्तरं प्रेष्युः सोऽभवत्पाकशासनः ।
 ऊनवर्षे शते यास्या दृष्टान्तरमेव सः ॥ ८ ॥
 अकृत्वा पादयोः शौचं दितिरर्वाक्षिरास्तदा ।
 निद्रामाहारायामास भाविनोऽर्थस्य गौरवात् ॥ प.३३.१० ॥
 येतस्मिन्नन्तरे शङ्कस्तस्याः कुक्षिं प्रविश्य सः ।
 वज्रपाणिस्तु तं गर्भं समधा छि न्यकृन्तत ॥ ११ ॥
 स पाट्यमानो गर्भोऽथ वज्रेण प्ररुरोह छ ।
 रुदन्तं समधैडेकं मा रोदीरिति तान्पुनः ।
 यकृत् वज्रपाणिस्तान्नेव मम्रुस्तथापि ते ॥ १२ ॥
 ते तम्युः पाट्यमानाः सर्वे प्राञ्जलयो मुने ।
 नो जिघांससि किं शङ्क भ्रातरो मरुतस्तव ॥ १३ ॥
 छन्द्रेण स्वीकृतास्ते छि भ्रातृत्वे सर्वे येव य ।
 तत्यजुर्द्वैत्यभावं ते विप्रर्षे शङ्कुरेच्छया ॥ १४ ॥
 मरुतो नाम ते देवा बभूवुः सुमहाभवाः ।
 भगा ऐकोनपञ्चाशत्सलाया वज्रपाणिनः ॥ १५ ॥
 तेषामेव प्रवृद्धानां छरिः प्राद्यात्प्रजापतिः ।
 ङमशस्तानि राज्यानि पृथुपूर्वं शृणुष्व तत् ॥ १६ ॥
 अरिष्टः पुरुषो वीरः कृष्णो जिष्णुः प्रजापतिः ।
 पर्जन्यस्तु धनाध्यक्षस्तस्य सर्वमिदं जगत् ॥ १७ ॥
 भूतसर्गमिमं सम्यगवोयं ते महामुने ।
 विभागं शृणु राज्यानां ङमशस्तं ब्रुवेऽधुना ॥ १८ ॥
 अभिषिष्याधिराज्ये तु पृथुं वैन्यं पितामहः ।
 ततः ङमेण राज्यानि व्याट्टेष्टुमुपयङ्गमे ॥ १९ ॥
 द्विजानां वीरुधां यैव नक्षत्रग्रहयोस्तथा ।
 यज्ञानां तपसां यैव सोमं राज्येऽभ्यषेचयत् ॥ प.३३.२० ॥
 अपां तु वरुणं राज्ये राज्ञां वैश्रवाणं प्रत्भुम् ।
 आदित्यानां तथा विष्णुं वसूनामथ पावकम् ॥ २१ ॥
 प्रजापतीनां दक्षं तु मरुतामथ वासवम् ।

दैत्यानां दानवानां च प्रह्लादममितौजसम् ॥ २२ ॥

वैवस्वतं पितृणां च यमं राज्येऽव्यषेचयत् ।

मातृणां च प्रतानां च मन्त्राणां च तथा गवाम् ॥ २३ ॥

यक्षाणां राक्षसानां च पार्थिवानां तथैव च ।

सर्वभूतपिशाचानां गिरिशं शूलपाणिनम् ॥ २४ ॥

शैलानां छिमवन्तं च नदीनामथ सागरम् ।

मृगाणामथ शार्दूलं गोवृषं तु गवामपि ॥ २५ ॥

वनस्पतीनां वृक्षाणां वटं राज्येऽव्यषेचयत् ।

एति दत्तं प्रजेशेन राज्यं सर्वत्र वै क्रमात् ॥ २६ ॥

पूर्वस्यां दिशि पुत्रं तु वैराजस्य प्रजापतेः ।

स्थापयामास सर्वात्मा राज्ये विश्वपतिर्विभुः ॥ २७ ॥

तथैव मुनिशार्दूलं कर्दमस्य प्रजापतेः ।

दक्षिणस्यां तथा पुत्रं सुधन्वानमथीकलृपत् ॥ २८ ॥

पश्चिमायां दिशि तथा रजसः पुत्रमय्युतम् ।

केतुमन्तं महात्मानं राजानं व्यादिशत्प्रभुः ॥ २९ ॥

तथा छिरण्यरोमाणां पर्जन्यस्य प्रजापतेः ।

उदीच्यां दिशि राजानं दूर्धर्षं सोऽव्यषेचयत् ॥ प.३३.३० ॥

तस्य विस्तारमाभ्यातं पृथोर्वेच्यस्य शौनक ।

मउर्ध्वं तदधिष्ठानं पुराणं परिकीर्तितम् ॥ ३१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां कश्यपवंशवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशत्तमोऽध्यायः ॥ प.३३ ॥

प.३४

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.३४. यतुस्त्रिंशोऽध्यायः । सर्वमन्वतरानुर्कार्त्तनम् ।

शौनक उवाच ।

मन्वन्तराणि सर्वाणि विस्तराणानुकीर्तय ।

यावन्तो मनवश्चैव श्रोतुमिच्छामि तानडम् ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

स्वायम्भुवो मनुश्चैव ततः स्वारोचिषस्तथा ।

उत्तमस्तामसाश्चैव रैवतश्चाक्षुषस्तथा ॥ २ ॥

येते च मनवः षट् ते सम्प्रोक्ता मुनिपुङ्गव ।

वैवस्वतो मुनिश्रेष्ठ साम्प्रतं मनुरुच्यते ॥ ३ ॥

सावर्णिश्च मनुश्चैव ततो रौच्यस्तथा परः ।

तथैव ब्रह्मसावर्णिश्चत्वारो मनवस्तथा ॥ ४ ॥

तथैव धर्मसावर्णी रुद्रसावर्णिरिव च ।

देवसावर्णिश्चाप्यात इन्द्रसावर्णिरिव च ॥ ५ ॥

अतीता वर्तमानाश्च तथैवानागताश्च ये ।

कीर्तिता मनवश्चापि भयैवैते यथा श्रुताः ॥ ६ ॥

मुने यतुर्दृशैतानि त्रिकालानुगतानि ते ।

प्रोक्तानि निर्मितः कल्पो युगसाहस्रपर्ययः ॥ ७ ॥

ऋषींस्तेषां प्रवक्ष्यामि पुत्रान् देवगाणांस्तथा ।

शृणु शौनक सुप्रीत्या क्मशस्तान्यशस्विनः ॥ ८ ॥

मरीचिरत्रिर्भगवानङ्गिराः पुलहः कतुः ।

पुलस्त्यश्च वसिष्ठश्च समैते ब्रह्मणः सुताः ॥ ९ ॥

उत्तरस्थां दिशि तथा मुने समर्षयस्तथा ।

यामा नाम तथा देवा आसन्स्वायम्भुवेऽन्तरे ॥ ५.३४.१० ॥

आग्नीध्रश्चाग्निबालुश्च मेधा मेधातिथिर्वसुः ।

ज्योतिष्मान्मृतिमान्द्वयः सवनः शुभ्र एव च ॥ ११ ॥

स्वायम्भुवस्य पुत्रास्ते मनोर्दृश मडात्मनः ।

कीर्तिता मुनिशार्दूल तत्रेन्द्रो यज्ञ उच्यते ॥ १२ ॥

प्रथमं कथितं तात दिव्यं मन्वतरं तथा ।

द्वितीयं ते प्रवक्ष्यामि तन्निबोध यथातथम् ॥ १३ ॥

उर्जस्तम्भः परस्तम्भ ऋषभो वसुमांस्तथा ।

ज्योतिष्मान् धृतिमांश्चैव रोचिष्मान् सप्तमस्तथा ॥ १४ ॥

એતે મહર્ષયો જ્ઞેયાસ્તત્રેન્દ્રો રોચનસ્તથા ।
 દેવાશ્ચ તુષિતા નામ સ્મૃતાઃ સ્વારોચિષેડતરે ॥ ૧૫ ॥
 હરિઘ્નઃ સુકૃતિજર્થોતિરયોમૂર્તિરયસ્મયઃ ।
 પ્રથિતશ્ચ મનસ્યુશ્ચ નભઃ સૂર્યસ્તથૈવ ચ ॥ ૧૬ ॥
 સ્વારોચિષસ્ય પુત્રાસ્તે મનોર્દશ મહાત્મનઃ ।
 કીર્તિતા મુનિશાર્દૂલ મહાવીર્યપરાક્રમાઃ ॥ ૧૭ ॥
 દ્વિતીયમેતત્કથિતં મુને મન્વન્તરં મયા ।
 તૃતીયં તવ વક્ષ્યામિ તન્નિબોધ યથાતથમ્ ॥ ૧૮ ॥
 વસિષ્ઠપુત્રાઃ સમાસન્વાસિષ્ઠા ઇતિ વિશ્રુતાઃ ।
 હિરણ્યગર્ભસ્ય સુતા ઊર્જા નામ મહૌજસઃ ॥ ૧૯ ॥
 ઋષયોડત્ર સમાખ્યાતાઃ કીર્ત્યમાનાન્નિબોધ મે ।
 ઔત્તમેયા ઋષિશ્રેષ્ઠ દશ પુત્રા મનોઃ સ્મૃતાઃ ॥ ૫.૩૪.૨૦ ॥
 ઇષ ઊર્જિત ઊર્જશ્ચ મધુર્માધવ એવ ચ ।
 શુશિઃ શુક્રવહશ્ચૈવ નભસો નભ એવ ચ ॥ ૨૧ ॥
 ઋષભસ્તત્ર દેવાશ્ચ સત્યવેદશ્રુતાદયઃ ।
 તત્રેન્દ્રઃ સત્યજિન્નામ ત્રૈલોક્યાધિપતિર્મુને ॥ ૨૨ ॥
 તૃતીયમેતત્પરમં મન્વતરમુદાહૃતમ્ ।
 મન્વતરં ચતુર્થ્ય તે કથયામિ મુને શૃણુ ॥ ૨૩ ॥
 ગાર્ગ્યઃ પૃથુસ્તથા વાગ્મી જયો ધાતા કપીનકઃ ।
 કપીવાન્ સમ ઋષયઃ સત્યા દેવગણાસ્તથા ॥ ૨૪ ॥
 તત્રેન્દ્રસ્ત્રિશિખો જ્ઞેયો મનુપુત્રાન્મુને શૃણુ ।
 ધૂતિપોતઃ સૌતપસ્યસ્તપઃ શૂલશ્ચ તાપનઃ ॥ ૨૫ ॥
 તપોરતિરકલ્માષો ધન્વી ખડ્ગી મહાનૃષિઃ ।
 તામસસ્ય સ્મૃતા એતે દશ પુત્રા મહાવ્રતાઃ ॥ ૨૬ ॥
 તામસસ્થાન્તરં ચૈવ મનોર્મે કથિતં તવ ।
 ચતુર્થ્ય પગ્થમં તાત શૃણુ મન્વન્તરં પરમ્ ॥ ૨૭ ॥
 દેવબાહુર્જયશ્ચૈવ મુનિર્વેદશિરાસ્તથા ।

छिरण्यरोमा पर्जन्य उर्ध्वबाहुश्च सोमपाः ॥ २८ ॥

सत्यनेत्ररताश्चान्ये अते समर्षयोऽपरे ।

देवाश्च भूतरजसस्तपःप्रकृतयस्तथा ॥ २९ ॥

तत्रेन्द्रो विभुनामा च त्रैलोक्याधिपतिस्तथा ।

रैवताण्यो मनुस्तत्र ज्ञेयस्तामससोदरः ॥ ५.३४.३० ॥

अर्जुनः पङ्क्तिविन्ध्यो वा दयायास्तनयामुने ।

महता तपसा युक्ता मेरुपृष्ठे वसन्ति हि ॥ ३१ ॥

रुचेः प्रजापतिः पुत्रो रौच्यो नाम मनुः स्मृतः ।

भूत्या योत्पादितो देव्यां भौत्यो नामाभवत्सुतः ॥ ३२ ॥

अनागताश्च समैते कल्पेऽस्मिन् मनवः स्मृताः ।

अनागताश्च समैव स्मृता द्विवि महर्षयः ॥ ३३ ॥

कश्यपोऽत्रिर्वसिष्ठश्च विश्वामित्रोऽथ गौतमः ।

जमदग्नीभरद्वाजः सत्रैते ऋष्यः स्मृताः ॥ ३४ ॥

रामो व्यासस्तथात्रेयो दीप्तिमान्सुबहुश्रुतः ।

भरद्वाजस्तथा द्रौणिरश्चत्थामा महाद्युतिः ॥ ३५ ॥

गौतमस्यात्मजश्चैव शरद्धान् गौतमः कृपः ।

कौशिको गालवश्चैव रुरुः कश्यप अेव च ॥ ३६ ॥

अेते सम महात्मानो भविष्या मुनिसत्तमाः ।

देवाश्चानागतास्तत्र त्रयः प्रोक्ताः स्वयम्भुवा ॥ ३७ ॥

मारीचेश्चैव पुत्रास्ते कश्यपस्य महात्मनः ।

तेषां विरोचनसुतो बलिरिन्द्रो भविष्यति ॥ ३८ ॥

विषाङ्गश्चावनीवांश्च सुमन्तो धृतिमान्वसुः ।

सूरिः सुराण्यो विष्णुश्च राजा सुमतिरेव च ॥ ३९ ॥

सावर्णेश्च मनोः पुत्रा भविष्या दश शौनक ।

छडाष्टमं हि कथितं नवमं यान्तरं शृणु ॥ ५.३४.४० ॥

प्रथमं दक्षसावर्णिं प्रवक्ष्यामि मनुं शृणु ।

मेधातिथिश्च पौलस्त्यो वसुः कश्यप अेव च ॥ ४१ ॥

ज्योतिष्मान् भार्गवश्चैव धृतिमानङ्गिरास्तथा ।
सवनश्चैव वासिष्ठ आत्रेयो ऽव्य भवे च ॥ ४२ ॥
पुलहः सप्त धृत्येते ऋषयो रौहितेऽन्तरे ।
देवतानां गणास्तत्र त्रय भवे महामुने ॥ ४३ ॥
दक्षपुत्रस्य पुत्रास्ते रोहितस्य प्रजापतेः ।
धृष्टकेतुर्दामिनेतुः पञ्चदस्तो निराकृतिः ॥ ४४ ॥
पृथुश्रवा भूरिद्युम्नो ऋचीको भृङ्गतो गयः ।
प्रथमस्य तु सावर्णोर्नव पुत्रा मळौजसः ॥ ४५ ॥
दशमे त्वथ पर्याये द्वितीयस्यान्तरे मनोः ।
ऽविष्मान् पौलस्त्यश्चैव प्रकृतिश्चैव भार्गवः ॥ ४६ ॥
आपोमुक्तिस्तथात्रेयो वासिष्ठश्चाव्ययः स्मृतः ।
पौलस्त्यः प्रयतिश्चैव भामारश्चैव काश्यपः ॥ ४७ ॥
अङ्गिरानेनसः सत्यः समैते परमर्षयः ।
देवतानां गणाश्चापि द्विषिमन्तश्च ये स्मृताः ॥ ४८ ॥
तेषामिन्द्रः स्मृतः शम्भुस्त्वयमेव महेश्वरः ।
अक्षत्वानुत्तमौजाश्च भूरिषेणश्च वीर्यवान् ॥ ४९ ॥
शतानीको निरामित्रो वृषसेनो जयद्रथः ।
भूरिद्युम्नः सुवर्षार्षिर्दश त्वेते मनोः सुताः ॥ ५० ॥
अेकादशे तु पर्याये तृतीयस्यान्तरे मनोः ।
तस्यापि सप्त ऋषयः कीर्त्यमानान्निर्बोध मे ॥ ५१ ॥
ऽविष्मान् कश्यपश्चापि वपुष्मांश्चैव वारुणः ।
आत्रेयोऽथ वसिष्ठश्च ऽयनयस्त्वङ्गिरास्तथा ॥ ५२ ॥
यारुधृष्यश्च पौलस्त्यो निःस्वरोऽग्निस्तु तैजसः ।
समैते ऋषयः प्रोक्तास्त्रयो देवगाणाः स्मृताः ॥ ५३ ॥
ब्रह्मणस्तु सुतास्ते ऽपि त एव वैधृताः स्मृताः ।
सर्वगश्च सुशर्मा च देवानीकस्तु क्षेमकः ॥ ५४ ॥
दृढेषुः भण्डको दर्शः कुडुर्बाहुर्मनोः स्मृताः ।
सावर्णस्य तु पुत्रा वै तृतीयस्य नव स्मृताः ॥ ५५ ॥

यतुर्थस्य तु सावर्णोऽर्षीन्सप्तम निबोध मे ।
 धृतिर्वसिष्ठपुत्रश्च आत्रेयः सुतपास्तथा ॥ ५६ ॥
 अङ्गिरास्तपसो मूर्तिस्तपस्वी कश्यपस्तथा ।
 तपोधनश्च पौलस्त्यः पुलहश्च तपोरतिः ॥ ५७ ॥
 भार्गवः सप्तमस्तेषां विज्ञेयः तपसो निधिः ।
 पञ्च देवगणाः प्रोक्ता मानसा ब्रह्मणः सुताः ॥ ५८ ॥
 ऋतधामा तदिन्द्रो छि त्रिलोकी राजयङ्गत्सुभी ।
 द्वादशे शैव पर्याये भाव्ये रौष्यान्तरे मुने ॥ ५९ ॥
 अङ्गिराश्चैव धृतिमान् पौलस्त्यो लव्यवांस्तु यः ।
 पौलहस्तत्वदर्शी य भार्गवश्च निरुत्सवः ॥ ५.३४.६० ॥
 निष्प्रपञ्चस्तथात्रेयो निर्देहः कश्यपस्तथा ।
 सुतपाश्चैव वासिष्ठः सप्तैवैते महर्षयः ॥ ६१ ॥
 त्रय अेव गणाः प्रोक्ता देवतानां स्वयम्भुवा ।
 दिवस्पतिस्तमिन्द्रो वै विचित्रश्चित्र अेव य ॥ ६२ ॥
 नथो धर्मा धृतोन्म्रश्च सुनेत्रः क्षत्रवृद्धकः ।
 निर्भयः सुतपा द्रोणो मनो रौष्यस्य ते सुताः ॥ ६३ ॥
 मनुस्त्रयोदशो भाव्यो देवसावर्णिरात्मवान्
 चित्रसेनविचित्राद्या देवसावर्णिदिऽज्जाः ॥ ६४ ॥
 देवाः सुकुर्मसुत्रामसंज्ञा षन्द्रो दिवस्पतिः
 निर्माकतत्वदर्शाद्या भविष्यन्त्युषयस्तदा ॥ ६५ ॥
 यतुर्दशे तु पर्याये भौत्यस्यैवान्तरे मनोः ।
 आग्नीध्रः काश्यपश्चैव पौलस्त्यो मागधश्च यः ॥ ६६ ॥
 भार्गवोऽप्यतिवाज्यश्च शुचिराङ्गिरस्तथा ।
 युक्तश्चैव तथात्रेयः शुक्रो वाशिष्ठ अेव य ॥ ६७ ॥
 अजितः पुलहश्चैव ल्यन्त्याः सप्तर्षयश्च ते ।
 पवित्राश्चाक्षुषा देवाः शुचिरिन्द्रो भविष्यति ॥ ६८ ॥
 अेतेषां कल्य उत्थाय कीर्तनात्सुभमेधते ।

અતીતાનાગતાનાં વૈ મહર્ષીણાં નરૈઃ સદા ॥ ૬૯ ॥

દેવતાનાં ગણાઃ પ્રોક્તાઃ શ્ૃણુ પઞ્ચ મહામુને ।
તુરંગભીરુર્બુદ્ધશ્ચ તનુગ્રોડનુગ્ર એવ ચ ॥ ૫.૩૪.૭૦ ॥

અતિમાની પ્રવીણશ્ચ વિષ્ણુઃ સડ્કન્દનસ્તથા ।
તેજસ્વી સબલશ્ચૈવ ભૌત્યસ્ત્વેતે મનોઃ સુતા ॥ ૭૧ ॥

ભૌમસ્યૈવાધિકારે વૈ પૂર્ણો કલ્પસ્તુ પૂર્યતે ।
ઇત્યેતેડનાગતાતીતા મનવઃ કીર્તિતા મયા ॥ ૭૨ ॥

ઉક્તાઃ સનત્કુમારેણ વ્યાસાયામિતતેજસા ।
પૂર્ણો યુગસહસ્રાન્તે પરિપાલ્ય સ્વધર્મતઃ ॥ ૭૩ ॥

પ્રજાભિસ્તપસા યુક્તા બ્રહ્મલોકં વ્રજન્તિ તે ।
યુગાનિ સપ્રતિસ્ત્વેકં સાગ્રાણ્યન્તરમુચ્યતે ॥ ૭૪ ॥

ચતુર્દશૈતે મનવઃ કીર્તિતાઃ કીર્તિવર્ધનાઃ ।
મન્વન્તરેષુ સર્વેષુ સંહારાન્તે પુનર્ભવઃ ॥ ૭૫ ॥

ન શક્યમન્તરં તેષાં વક્તું વર્ષશતૈરપિ ।
પૂર્ણો શતસહસ્રે તુ કલ્પો નિઃશેષ ઉચ્યતે ॥ ૭૬ ॥

તત્ર સર્વાણિ ભૂતાનિ દગ્ધાન્યાદિત્યરશ્મિભિઃ ।
બ્રહ્માણમગ્રતઃ કૃત્વા સદાદિત્યગણૈર્મુને ॥ ૭૭ ॥

પ્રવિશન્તિ સુરશ્રેષ્ઠ હરિં નારાયણં પરમ્ ।
અચારં સર્વભૂતાનાં કલ્પાન્તેષુ પુનઃપુનઃ ॥ ૭૮ ॥

ભૂયોડપિ ભગવાન્ રુદ્રઃ સંહર્તા કાલ એવ હિ ।
કલ્પાન્તે તત્પ્રવક્ષ્યામિ મનોર્વૈવસ્વતસ્ય વૈ ॥ ૭૯ ॥

ઇતિ તે કથિતં સર્વ મન્વન્તરસમુદ્ભવમ્ ।
વિસર્ગાં પુણ્યમાખ્યાનં ધન્યં કુલવિવર્ધનમ્ ॥ ૫.૩૪.૮૦ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે પઞ્ચમ્યામુમાસંહિતાયાં સર્વમન્વતરારુર્કાર્તનં નામ ચતુસ્ત્રિંશોડધ્યાયઃ ॥ ૫.૩૪ ॥

૫.૩૫

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

प.उप. पयत्रिंशोऽध्यायः । मन्वन्तरकीर्तने वैवस्वतवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

विवस्वान् कश्यपाञ्जज्ञो दक्षायण्यां महाऋषेः ।
तस्य भार्याभवत्संज्ञा त्वाष्ट्री देवी सुरेशुका ॥ १ ॥

मुनेऽसिद्धिषुना तेन तेजसा दृस्सडेन च ।
भर्तृरूपेण नातुष्यद्रूपयौवनशालिनी ॥ २ ॥

आदित्यस्य हि तद्रूपमसिद्धिषुः सुतेजसः ।
दृष्यमाना तद्दोद्रेगमकरोद्भरवर्णिनी ॥ ३ ॥

ऋषेऽस्यां त्रीण्यपत्यानि जनयामास भास्करः ।
संज्ञायां तु मनुः पूर्वं श्राद्धदेवः प्रजापतिः ॥ ४ ॥

यमश्च यमुना चैव यमलौ सम्भूतवतुः ।
अेवं हि त्रीण्यपत्यानि तस्यां ज्ञानानि सूर्यतः ॥ ५ ॥

संवर्तुलं तु तद्रूपं दृष्ट्वा संज्ञा विवस्वतः ।
असङ्गती ततश्छायामात्मनः सासृज्य्छुभाम् ॥ ६ ॥

मायामयी तु सा संज्ञामवोचद्भक्तिः सुभे ।
किं करोमीह कार्यं ते कथयस्व शुचिस्मिते ॥ ७ ॥

संज्ञोवाच

अहं यास्यामि भद्रं ते ममैव भवनं पितुः ।
त्वयैतद्भवने सत्यं वस्तव्यं निर्विकारतः ॥ ८ ॥

धर्मो मे बालकौ साधू कन्या येयं सुमध्यमा ।
पालनीयाः सुभेनैव मम चेद्विच्छसि प्रियम् ॥ ९ ॥

छायोवाच ।

आकेशग्रहणादेवि सिद्धयेऽहं सुदुष्कृतम् ।
नाप्यास्यामि मतं तुभ्यं गच्छ देवि यथासुभम् ॥ प.उप.१० ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्ता साऽगमदेवी व्रीडिता सन्निधौ पितुः ।
पित्रा निर्भर्त्सिता तत्र नियुक्ता सा पुनः पुनः ॥ ११ ॥

अगच्छद्भ्रुवा भूत्वाच्छाद्य रुपं ततः स्वकम् ।
 कुरुंस्तदोत्तरान् प्राप्य नृणाम्नेव यथार उ ॥ १२ ॥
 संज्ञां तां तु रविर्मत्वा छायायां सुसुतं तदा ।
 जनयामास सावर्णिं मनुं वै सविता डिल ॥ १३ ॥
 संज्ञानु प्रार्थिता छाया सा स्वपुत्रेऽपि नित्यशः ।
 यकाराभ्यधिकं स्नेहं न तथा पूर्वज्ञे सुते ॥ १४ ॥
 मनुस्तस्याक्षमत्तं यमस्तं नैव यक्षमे ।
 स सरोषस्तु बाल्याख्य भाविनोऽर्थस्य गौरवात् ॥ १५ ॥
 छायां सन्तर्जयामास पदा वैवस्वतो यमः ।
 तं शशाप ततः क्रोधाच्छाया तु कलुषीकृता ॥ १६ ॥
 यरणः पततामेष तवेति भृशरोषतः ।
 यमस्ततः पितुः सर्वं प्राञ्जलिः प्रत्यवेदयत् ॥ १७ ॥
 भृशं शापभयोद्विग्नः संज्ञावाक्यैर्वियेष्टितः ।
 मात्रा स्नेहेन सर्वेषु वर्तितव्यं सुतेषु वै ॥ १८ ॥
 स्नेहमस्मास्वपाकृत्य कनीयांसं बिभर्ति सा ।
 तस्मान्मयोदधतः पादस्तद्भवान् क्षन्तुमर्हति ॥ १९ ॥
 शमोऽहमस्मि देवेश जनन्या तपतांवर ।
 तव प्रसादाश्चरणो न पतेन्मम गोपते ॥ प.३प.२० ॥
 सवितोवाय ।
 असंशयं पुत्र मलदृढविष्यत्यत्र कारणम् ।
 येन त्वामाविशत्क्रोधो धर्मज्ञं सत्यवादिनम् ॥ २१ ॥
 न शक्यते तन्मिथ्या वै कर्तुं मातृवयस्तव ।
 कृमयो मांसमादाय गमिष्यन्ति महीतले ॥ २२ ॥
 तद्भाक्यं भविता सत्यं त्वं य त्रातौ भविष्यसि ।
 कुरु तात न सन्देहं मनश्चाश्वास्य स्वं प्रभो ॥ २३ ॥
 सूत उवाच ।
 धृत्युक्त्वा तनयं सूर्यो यमसंज्ञं मुनीश्वर ।
 आदित्यश्चाब्रवीत्तान्तु छायां क्रोधसमन्वितः ॥ २४ ॥

सूर्य उवाच ।

डे प्रिये कुमते यद्विडं किं त्वयाथरितं किल ।

किन्तु मेऽभ्यधिकः स्नेह एतदाभ्यातुमर्हसि ॥ २५ ॥

सूत उवाच ।

सा रवेर्वचनं श्रुत्वा यथातथ्यं न्यवेदयत् ।

निर्दग्धा कामरविणा सान्त्वयामास वै तदा ॥ २६ ॥

तस्यास्तद् वचनं श्रुत्वा सूर्याऽगात्तवष्टुरन्तिकम्

पप्रच्छ तं क्व संज्ञेति त्वष्टा सूर्यमथाब्रवीत् ॥ २७ ॥

त्वष्टोवाच ।

तवातितेजसा दग्धा धृष्टं न शोभते ।

असहन्ती य तत्संज्ञा वने वसति शाद्धले ॥ २८ ॥

श्लाघ्या योगबलोपेता योगमासाध गोपते ।

अनुकूलस्तु देवेश सन्दिश्यात्ममयं मतम् ॥ २९ ॥

रूपं निवर्तयाम्यद्य तव कान्तं करोम्यहम् ।

सूत उवाच ।

तच्छ्रुत्वापगतः क्रोधो मार्ताण्डस्य विवस्वतः ॥ ५.३५.३० ॥

भ्रमिमारोप्य तत्तेजः शातयामास वै मुनिः ।

ततो विभ्राजितं रूपं तेजसा संवृतेन य ॥ ३१ ॥

कृतं कान्ततरं रूपं त्वष्टा तच्छुशुभे तदा ।

ततोऽधियोगमास्थाय स्वां भार्यां छि ददर्शा ह ॥ ३२ ॥

अधृष्ट्यां सर्वभूतानां तेजसा नियमेन य ।

सोऽश्चरूपं समास्थाय गत्वा तां मैथुनेच्छया ॥ ३३ ॥

मैथुनाय विद्येष्टन्तीं परंपुंसोऽभिशुभया ।

मुपगतौ नासिकायां तु शुक्लं तद्व्यधधान्मुने ॥ ३४ ॥

देवौ ततः प्रजयेतामश्विनौ भिषञ्जौ वरौ ।

नासत्थौ तौ य दस्रौ य स्मृतौ द्वावश्विनावपि ॥ ३५ ॥

तां तु कान्तेन रूपेण दर्शयामास भास्करः ।

आत्मानं सा तु तं दृष्ट्वा प्रहृष्टा पतिमादरात् ॥ ३६ ॥

पत्या तेन गृहं प्रागात्स्वं सती मुदितानना ।
मुमुदातेऽथ तौ प्रीत्या दम्पती पूर्वतोषिकम् ॥ ३७ ॥

यमस्तु कर्मणा तेन भृशं पीडितमानसः ।
धर्मोऽस्य रञ्जयामास धर्मराज एव प्रजाः ॥ ३८ ॥

लेभे स कर्मणा तेन धर्मराजो महाद्युतिः ।
पितृणामाधिपत्यं य लोकपालत्वमेव च ॥ ३९ ॥

मनुः प्रजापतिस्त्वासीत्सावर्णिः स तपोधनः ।
भाव्यः स कर्मणा तेन मनोः सावर्णिकेऽन्तरे ॥ ४० ॥

मेरुपृष्ठे तपो धोरमद्यापि यरते प्रभुः ।
यवीयसी तयोर्या तु यमी कन्या यशस्विनी ॥ ४१ ॥

अभवत्सा सरिच्छ्रेष्ठा यमुना लोकपा वनी ।
मनुरित्युच्यते लोके सावर्णिरिति योच्यते ॥ ४२ ॥

य एतं जन्म देवानां शृणुयाद्भारयेत्तु वा ।
आपदं प्राप्य मुच्येत प्राप्नुयात्सुमहदशः ॥ ४३ ॥

एतत् श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां मन्वन्तरकीर्तने वैवस्वतवर्णनं नाम पचत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.३६. षट्त्रिंशोऽध्यायः । मनुनवपुत्रवंशवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

मनोर्वैवस्वतस्यासन्पुत्रा वै नव तत्समाः ।
पश्चान्मलोन्नता धीराः क्षत्रधर्मपरायणाः ॥ १ ॥

एक्ष्वाकुः शिबिनाभागौ धृष्टः शर्यातिरेव च ।
नरिष्यन्तोऽथ नाभागः कुरुषश्च प्रियव्रतः ॥ २ ॥

अकरोत्पुत्रकामस्तु मनुरिष्टिं प्रजापतिः ।
अनुत्पन्नेषु पुत्रेषु तत्रेष्ट्यां मुनिपुङ्गवः ॥ ३ ॥

सा हि दिव्याम्बरधरा दिव्याभरणभूषिता ।

दिव्यसंलनना यैवमिवा जज्ञे छि विश्रुता ॥ ४ ॥

तामिडेत्येव डोवाय मनुर्दण्डधरस्तथा ।

अनुगच्छस्व मामेति तमिडा प्रत्युवाय ड ॥ ५ ॥

धर्मयुक्तमिदं वाक्यं पुत्रकामं प्रजापतिम् ।

छडोवाय ।

मित्रावरुणयोरेशैर्जतास्मि वदतां वर ॥ ६ ॥

तयोः सकाशां यास्यामि न मेऽधर्मं रुचिर्भवेत् ।

अेवमुक्त्वा सती सा तु मित्रावरुणयोस्ततः ॥ ७ ॥

गत्वान्तिकं वरारोडा प्राञ्जलिर्वाङ्ममभ्रवीत् ।

अंशैस्तु युवयोर्जता मनुयज्ञे महामुनी ॥ ८ ॥

आगता भवतोरन्ति भूतं किं करवाणि वाम् ।

अन्यान् पुत्रान् सृज विभो तैर्वशस्ते भविष्यति ॥ ९ ॥

सूत उवाच ।

तां तथावादिनीं साध्वीमिडां मन्वध्वरोद्भवाम् ।

मित्रावरुणानामानौ मुनी उच्यतुरादरात् ॥ १० ॥

मित्रावरुणावूचतुः ।

अनेन तव धर्मज्ञे प्रश्रयेण दमेन च ।

सत्येन यैव सुश्रोणि प्रीतौ द्वौ वरवर्णिनि ॥ ११ ॥

आवयोस्त्वं महाभागे ध्यातिं यैव गमिष्यसि ।

मनोर्वंशकरः पुत्रस्त्वमेव च भविष्यसि ॥ १२ ॥

सुद्युम्नं धति विध्यातस्त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ।

जगत्प्रियो धर्मशीलौ मनुवंशविवर्धनः ॥ १३ ॥

सूत उवाच ।

निवृत्ता सा तु तच्छ्रुत्वा गच्छन्ती पितुरन्तिके ।

बुधेनान्तरमासाधे मैथुनायोपमन्त्रिता ॥ १४ ॥

सोमपुत्रात्ततो जज्ञे तस्यां राजा पुत्रुवः ।

पुत्रोऽतिसुन्दरः प्राज्ञ उर्वशीपतिरुन्नतः ॥ १५ ॥

जनयित्वा च सा तत्र पुत्रुवसमादरात् ।

पुत्रं शिवप्रसादात्तु पुनः सुद्युम्नतां गतः ॥ १६ ॥
 सुद्युम्नस्य तु दाय्यादास्त्रयः परमधार्मिकः ।
 उल्लसश्च गयश्चापि विनताश्वश्च वीर्यवान् ॥ १७ ॥
 उल्लसस्थोऽल्लवा विप्रा विनताश्वस्य पश्चिमा ।
 द्विकपूर्वा मुनिशार्दूल गयस्य तु गया स्मृता ॥ १८ ॥
 प्रविष्टे तु मनौ तात द्विवाकरतनुं तदा ।
 दशधा तत्र तत्क्षेत्रमकरोत्पृथिवीमिमाम् ॥ १९ ॥
 षड्वाङ्गुः श्रेष्ठदायाद्यो मध्यदेशमवाप्तवान् ।
 वसिष्ठवचनादासीत्प्रतिष्ठानं महात्मनः ॥ २० ॥
 प्रतिष्ठां धर्मराज्यस्य सुद्युम्नोऽथ ततो ददौ ।
 तत्पुत्रस्वसे प्रादाद् राज्यं प्राप्य महायशाः ॥ २१ ॥
 मानवो यो मुनिश्रेष्ठाः स्त्रीपुंसोर्लक्षणः प्रभुः ।
 नश्चिन्ताच्छकाः पुत्रा नभगस्य सुतोऽभवत् ॥ २२ ॥
 अम्भरीषस्तु बाह्व्यो बाह्वकं क्षेत्रमाप्तवान् ।
 शर्यातेर्मिथुनं त्वासीदानर्तो नाम विश्रुतः ॥ २३ ॥
 पुत्रः सुकन्या कन्या यथा पत्नी अवनस्य हि ।
 आनर्तस्य हि दाय्याद्यो रैभ्यो नाम स रैवतः ॥ २४ ॥
 आनर्तविषये यस्य पुरी नाम कुशस्थली ।
 महादिव्या सप्तपुरीमध्ये या सप्तमी मता ॥ २५ ॥
 तस्य पुत्रशतं त्वासीत्कुक्षी जयेष्ठ उत्तमः ।
 तेजस्वी सुभलः पारो धर्मिष्ठो ब्रह्मपालकः ॥ २६ ॥
 ककुम्भिनस्तु सञ्जाता रेवती नाम कन्यका ।
 महालावण्यसंयुक्ता दिव्यलक्ष्मीरिवापरा ॥ २७ ॥
 प्रष्टुं कन्यावरं राज्ञा ककुक्षी कन्यया सह ।
 ब्रह्मलोके विधेः सम्यक्सावाधीशो जगाम ह ॥ २८ ॥
 आवर्तमाने गान्धर्वे स्थितो लब्धक्षणाः क्षणम् ।
 शुश्राव तत्र गान्धर्वं नर्तने ब्रह्मणोऽन्तिके ॥ २९ ॥

मुडूर्तभूतं तत्काले गतं अडुयुगं तदा ।
न डिण्डिद् बुबुधे राजा ककुम्भी मुनयः स तु ॥ ३० ॥
तदासौ विधिमानभ्य स्वाभिप्रायं कृताञ्जलिः ।
न्यवेद्यद्विनीतात्मा ब्रह्मणो परमात्मने ॥ ३१ ॥
तदभिप्रायमाकर्ण्य स प्रहस्य प्रजापतिः ।
ककुम्भिनं महाराजं समाभाष्य समब्रवीत् ॥ ३२ ॥
ब्रह्मोवाच ।
शुशु राजन् रैभ्यसुत ककुम्भिन् पृथिवीपते ।
मद्भयः प्रीतितः सत्यं प्रवक्ष्यामि विशेषतः ॥ ३३ ॥
कालेन संलृतास्ते वै वरा ये ते कृता हृदि ।
न तद्गोत्रं छि तत्रास्ति कालः सर्वस्य भक्षकः ॥ ३४ ॥
त्वत्पुत्र्यपि लता पुण्यजनैः सा राक्षसैर्नृप ।
अष्टाविंशद्वापरैऽद्य कृष्णेन निर्मिता पुनः ॥ ३५ ॥
कृता द्वारावती नाम्ना अडुद्वारा मनोरमा ।
भोजवृष्यन्धकैर्गुप्ता वासुदेवपुरोगमैः ॥ ३६ ॥
तद्ग्रथं तत्र प्रीतात्मा वासुदेवाय कन्यकाम् ।
अलदेवाय देहि त्वमिमां स्वतनयां नृप ॥ ३७ ॥
सूत उवाच ।
धत्यादिष्टो नृपोऽयं तं नत्वा तां च पुरीं गतः ।
गतान् अडून्युगान् ज्ञात्वा विस्मितः कन्यया युतः ॥ ३८ ॥
ततस्तु युवतीं कन्यां तां च स्वां सुविधानतः ।
कृष्णभ्रात्रे अलायाशु प्रादात्तत्र स रेवतीम् ॥ ३९ ॥
ततो जगाम शिभरं मेरोर्दिव्यं महाप्रभुः ।
शिवमाराधयामास स नृपस्तपसि स्थितः ॥ ४० ॥
ऋषय उच्युः ।
तत्र स्थितो अडुयुगं ब्रह्मलोके स रेवतः ।
युवैवागान्मर्त्यलोकेतत्रः संशयो मलान् ॥ ४१ ॥
सूत उवाच ।

न जरा क्षुत्पिपासा वा विकारास्तत्र सन्ति वै ।
 अपमृत्युर्न केषाञ्चिन्मृणयो ब्रह्मणोऽतिके ॥ ४२ ॥
 अतो न राजा सम्प्राप जरां मृत्युं च सा सुता ।
 स युवैवागतस्तत्र सम्मन्थ तनयावरम् ॥ ४३ ॥
 गत्वा द्वारावतीं दिव्यां पुरीं कृष्णविनिर्मिताम् ।
 विवाहं कारयामास कन्यायाः स बलेन हि ॥ ४४ ॥
 तस्य पुत्रशतं त्वासीद्धार्मिकस्य महाप्रभोः ।
 कृष्णस्यापि सुता जाता बहुस्त्रीभ्योऽमितास्ततः ॥ ४५ ॥
 अन्ववायो महांस्तत्र द्वयोरपि महांत्मनोः ।
 क्षत्रिया द्विषु सर्वासु गता लुष्टाः सुधार्मिकाः ॥ ४६ ॥
 षति प्रोक्तो हि शर्यातिर्वशोऽन्येषां वदाम्यहम् ।
 मानवानां हि सङ्क्षेपाश्छृणुतादरतो द्विजाः ॥ ४७ ॥
 नाभागो द्विष्टपुत्रोऽभूत्स तु ब्राह्मणतां गतः ।
 स्वक्षत्रवंशं संस्थाप्य ब्रह्मकर्मभिरावृतः ॥ ४८ ॥
 धृष्टाद्धार्ष्टमभूत्क्षत्रं ब्रह्मभूयं गतं क्षितौ ।
 कुरुषस्य तु काकुषाः क्षत्रिया युद्धदुर्मदाः ॥ ४९ ॥
 नृगो यो मनुपुत्रस्तु महादाता विशेषतः ।
 नानावसूनां सुप्रीत्या विप्रेभ्यश्च गवां तथा ॥ ५० ॥
 गोदानव्यत्ययाद्यस्तु स्वकुबुद्ध्या स्वपापतः ।
 कृकलासत्वमापन्नः श्रीकृष्णेन समुद्धृतः ॥ ५१ ॥
 तस्यैकोऽभूत्सुतः श्रेष्ठः प्रयातिर्धर्मवित्तथा ।
 षति श्रुतं मया व्यासात्तत्प्रोक्तं हि समासतः ॥ ५२ ॥
 वृषधस्तु मनोः पुत्रो गोपालो गुरुणा कृतः ।
 पालयामास गा यत्तो रात्र्यां वीरासनप्रतः ॥ ५३ ॥
 स ऐकदागतं गोष्ठे व्याघ्रं गा लिसितुं बली ।
 श्रुत्वा गोकुन्तं बुद्धो लन्तुं तं भृङ्गधृग्ययौ ॥ ५४ ॥
 अजानन्नलनद्धभोः शिरः शार्दूलशङ्कया ।
 निश्चकाम सलीर्व्याघ्रो दृष्ट्वा तं भृङ्गिनं प्रभुम् ॥ ५५ ॥

मन्यमानो हतं व्याघ्रं स्वस्थानं स जगाम ह ।

रात्र्यां तस्यां भ्रमापन्नो वर्षवातविनष्टधीः ॥ ५६ ॥

व्युष्टायां निशि योत्थाय प्रगे तत्र गतो हि सः ।

अद्राक्षीत्स हतां बभ्रुं न व्याघ्रं द्युम्भितोऽभवत् ॥ ५७ ॥

श्रुत्वा तद्भृत्तमाज्ञाय तं शशाप कृतागसम् ।

अकामतो विचार्येति शूद्रो भव न क्षत्रियः ॥ ५८ ॥

अेवं शमस्तु गुरुणा कुलाचार्येण कोपतः ।

निःसृतश्च पृषध्रस्तु जगाम विपिनं मडत् ॥ ५९ ॥

निर्विण्णः स तु कष्टेन विरक्तोऽभूत्स योगवान् ।

वनाग्रौ दग्धदेहश्च जगाम परमां गतिम् ॥ ६० ॥

कविः पुत्रो मनोः प्राज्ञः शिवानुग्रहतोऽभवत् ।

एह भुक्त्वा सुभं दिव्यं मुक्तिं प्राप सुदुर्लभाम् ॥ ६१ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां मनुनवपुत्रवंशवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ५.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.३७. समन्त्रिंशोऽध्यायः । मनुवंशवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

पूर्वतस्तु मनोर्जज्ञे षड्वाकुर्घाणतः सुतः ।

तस्य पुत्रशतं त्वासीदृक्ष्वाकोर्भृष्टिदक्षिणम् ॥ १ ॥

तेषां पुरस्तादभवन्नार्यावर्ते नृपा द्विजाः ।

तेषां विदुक्षिर्ज्येष्ठस्तु सोऽयोध्यायां नृपोऽभवत् ॥ २ ॥

तत्कर्म शृणु तत्प्रीत्या यज्जतं वंशतो विधेः ।

श्राद्धकर्मणि योद्विष्टो ऽयकृते श्राद्धकर्मणि ॥ ३ ॥

भक्षयित्वा शशं शीघ्रं शशादत्वमतो गतः ।

षड्वाकुणा परित्यक्तः शशादो वनमाविशत् ॥ ४ ॥

षड्वाकौ संस्थिते राजा वसिष्ठवचनादभूत् ।
 शकुनिप्रभुभास्तस्य पुत्राः पञ्चदश स्मृताः ॥ ५ ॥
 उत्तरापथदेशस्य रक्षितारो महीक्षितः ।
 अयोधस्य तु दाय्यादः ककुत्स्थो नाम वीर्यवान् ॥ ६ ॥
 अरिनाभः ककुत्स्थस्य पृथुरेतस्य वै सुतः ।
 विष्टराश्वः पृथोः पुत्रस्तस्मादिन्द्रः प्रजापतिः ॥ ७ ॥
 षण्डस्य युवनाश्वस्तु श्रावस्तस्य प्रजापतिः ।
 जज्ञे श्रावस्तकः प्राज्ञः श्रावस्ती येन निर्मिता ।
 श्रावस्तस्य तु दाय्यादो बृहदश्वो महायशाः ॥ ८ ॥
 युवनाश्वः सुतस्तस्य कुवलाश्वश्च तत्सुतः ।
 स हि धुन्धुवधाद्भूतो धुन्धुमारो नृपोत्तमः ॥ ९ ॥
 कुवलाश्वस्य पुत्राणां शतमुत्तमधन्विनाम् ।
 बभूवाथ पिता राज्ञे कुवलाश्वं न्ययोजयत् ॥ १० ॥
 पुत्रसङ्कामितश्रीको वनं राजा समाविशत् ।
 तमुत्तङ्गोऽथ राजर्षिः प्रयान्तं प्रत्यवारयत् ॥ ११ ॥
 उत्तङ्ग उवाच ।
 भवता रक्षाणं कार्यं पृथिव्या धर्मतः शृणु ।
 त्वया हि पृथिवी राजन् रक्ष्यमाणा महात्मना ॥ १२ ॥
 भविष्यति निरुद्धिन्ना नारायणं गन्तुमर्हसि ।
 ममाश्रमसमीपे तु समेषु मरुधन्वसु ॥ १३ ॥
 समुद्रवालुकापूर्णे दानवो बलदर्पितः ।
 देवतानामवध्यो हि मडाकायो महाबलः ॥ १४ ॥
 अन्तर्भूमिगतस्तत्र वालुकान्तर्हितः स्थितः ।
 राक्षसस्य मधोः पुत्रो धुन्धुनामा सुदारुणः ॥ १५ ॥
 शेते लोकविनाशाय तप आस्थाय दारुणम् ।
 संवत्सरस्य पर्यन्ते स निश्वासं विमुञ्चति ॥ १६ ॥
 यदा तदा भूश्चलति सशैलवनकानना ।
 सविस्फुलिङ्गं साङ्गारं सधूममतिदारुणम् ॥ १७ ॥

तेन रायन्न शङ्कोमि तस्मिन् स्थातुं स्व आश्रमे ।
 तं मारय मडाभाडो लोकानां छितकाभ्यया ॥ १८ ॥
 लोकाः स्वस्था भवन्त्वध तस्मिन् विनिहते त्वया ।
 त्वं छि तस्य वधायैव समर्थः पृथिवीपते ॥ १९ ॥
 विष्णुना य वरो दत्तो मख्य पूर्वयुगेऽनघ ।
 तेजसा स्वेन ते विष्णुस्तेज आध्यायिष्यति ॥ २० ॥
 पालने छि मडान् धर्मः प्रजानामिह दृश्यते ।
 न तथा दृश्यतेऽरण्ये मा तेऽभूद् बुद्धिरीदृशी ॥ २१ ॥
 ईदृशो न छि राजेन्द्र क्वचिद्धर्मः प्रविद्यते ।
 प्रजानां पालने यादृक् पुरा राजर्षिभिः कृतः ॥ २२ ॥
 स अवेमुक्तो राजर्षिरुत्तङ्गेन मडात्मना ।
 कुवलाश्रं सुतं प्रादात्तस्मै धुन्धुनिवारणे ॥ २३ ॥
 भगवन्त्यस्तशस्त्रोऽडभयं तु तनयो मम ।
 भविष्यति द्विजश्रेष्ठ धुन्धुमारो न संशयः ॥ २४ ॥
 छित्युक्त्वा पुत्रमादिश्य ययौ स तपसे नृपः ।
 कुवलाश्रश्च सोत्तङ्गो ययौ धुन्धुविनिग्रहे ॥ २५ ॥
 तमाविशत्तदा विष्णुर्भगवांस्तेजसा प्रभुः ।
 उत्तङ्गस्य नियोगाद्वै लोकानां छितकाभ्यया ॥ २६ ॥
 तस्मिन्प्रयाते दुर्धर्षे दिवि शब्दो मडानभूत् ।
 अेष श्रीमानृपसुतो धुन्धुमारो भविष्यति ॥ २७ ॥
 दिव्यैर्मात्वैश्च तं देवाः समन्तात्समवारयन् ।
 प्रशंसां यङ्किरे तस्य जय ज्ञुवेति वादिनः ॥ २८ ॥
 स गत्वा जयतां श्रेष्ठस्तनयैः सड पार्थिवः ।
 समुद्रं भनयामास वालुकार्णवमध्यतः ॥ २९ ॥
 नारायणस्य विप्रर्षेस्तेजसाध्याधितस्तु सः ।
 अब्रूव सुमडातेजा ब्रूयो बलसमन्वितः ॥ ३० ॥
 तस्य पुत्रैः भनद्भिस्तु वालुकान्तर्गतस्तु सः ।
 धुन्धुरासादितो अळमन् दिशमाश्रित्य पश्चि माम् ॥ ३१ ॥

मुष्णजेनाग्निना ङोधात्वोऽकान् संवर्तयन्निव ।
 वारि सुस्त्राव वेगेन विधोः कधिरिवोदये ॥ ३२ ॥
 ततोऽनलैरभिडतं दग्धं पुत्रशतं छि तत् ।
 त्रय एवावशिष्टाश्च तेषु मध्ये मुनीश्वर ॥ ३३ ॥
 ततः स राजा विप्रेन्द्र राक्षसं तं मडाबलम् ।
 आससाद मडातेजा धुन्धुं विप्रविनाशनम् ॥ ३४ ॥
 तस्य वारिमयं वेगमापीय स नराधिपः ।
 वह्निबाणेन वह्निं तु शमयामास वारिणा ॥ ३५ ॥
 तं निडत्य मडाकायं बलेनोदकराक्षसम् ।
 उत्तङ्कुस्येक्षयामास कृतं कर्म नराधिपः ॥ ३६ ॥
 उत्तङ्कुस्तु वरं प्रादात्तस्मै राज्ञे मडामुने ।
 अददध्याक्षयं वित्तं शत्रुभिश्चापराजयम् ॥ ३७ ॥
 धर्मो मतिं च सततं स्वर्गो वासं तथाक्षयम् ।
 पुत्राणां याक्षयं लोके रक्षसा ये तु संडताः ॥ ३८ ॥
 तस्य पुत्रास्त्रयः शिष्टाः दृढाश्च श्रेष्ठ उच्यते ।
 डंसाश्चकपिलाश्चौ च कुमारौ तडनीयसौ ॥ ३९ ॥
 धौन्धुमारिर्दृढाश्चो यो डर्थश्चस्तस्य यात्मजः ।
 डर्थश्चस्य निकुम्भोऽभूत्पुत्रो धर्मरतः सदा ॥ ४० ॥
 संडताश्चो निकुम्भस्य पुत्रो रणविशारदः ।
 अक्षाश्च कृताश्च संडताश्चसुतौ द्विजाः ॥ ४१ ॥
 तस्य डैभवती भार्या सतां मान्या दृषद्धती ।
 विप्याता त्रिषु लोकेषु पुत्रस्तस्याः प्रसेनजित् ॥ ४२ ॥
 लेभे प्रसेनजिद्भार्या गौरीं नाम पतिव्रताम् ।
 अभिशामा तु सा भर्त्रा नदी सा बाडुदा कृता ॥ ४३ ॥
 तस्य पुत्रो मडानासीधुवनाश्चो मडीपतिः ।
 मान्याता युवनाश्चस्य त्रिषु लोकेषु विश्रुतः ॥ ४४ ॥
 तस्य चैत्ररथी भार्या शशबिन्दुसुताऽभवत् ।

पतिप्रता य ज्येष्ठा य भ्रातृणामयुतस्य सा ॥ ४५ ॥

तस्याभुत्पाद्यामास मान्धाता द्वौ सुतौ तदा ।

पुरुकुत्सं य धर्मज्ञं मुयुकुन्दं य धार्मिकम् ॥ ४६ ॥

पुरुकुत्ससुतस्त्वासीद्विद्रांस्त्रय्यारुणिः कविः ।

तस्य सत्यप्रतो नाम कुमारोऽभून्महाबली ॥ ४७ ॥

पाणिग्रहणमन्त्राणां विघ्नं यके महात्मभिः ।

येन भार्या लृता पूर्वं कृतोद्वाहः परस्य वै ॥ ४८ ॥

बलात्कामाख्य मोहाख्य संदर्षाख्य यदोत्कटात् ।

जहार कन्यां कामाख्य कस्यचित्पुरवासिनः ॥ ४९ ॥

अधर्मसङ्गिनं तं तु राजा त्रय्यारुणिस्त्यजन् ।

अपध्वंसेति बहुशोऽवदत्कोधसमन्वितः ॥ ५० ॥

पितरं सोऽब्रवीन्द् दृष्टः क्व गच्छामीति वै तदा ।

वस श्चपाकनिकटे राजा प्राडति तं तदा ॥ ५१ ॥

स छि सत्यप्रतस्तेन श्चपाकवसथान्तिके ।

पित्रा त्यक्तोऽवसद्दीरो धर्मपालेन भूभुजा ॥ ५२ ॥

ततस्त्रय्यारुणी राजा विरक्तः पुत्रकर्मणा ।

स शङ्कुरतपः कर्तुं सर्वं त्यक्त्वा वनं ययौ ॥ ५३ ॥

ततस्तस्य स्वविषये नावर्षत्पाकशासनः ।

समा द्वादश विप्रर्षे तेनाधर्मोण वै तदा ॥ ५४ ॥

दारांस्तस्य तु विषये विश्वामित्रो महातपाः ।

सन्त्यज्य सागरानूपे ययार विपुलं तपः ॥ ५५ ॥

तस्य पत्नी गले बद्ध्वा मध्यमं पुत्रमौरसम् ।

शेषस्य भराणार्थाय व्यकीर्णाद्गोशतेन य ॥ ५६ ॥

तां तु दृष्ट्वा गले बद्धं विकीर्णान्तीं स्वमात्मजम् ।

महर्षिपुत्रं धर्मात्मा भोगयामास तं तदा ॥ ५७ ॥

सत्यप्रतो महाबाहुर्भरणं तस्य याकरोत् ।

विश्वामित्रस्य तुष्ट्यर्थमनुकोशार्थमेव य ॥ ५८ ॥

तदारभ्य स पुत्रस्तु विश्वामित्रस्य वै मुनेः ।
अभवद्भालवो नाम गलबन्धान्महातपाः ॥ ५८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां मनुवंशवर्णननाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ५.३७ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.३८. अष्टात्रिंशोऽध्यायः । सत्यप्रतादिसगरपर्यन्तवंशवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

सत्यप्रतस्तु तद्भक्त्या कृपया च प्रतिज्ञया ।

विश्वामित्रकलत्रं च पोषयामास वै तदा ॥ १ ॥

उत्वा मृगान्वराडांश्च मखिषांश्च वनेयरात् ।

विश्वामित्राश्रमाभ्याशे तन्मांसं याक्षिपन्मुने ॥ २ ॥

तीर्थं गां शैव गात्रं च तथैवान्तःपुरं मुनिः ।

याज्योपाध्यायसंयोगाद्भसिष्ठः पर्यरक्षत ॥ ३ ॥

सत्यप्रतस्य वाक्याद्वा भाविनोऽर्थस्य वै भलात् ।

वसिष्ठोऽभ्यषिक्तं मन्युं धारयामास नित्यशः ॥ ४ ॥

पित्रा तु तं तदा राष्ट्रात्परित्यक्तं स्वमात्मजम् ।

न वारयामास मुनिर्वसिष्ठः कारणेन च ॥ ५ ॥

पाणिग्रहणमन्त्राणां निष्ठा स्यात्सप्तमे पदे ।

न च सत्यप्रतस्तस्य तमुपांशुमभुङ्क्ष्यत ॥ ६ ॥

तस्मिन्स परितोषाय पितुरासीन्महात्मनः ।

कुलस्य निष्कृतिर्विप्र कृता सा वै भवेदिति ॥ ७ ॥

न तं वसिष्ठो भगवान्पित्रा त्यक्तं न्यवारयत् ।

अभिषेक्ष्याम्यहं पुत्रमस्य नैवाज्रवीन्मुनिः ॥ ८ ॥

स तु द्वादश वर्षाणि दीक्षां तामुद्भुङ्क्ष्विवली ।

अविद्यामाने मांसे तु वसिष्ठस्य महात्मनः ॥ ९ ॥

सर्वकामदुःखं दोग्ध्रीं ददर्श स नृपात्मजः ।

तां वै क्रोधाख्य लोभाख्य भ्रमाद्वै य क्षुधान्वितः ॥ १० ॥

दाशधर्मगतो राजा तां जघान स वै मुने ।

स तं मांसं स्वयं यैव विश्वामित्रस्य यात्मजम् ॥ ११ ॥

भोजयामास तच्छ्रुत्वा वसिष्ठो ऽयस्य युद्धुधे ।

उवाच य मुनिश्रेष्ठस्तं तदा क्रोधसंयुतः ॥ १२ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

पातयेयमहं क्रूर तव शङ्खमशंसयम् ।

यदि ते द्वाविमौ शङ्ख नस्यातां वै कृतौ पुरा ॥ १३ ॥

पितृश्चापरितोषेण गुरोर्दोऽग्रीवधेन य ।

अप्रोक्षितोपयोगाख्य त्रिविधस्ते व्यतिक्रमः ॥ १४ ॥

त्रिशङ्कुरिति ङोवाच त्रिशङ्कुरिति स स्मृतः ।

विश्वामित्रस्तु दाराणामागतो भरणो कृते ॥ १५ ॥

तेन तस्मै वरं प्रादान्मुनिः प्रीतस्त्रिशङ्कुवे ।

छन्दमानो वरेणाय वरं वप्रे नृपात्मजः ॥ १६ ॥

अनावृष्टिभये यास्मिञ्जाते द्वादशवर्षिके ।

अभिषिष्य पितृ राज्ये याजयामास तं मुनिः ॥ १७ ॥

मिषतां देवतानां य वसिष्ठस्य य कौशिकः ।

सशरीरं तदा तं तु द्दिवमारोऽयत्प्रभुः ॥ १८ ॥

तस्य सत्यरथा नाम भार्या डेकयवंशजा ।

कुमारं जनयामास उरिश्चन्द्रमकलमषम् ॥ १९ ॥

स वै राजा उरिश्चन्द्रो त्रैशङ्कुव एति स्मृतः ।

आहर्ता राजसूयस्य सम्प्राडिति उ विश्रुतः ॥ २० ॥

उरिश्चन्द्रस्य छि सुतो रोहितो नाम विश्रुतः ।

रोहितस्य वृकः पुत्रो वृकाद् बाहुस्तु जज्ञिवान् ॥ २१ ॥

डैडयास्तालजङ्घाश्च निरस्यन्ति स्म तं नृपम् ।

नात्यर्थे धार्मिको विप्राः स छि धर्मयुगेऽभवत् ॥ २२ ॥

सगरं स सुतं बाहुर्जज्ञे सड गरेण वै ।

और्वस्याश्रममासाद्य भार्गवेणाभिरक्षितः ॥ २३ ॥

आग्नेयमस्त्रं लब्ध्वा य भार्गवात्सगरो नृपः ।
 जिगाय पृथिवीं उत्वा तालजङ्घान्स उडयान् ॥ २४ ॥
 शकान्बहुदकांश्चैव पारदान्सागणान्भशान् ।
 सुधर्मं स्थापयामास शशास वृषतः क्षितिम् ॥ २५ ॥
 शौनक उवाच ।
 स वै गरेण सङ्घितः कथं जातस्तु क्षत्रियात् ।
 जितवानेतदायक्ष्व विस्तरेण छि सूतज ॥ २६ ॥
 सूत उवाच ।
 पारीक्षितेन सम्पृष्टो वैशम्पायन एव य ।
 यदायष्ट स्म तद्भक्ष्ये शृणुष्वैकमना मुने ॥ २७ ॥
 परीक्षितोवाच ।
 कथं स सगरो राजा गरेण सङ्घितो मुने ।
 जातः स जघ्रिवान्भूपानेतदाभ्यातुमर्द्धसि ॥ २८ ॥
 वैशम्पायन उवाच ।
 बाहोर्व्यसनिनस्तातद्धृतं राजयमभूत्खिल ।
 उडयैस्तालजङ्घैश्च शकैः सार्धं विशाम्पते ॥ २९ ॥
 यवनाः पारदाश्चैव काम्भोजाः पाह्णवास्तथा ।
 बहुदकाश्च पञ्चैव गणाः प्रोक्ताश्च रक्षसाम् ॥ ३० ॥
 अते पञ्च गणा राजन् उडयार्थेषु रक्षसाम् ।
 कृत्वा पराक्रमान् बाहो राजयं तेभ्यो दृढुर्भवात् ॥ ३१ ॥
 उतराजयस्ततो राजा स वै बाहुर्वनं ययौ ।
 पत्न्या यानुगतो दृष्णी स वै प्राणानवासृजत् ॥ ३२ ॥
 पत्नी या यादवी तस्य सगर्भा पृष्ठतो गता ।
 सपत्न्या य गरस्तस्यै दत्तः पूर्वसुतेर्षया ॥ ३३ ॥
 सा तु भर्तृश्रितां कृत्वा ज्वलनं यावरोडत ।
 और्वस्तां भार्गवो राजन्कारुण्यात्समवारयत् ॥ ३४ ॥
 तस्याश्रमे स्थिता राज्ञी गर्भरक्षणोत्तवे ।

सिषेवे मुनिवर्यं तं स्मरन्ती शङ्करं लृटा ॥ ३५ ॥

ओकटा भलु तद् गर्भो गरेलौव सड य्युतः ।

सुमुडूर्त्तं सुलगे य पञ्चोव्यग्रलसंयुते ॥ ३६ ॥

तस्मिँल्लगे य भविनि सर्वथा मुनिसत्तम ।

व्यजायत महाबाहुः सगरो नाम पार्थिवः ॥ ३७ ॥

और्वस्तु जातकर्मादि तस्य कृत्वा महात्मनः ।

अध्याप्य वेदशास्त्राणि ततोऽस्त्रं प्रत्यपाद्यत् ॥ ३८ ॥

आग्नेयं तं महाभागो ह्यमरैरपि दुःसडम् ।

जत्राड विधिना प्रीत्या सगरोऽसौ नृपोत्तमः ॥ ३९ ॥

स तेनास्त्रभलेनैव भलेन य समन्वितः ।

डैडयान्विजघानाशु सङ्कुद्धोऽस्त्रभलेन य ॥ ४० ॥

आजडार य लोडेषु कीर्तिं कीर्तिमतां वरः ।

धर्म संस्थापयामास सगरोऽसौ मडीतले ॥ ४१ ॥

ततः शकाः सयवनाः काम्बोजाः पाह्लावास्तथा ।

हन्यमानास्तदा ते तु वसिष्ठे शरणं ययुः ॥ ४२ ॥

वसिष्ठो वञ्चनां कृत्वा समयेन मडाद्युतिः ।

सगरं वारयामास तेषां दत्वाभयं नृपम् ॥ ४३ ॥

सगरः स्वां प्रतिज्ञां तु गुरोर्वाक्यं निशम्य य ।

धर्मं जघान तेषां वै केशान्यत्वं यडार ड ॥ ४४ ॥

अर्धं शकानां शिरसो मुण्डं कृत्वा व्यसर्जयत् ।

यवनानां शिरः सर्वं काम्बोजानां तथैव य ॥ ४५ ॥

पारदा मुण्डकेशाश्च पाह्लावाश्शमश्रुधारिणः ।

निःस्वाध्यायवषट्काराः कृतास्तेन महात्मना ॥ ४६ ॥

जिता य सडवा पृथ्वी धर्मतस्तेन भूभुजा ।

सर्वे ते क्षत्रियास्तात धर्मडीनाः कृताः पुरा ॥ ४७ ॥

स धर्मविजयी राजा विजित्वेमां वसुन्धराम् ।

अश्रुं संस्कारयामास वाजिमेधाय पार्थिवः ॥ ४८ ॥

तस्य चारयतः सोऽश्वः समुद्रे पूर्वदक्षिणे ।
गतः षष्टिसडस्रैस्तु तत्पुत्रैरन्वितो मुने ॥ ४८ ॥
देवराजेन शङ्केण सोऽश्वो ङि स्वार्थसाधिना ।
वेलासमीपेऽपहृतो भूमिं यैव प्रवेशितः ॥ ५० ॥
मडाराजोऽथ सगरस्तद्धयान्वेषणाय च ।
स तं देशं तदा पुत्रैः भानयामास सर्वतः ॥ ५१ ॥
आसेदुस्ते ततस्तत्र भन्यमाने मडार्णवे ।
तमाद्विपुरुषं देवं कपिलं विश्वरूपिणम् ॥ ५२ ॥
तस्य यक्षुःसमुत्थेन वङ्गिना प्रतिबुध्यतः ।
दग्धाः षष्टिसडस्राणि यत्वारस्त्ववशेषिताः ॥ ५३ ॥
डर्षकेतुः सुकेतुश्च तथा धर्मरथोपरः ।
शूरः पञ्चजनश्रौव तस्य वंशकरा नृपाः ॥ ५४ ॥
प्रादाय्य तस्मै भगवान् उरिः पञ्च वरास्वयम् ।
वंशं मेधां च कीर्तिं च समुद्रं तनयं धनम् ॥ ५५ ॥
सागरत्वं च लेभे स कर्मणः तस्य तेन वै ।
तं याश्चमेधिकं सोऽश्वं समुद्रादुपलब्धवान् ॥ ५६ ॥
आजडाराश्वमेधानां शतं स तु मडायशाः ।
ठजे शम्भुविभूतीश्च देवतास्तत्र सुव्रताः ॥ ५७ ॥
ठति श्रीशिवमडापुणारे पञ्चय्यामुमासंडितायां सत्यव्रतादिसगरपर्यन्तवंशवर्णनं नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥
५.३८ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमडापुणारम् ॥

५.३८. ओकेनयत्वारिंशोऽध्यायः । वैवस्वतवंशोद्भवराजवर्णनम् ।

शौनक उवाच ।
सगरस्यात्मजा वीराः कथं जाता मडाबलाः ।
विडान्ताः षष्टिसडस्रा विधना केन वा वद ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

द्वे पत्न्यो सगरस्यास्तां तपसा दग्धकिंत्विवे ।

और्वस्तयोर्वरं प्रादात्तोषितो मुनिसत्तमः ॥ २ ॥

षष्टिपुत्रसहस्राणि श्रेका वने तरस्विनाम् ।

श्रेकं वंशकरं त्वेका यथेष्टे वरशालिनी ॥ ३ ॥

तत्रैवागत्य तांल्लब्ध्वा पुत्रान् शूरान्भर्तुस्तदा ।

सा यैव सुषुवे तुम्भं भीजपूर्वं पृथक् कृतम् ॥ ४ ॥

ते सर्वे हि स्वधात्रीभिर्वपुधुश्च यथाक्रमम् ।

घृतपूर्वेषु कुम्भेषु कुमारः प्रीतिवर्द्धनाः ॥ ५ ॥

कपिलाग्निप्रदग्धानां तेषां तत्र महात्मनाम् ।

श्रेकः पञ्चजनो नाम पुत्रो राजा बभूव ह ॥ ६ ॥

ततः पञ्चजनस्यासीदंशुमान्नाम वीर्यवान् ।

दिलीपस्तनयस्तस्य पुत्रो यस्य भगीरथः ॥ ७ ॥

यस्तु गङ्गा सरिच्छ्रेष्ठामवातारयत प्रभुः ।

समुद्रमानयश्रेष्ठां दृष्टितृत्वमकल्पयत् ॥ ८ ॥

भगीरथसुतो राजा श्रुतसेनं प्रति श्रुतः ।

नाभागस्तु सुतस्तस्य पुत्रः परमधार्मिकः ॥ ९ ॥

अम्बरीषस्तु नाभागिः सिन्धुद्वीपस्ततोऽभवत् ।

अयुताजित्तु दाय्यादः सिन्धुद्वीपस्य वीर्यवान् ॥ १० ॥

आयुताजित्सुतस्त्वासीद् ऋतुपर्णो महायशः ।

दिव्याक्षदृष्टयज्ञोऽसौ राजा नलसभोऽभवत् ॥ ११ ॥

ऋतुपर्णसुतस्त्वासीदनुपर्णो महाद्युतिः ।

तस्य कल्माषपादो वै नाम्ना मित्रसहस्तथा ॥ १२ ॥

कल्माषपादस्य सुतः सर्वकर्मति विश्रुतः ।

अनरएयस्तु पुत्रोऽभूद्विश्रुतः सर्वशर्मणः ॥ १३ ॥

अनरएयसुतो राजा विद्वान्मुण्डिद्रुलोऽभवत् ।

निषधस्तस्य तनयो रतिः भद्राङ्ग इत्यपि ॥ १४ ॥

येन स्वर्गाद्विहागत्य मुहूर्तं प्राप्य ज्वितम् ।

त्रयोऽपि सञ्चिता लोका बुद्ध्या सत्येन यानघ ॥ १५ ॥

दीर्घभाहुः सुतस्तस्य रघुस्तस्याभवत्सुतः ।

अजस्तस्य तु पुत्रोऽभूत्तस्माद्दशरथोऽभवत् ॥ १६ ॥

रामो दशरथाज्जज्ञे धर्मात्मा यो मडायशाः ।

स विष्ववंशो मडाशैवः पौलस्त्यो येन घातितः ॥ १७ ॥

तथ्यरित्रं च बहुधा पुराणेषु प्रवर्णितम् ।

रामायणे प्रसिद्धं छि नातः प्रोक्तं तु विस्तरात् ॥ १८ ॥

रामस्य तनयो जज्ञे कुश इत्यपि विश्रुतः ।

अतिथिस्तु कुशाज्जज्ञे निषधस्तस्य यात्मजः ॥ १९ ॥

निषधस्य नलः पुत्रो नभः पुत्रो नलस्य तु ।

नभसः पुण्डरीकश्च क्षेमधन्वा ततः स्मृतः ॥ २० ॥

क्षेमधन्वसुतस्त्वासीद्देवानीकः प्रतापवान् ।

आसीदडीनगुर्नाम देवानीकात्मजः प्रभुः ॥ २१ ॥

अडीनगोस्तु दायार्धः सडस्वान्नाम वीर्यवान् ।

वीरसेनात्मजस्तस्य यश्चेक्ष्वाकुकुलोद्भवः ॥ २२ ॥

वीरसेनस्य दायार्धः पारियात्रो भवूव उ ।

ततो भलाभ्यस्तनयः स्थलस्तस्मादभूत्सुतः ॥ २३ ॥

अर्काशसम्भवस्तस्मात्पुत्रो यक्षः प्रतापवान् ।

तत्सुतस्त्वगुणस्त्वासीत्तस्माद्धिधृतिरात्मजः ॥ २४ ॥

छिरण्यनाभस्तत्पुत्रो योगाचार्यो भवूव उ ।

स शिष्यो जैमिनिमुनेर्ध्यात्मविधाविशारदः ॥ २५ ॥

कौशल्यो याज्ञवल्क्योऽथ योगमध्यात्मसंज्ञकम् ।

यतोऽध्यगानृपवराद् दृढयग्रन्थिभेदनम् ॥ २६ ॥

तत्सुतो पुष्यनामा छि ध्रुवसंज्ञस्तदात्मजः ।

अग्निवर्णः सुतस्तस्य शीघ्रनामा सुतस्ततः ॥ २७ ॥

मरुन्नामा सुतस्तस्य योगसिद्धो भवूव उ ।

असावास्तेऽद्यापि प्रभुः कलापग्रामसंज्ञके ॥ २८ ॥

तद्भासिभिश्च मुनिभिः क्लेरन्ते स अेव हि ।
पुनर्भाविता नष्टं सूर्यवंशं विशेषतः ॥ २९ ॥
पृथुश्रुतश्च तत्पुत्रः सन्धिस्तस्य सुतः स्मृतः ।
अमर्षणः सुतस्तस्य मरुत्वांस्तत्सुतोऽभवत् ॥ ३० ॥
विश्वसाहः सुतस्तस्य तत्सुतोऽभूत्प्रसेनजित् ।
तक्षकस्तस्य तनयः तत्सुतो हि बृहद्बलः ॥ ३१ ॥
अेत षड्वादुवंशीया अतीताः सम्प्रकीर्तिताः ।
शृणुतानागताभूपांस्तद्दृश्यान्धर्मवित्तमान् ॥ ३२ ॥
बृहद्बलस्य तनयो भविता हि बृहद्रणः ।
बृहद्रणसुतस्तस्योरुक्त्रियो हि भविष्यति ॥ ३३ ॥
वत्सवृद्धः सुतस्तस्य प्रतिव्योमा सुतस्ततः ।
भानुस्तत्तनयो भावी द्विवाको वाहिनीपतिः ॥ ३४ ॥
सहदेवः सुतस्तस्य महावीरो भविष्यति ।
तत्सुतो बृहदश्वो हि भानुमांस्तत्सुतो बली ॥ ३५ ॥
सुतो भानुमतो भावी प्रतीकाश्च वीर्यवान् ।
सुप्रतीकः सुतस्तस्य भविष्यति नृपोत्तमः ॥ ३६ ॥
मरुदेवः सुतस्तस्य सुनक्षत्रो भविष्यति ।
तत्सुतः पुष्करस्तस्यान्तरिक्षस्तत्सुतो द्विजाः ॥ ३७ ॥
सुतपास्तत्सुतो वीरो मित्रयित्तस्य यात्मजः ।
बृहद्भाजः सुतस्तस्य बर्हिनामा तदात्मजः ॥ ३८ ॥
कृतञ्जयः सुतस्तस्य तत्सुतो हि रणञ्जयः ।
सञ्जयस्तु मयस्तस्य तस्य शाड्यो हि यात्मजः ॥ ३९ ॥
शुद्धोदस्तनयस्तस्य लाङ्गलस्तु तदात्मजः ।
तस्य प्रसेनजित्पुत्रस्तत्सुतः शूद्रकाह्वयः ॥ ४० ॥
रुणको भविता तस्य सुरथस्तत्सुतः स्मृतः ।
सुमित्रस्तत्सुतो भावी वंशनिष्ठान्त अेव हि ॥ ४१ ॥
सुमित्रान्तोऽन्वयोऽयं वै षड्वाङ्गणं भविष्यति ।
राज्ञां वैशित्रवीर्याणां धर्मिष्ठानां सुकर्माणाम् ॥ ४२ ॥

सुमित्रं प्राप्य राजानं स तद्भ्रंशः शुभः कलौ ।

संस्थां प्राप्स्यति तद्ब्राह्मणे वर्षिष्यति पुनः कृते ॥ ४३ ॥

अेतद्भैवस्वते वंशे राजानो भूरिदक्षिणाः ।

धक्ष्वाकुवंशप्रभवाः प्राधान्येन प्रकीर्तिताः ॥ ४४ ॥

पुण्येयं परमा सृष्टिरादित्यस्य विवस्वतः ।

श्राद्धदेवस्य देवस्य प्रजानां पुष्टिदस्य च ॥ ४५ ॥

पठन् शृण्वन्निमां सृष्टिमादित्यस्य च मानवः ।

प्रजानेति सायुज्यमिह भुङ्क्वा सुभं परम् ॥ ४६ ॥

ॐ श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां वैवस्वतवंशोद्भवराजवर्णनं नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः ॥

प.३६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.४०. यत्वारिंशोऽध्यायः । पितृप्रभाववर्णनम् ।

व्यास उवाच ।

ॐत्याकण्यं श्राद्धदेवसूर्यान्वयमनुत्तमम् ।

पर्यपृच्छन्मुनिश्रेष्ठः शौनकः सूतमादरात् ॥ १ ॥

शौनक उवाच ।

सूत सूत चिरञ्छुव व्यासशिष्य नमोऽस्तु ते ।

श्राविता परमा दिव्या कथा परमपावनी ॥ २ ॥

त्वया प्रोक्तः श्राद्धदेवः सूर्यः सद्भ्रंशवर्धनः ।

संशयस्तत्र मे जातस्तं ज्ञवीमि त्वदग्रतः ॥ ३ ॥

कुतो वै श्राद्धदेवत्वमादित्यस्य विवस्वतः ।

श्रोतुमिच्छामि तत्प्रीत्या छिन्धि मे संशयं त्विमम् ॥ ४ ॥

श्राद्धस्यापि च माडातयं तत्कलं च वद प्रभो ।

प्रीताश्च पितरो येन श्रेयसा योजयन्ति तम् ॥ ५ ॥

अेतस्य श्रोतुमिच्छामि पितृणां सर्गमुत्तमम् ।
कथय त्वं विशेषेण कृपां कुरु मडामते ॥ ६ ॥

सूत उवाच ।

वस्मि तत्तेऽपिलं प्रीत्या पितृसर्गं तु शौनक ।
मार्कण्डेयेन कथितं बीष्माय परिपृच्छते ॥ ७ ॥

गीतं सनत्कुमारेण मार्कण्डेयाय धीमते ।
तत्तेऽलं सम्प्रवक्ष्यामि सर्वकामकलप्रदम् ॥ ८ ॥

युधिष्ठिरेण सम्मृष्टो बीष्मो धर्मभृतां वरः ।
शरशय्यास्थितः प्रोये तच्छृणुष्व वदामि ते ॥ ९ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

पुष्टिकामेन पुंसां वै कथं पुष्टिरवाच्यते ।
अेतच्छ्रोतुं समिच्छामि किं कुर्वाणो न सीदति ॥ १० ॥

सूत उवाच ।

युधिष्ठिरेण सम्मृष्टं प्रश्नं श्रुत्वा स धर्मवित् ।
बीष्मः प्रोवाच सुप्रीत्या सर्वेषां शृणुवतां वयः ॥ ११ ॥

बीष्म उवाच ।

ये कुर्वन्ति नराः श्राद्धान्यपि प्रीत्या युधिष्ठिर ।
श्राद्धैः प्रीणाति तत्सर्वं पितृणां हि प्रसादतः ॥ १२ ॥

श्राद्धानि यैव कुर्वन्ति कृलकामाः सदा नराः ।
अभिसन्धाय पितरं पितुश्च पितरं तथा ॥ १३ ॥

पितुः पितामहञ्चैव त्रिषु पिण्डेषु नित्यदा ।
पितरो धर्मकामस्य प्रजाकामस्य च प्रजाम् ॥ १४ ॥

पुष्टिकामस्य पुष्टिं च प्रयच्छन्ति युधिष्ठिर ॥ १५ ॥

युधिष्ठिर उवाच ।

वर्तन्ते पितरः स्वर्गे केषाञ्चिन्नरके पुनः ।
प्राणिनां नियतं यापि कर्मजं कृलमुच्यते ॥ १६ ॥

तानि श्राद्धानि दत्तानि कथं गच्छन्ति वै पितृन् ।
कथं शक्तास्तमाहर्तुं नरकस्थाः कृलं पुनः ॥ १७ ॥

દેવા અપિ પિતૃ-સ્વર્ગે યજન્ત ઇતિ મે શ્રુતમ્ ।
 એતદિચ્છામ્યહં શ્રોતું વિસ્તરેણ બ્રવીહિ મે ॥ ૧૮ ॥
 ભીષ્મ ઉવાચ ।
 અત્ર તે કીર્તયિષ્યામિ યથા શ્રુતમરિન્દમ ।
 પિત્રા મમ પુરા ગીતં લોકાન્તરગતેન વૈ ॥ ૧૯ ॥
 શ્રાદ્ધકાલે મમ પિતુર્મયા પિણ્ડઃ સમુદ્યતઃ ।
 મત્પિતા મમ હસ્તેન ભિત્વા ભૂમિમયાચત ॥ ૨૦ ॥
 નૈષ કલ્પવિધિર્દૃષ્ટ ઇતિ નિશ્ચિત્ય ચાપ્યહમ્ ।
 કુશેષ્વેવ તતઃ પિણ્ડં દત્તવાનવિચારયન્ ॥ ૨૧ ॥
 તતઃ પિતા મે સન્તુષ્ટો વાચા મધુરયા તદા ।
 ઉવાચ ભરતશ્રેષ્ઠ પ્રીયમાણો મયાનઘ ॥ ૨૨ ॥
 ત્વયા દાયાદવાનસ્મિ ધર્મજ્ઞેન વિપશ્ચિતા ।
 તારિતોઽહં તુ જિજ્ઞાસા કૃતા મે પુરુષોત્તમ ॥ ૨૩ ॥
 પ્રમાણં ચહ્દિ કુરુતે ધર્માચારેણ પાર્થિવઃ ।
 પ્રજસ્તદનુવર્તન્તે પ્રમાણાચરિતં સદા ॥ ૨૪ ॥
 શૃણુ ત્વં ભરતશ્રેષ્ઠ વેદધર્માશ્ચ શાશ્વતાન્ ।
 પ્રમાણં વેદધર્મસ્ય પુત્ર નિર્વર્તિતં ત્વયા ॥ ૨૫ ॥
 તસ્માત્તવાહં સુપ્રીતઃ પ્રીત્યા વરમનુત્તમમ્ ।
 દદામિ ત્વં પ્રતીચ્છસ્વ ત્રિષુ લોકેષુ દુર્લભમ્ ॥ ૨૬ ॥
 ન તે પ્રભવિતા મૃત્યુર્યાવજ્જીવિતુમિચ્છસિ ।
 ત્વત્તોઽભ્યનુજ્ઞાં સમ્રાપ્ય મૃત્યુઃ પ્રભવિતા પુનઃ ॥ ૨૭ ॥
 કિં વા તે પ્રાર્થિતં ભૂયો દદામિ વરમુત્તમમ્ ।
 તદ્ બ્રૂહિ ભરતશ્રેષ્ઠ યત્તે મનસિ વર્તતે ॥ ૨૮ ॥
 ઇત્યુક્તવતિ તસ્મિંસ્તુ અભિવાદ્ય કૃતાઞ્જલિઃ ।
 અવોચં કૃતકૃત્યોઽહં પ્રસન્ને ત્વચિ માનદ ।
 પ્રશ્નં પૃચ્છામિ વૈ કઞ્ચિદ્વાચ્યઃ સ ભવતા સ્વયમ્ ॥ ૨૯ ॥
 સ મામુવાચ તદ્ બ્રૂહિ ચદીચ્છસિ વદામિ તે ।
 ઇત્યુક્તેન મયા તત્ર પૃષ્ઠઃ પ્રોવાચ તં નૃપઃ ॥ ૩૦ ॥

शन्तनुरुवाच ।
 शृणु तात प्रवक्ष्यामि प्रश्नं तेऽहं यथार्थतः ।
 पितृकल्पं च निषिद्धं मार्कण्डेयेन मे श्रुतम् ॥ ३१ ॥
 यत्त्वं पृच्छसि मां तात तदेवाहं मलामुनिम् ।
 मार्कण्डेयमपृच्छं हि स मां प्रोवाच धर्मवित् ॥ ३२ ॥
 मार्कण्डेय उवाच ।
 शृणु राजन्मया दृष्टं कदाचित्पश्यता द्विवम् ।
 विमानं मलदायान्तमन्तरेण गिरेस्तदा ॥ ३३ ॥
 तस्मिन्विमाने पर्यक्षं ज्वलिताङ्गारवर्यसम् ।
 मलातेजः प्रज्वलन्तं निर्विशेषं मनोहरम् ॥ ३४ ॥
 अपश्यं यैव तत्राहं शयानं दीप्ततेजसम् ।
 अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषमग्रावग्निमिवाहितम् ॥ ३५ ॥
 सोऽहं तस्मै नमः कृत्वा प्राणम्य शिरसा प्रभुम् ।
 अपृच्छं यैव तमहं विधाम त्वां कथं विभो ॥ ३६ ॥
 स मामुवाच धर्मात्मा ते न तद्विधते तपः ।
 येन त्वं बुध्यसे मां हि मुने वै ब्रह्मणः सुतम् ॥ ३७ ॥
 सनत्कुमारमिति मां विद्मि किं करवाणि ते ।
 ये त्वन्ये ब्रह्मणः पुत्राः कनीयांसस्तु ते मम ॥ ३८ ॥
 आतरः सप्त दुर्धर्षा येषां वंशाः प्रतिष्ठिताः ।
 वयं तु यतिधर्माणः संयम्यात्मानमात्मनि ॥ ३९ ॥
 यथोत्पन्नस्तथैवाहं कुमार इति विश्रुतः ।
 तस्मात्सनत्कुमारं मे नामैतत्कथितं मुने ॥ ४० ॥
 यद्ब्रह्मत्वा ते तपश्चीर्णं मम दर्शनकाङ्क्षया ।
 अेष दृष्टोऽस्मि भद्रं ते कं कामं करवाणि ते ॥ ४१ ॥
 इत्युक्तवन्तं तं याहं प्रावोयं त्वं शृणु प्रभो ।
 पितृणामादिसर्गं च कथयस्व यथातथम् ॥ ४२ ॥
 इत्युक्तः स तु मां प्राह शृणु सर्वं यथातथम् ।
 वस्मि ते तत्त्वतस्तात पितृसर्गं शुभावलम् ॥ ४३ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

देवान्पुरासृष्टृभ्रमा मां यक्षध्वं स यावत् तान् ।

तमुत्सृज्य तमात्मानमयज्ञस्ते इवार्थिनः ॥ ४४ ॥

ते शमा भ्रमाणा मूढा नष्टसंज्ञा भविष्यथ ।

तस्मात्किञ्चिद्विजानन्तो नष्टसंज्ञाः पितामहम् ॥ ४५ ॥

प्रोयुस्तं प्राशताः सर्वे कुरुष्वानुग्रहं हि नः ।

धृत्युक्तस्तानुवायेदं प्रायश्चित्तार्थमेव हि ॥ ४६ ॥

पुत्रान्स्वान्पश्चिपृच्छध्वं ततो ज्ञानमवाप्स्यथ ।

धृत्युक्ता नष्टसंज्ञास्ते पुत्रान्पश्चुरोञ्जसा ॥ ४७ ॥

प्रायश्चित्तार्थमेवाधिलब्धसंज्ञा द्विवौकसः ।

गम्यतां पुत्रका अेवं पुत्रैरुक्ताश्च तेऽनघ ॥ ४८ ॥

अभिशाभास्तु ते देवाः पुत्रकामेन वेधसम् ।

पश्चुरुक्ताः पुत्रैस्ते गतास्ते पुत्रका धृति ॥ ४९ ॥

ततस्तानभ्रवीद्वो देवा-भ्रमा ससंशयान् ।

शृणुध्वं निर्जराः सर्वे यूयं न भ्रमवादिनः ॥ ५० ॥

तस्माद्यदुक्तं युष्माकं पुत्रैस्तैर्ज्ञानिसत्तमैः ।

मन्तव्यं संशयं त्यक्त्वा तथा न य तदन्यथा ॥ ५१ ॥

देवाश्च पितरश्चैव यज्ञध्वं त्रिदिवौकसः ।

परस्परं मलाप्रीत्या सर्वकामङ्गलप्रदाः ॥ ५२ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

ततस्ते छिन्नसन्देशः प्रीतिमन्तः परस्परम् ।

अभूवुर्मुनिशार्दूल भ्रमवाक्यात्सुभ्रप्रदाः ॥ ५३ ॥

ततो देवा हि प्रोयुस्तान्यदुक्ताः पुत्रका वयम् ।

तस्माद्भवन्तः पितरो भविष्यथ न संशयः ॥ ५४ ॥

पितृश्राद्धे द्वियां कश्चित्कश्चित्ति न संशयः ।

श्राद्धैराध्यायितः सोमो लोकानाध्यायधिष्यति ॥ ५५ ॥

समुद्रं पर्वतवनं जङ्गमाजङ्गमैर्वृतम् ।

श्राद्धानि पुष्टिकामाश्च ये कश्चित्ति मानवाः ॥ ५६ ॥

तेभ्यः पुष्टिप्रदाश्चैव पितरः प्रीणिताः सदा ।

श्राद्धे ये य प्रदास्यन्ति त्रीन्पिण्डान्नामगोत्रतः ॥ ५७ ॥

सर्वत्र वर्तमानास्ते पितरः प्रपितामहाः ।

भावयिष्यन्ति सततं श्राद्धदानेन तर्पिताः ॥ ५८ ॥

एति तद्भयनं सत्यं भवत्वथ द्विवौकसः ।

पुत्राश्च पितरश्चैव वयं सर्वे परस्परम् ॥ ५९ ॥

अेवं ते पितरो देवा धर्मतः पुत्रतां गताः ।

अन्योऽन्यं पितरो वै ते प्रथिताः क्षितिमण्डले ॥ ६० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंडितायां श्राद्धकल्पे पितृप्रभाववर्णनं नाम यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ५.४० ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.४१. अेकयत्वारिंशोऽध्यायः । सप्तव्याधगतिवर्णनम् ।

सनत्कुमार उवाच ।

सप्त ते तपतां श्रेष्ठ स्वर्गे पितृगणाः स्मृताः ।

यत्वारो मूर्त्तिमन्तो वै त्रयश्चैव ङ्यमूर्तयः ॥ १ ॥

तान्यजन्ते देवगणा आधा विप्राद्यस्तथा ।

आध्यायन्ति ते पूर्वं सोमं योगभवेन वै ॥ २ ॥

तस्माच्छ्राद्धानि दैवानि योगिनां तु विशोषतः ।

सर्वेषां राजतं पात्रमथवा रजतान्वितम् ॥ ३ ॥

दत्तं स्वधां पुरोधाय श्राद्धं प्रीणाति वै पितृन् ।

वह्नेराध्यायनं कृत्वा सोमस्य तु यमस्य वै ॥ ४ ॥

उदगायनमध्यग्रावञ्चभावेऽप्सु वा पुनः ।

पितृन्प्रीणाति यो भक्त्या पितरः प्रीणयन्ति तम् ॥ ५ ॥

यच्छन्ति पितरः पुष्टिं प्रजाश्च विपुलास्तथा ।

स्वर्गभारोग्यवृद्धिं य यदन्यदपि चेष्टितम् ॥ ६ ॥

देवकार्यादपि मुने पितृकार्यं विशिष्यते ।

पितृभक्तोऽसि विप्रर्षे तेन त्वमजरामरः ॥ ७ ॥

न योगेन गतिः सा तु पितृभक्तस्य या मुने ।

पितृभक्तिर्विशेषेण तस्मात्कार्या महामुने ॥ ८ ॥

मार्कण्डेय उवाच ।

अेवमुक्त्वाशु देवेशो देवानामपि दुर्लभम् ।

यक्षुर्दत्त्वा सविज्ञानं जगाम यौगिकीं गतिम् ॥ ९ ॥

शृणु भीष्म पुरा भूयो भारद्वाजत्मजा द्विजः ।

योगधर्ममनुप्राप्य भ्रष्टा दृश्चरितेन वै ॥ १० ॥

वाग्दुष्टः क्रोधनो लिंभः पिशुनः कविरेव च ।

भसृषः पितृवर्ती च नामभिः कर्मभिस्तथा ॥ ११ ॥

कौशिकस्य सुतास्तात शिष्या गर्गस्य चाभवन् ।

पितर्युपरते सर्वे प्रवसन्तस्तदाभवन् ॥ १२ ॥

विनियोगाद् गुरोस्तस्य गां दोग्ध्रीं समकालयन् ।

समानवत्सां कपिलां सर्वेऽन्यायागतास्तदा ॥ १३ ॥

तेषां पथि क्षुधातानां बाल्यान्मोहाख्य भारत ।

कूरा बुद्धिः समुत्पन्ना तां गां वै लिंसितुं तदा ॥ १४ ॥

तां कविः भसृपश्चैव यायेते नैति वै तदा ।

न याशक्यास्तु ताभ्यां वा तदा वारयितुं निजाः ॥ १५ ॥

पितृवर्ती तु यस्तेषां नित्यं श्राद्धाह्निको द्विजः ।

स सर्वान्भ्रवीत्कोपात् पितृभक्तिसमन्वितः ॥ १६ ॥

यद्यशक्यं प्रकर्तव्यं पितृनुद्दिश्य साध्यताम् ।

प्रकुर्वन्तो हि श्राद्धं तु सर्वे अेव समाहिताः ॥ १७ ॥

अेवमेषा च गौर्धर्मं प्राप्स्यते नात्र संशयः ।

पितृनभ्यर्थ्य धर्मेण नाधर्मो नो भविष्यति ॥ १८ ॥

अेवमुक्त्वाश्च ते सर्वे प्रोक्षयित्वा च गां तदा ।

पितृभ्यः कल्पयित्वा तु ऋषुपायुञ्जत भारत ॥ १९ ॥

उपयुज्य च गां सर्वे गुरोस्तस्य न्यवेद्यन् ।

शार्दूलैः उता धेनुर्वत्सा वै गृह्यतामिति ॥ २० ॥

आर्जवात्स तु तं वत्सं प्रतिजग्राह वै द्विजः ।

मिथ्योपचारतः पापमभूतोषां य गोघ्नताम् ॥ २१ ॥

ततः कालेन डिंयता कालधर्ममुपागताः ।

ते सप्त भ्रातरस्तात अबभूवुः स्वायुषः क्षये ॥ २२ ॥

ते वै क्रूरतया डैस्त्र्यात्स्वानार्थत्वाद् गुरोस्तथा ।

उग्रखिसाविडाराश्च जाताः सप्त सखोदराः ॥ २३ ॥

लुब्धकस्य सुतास्तावद् बलवन्तो मनस्विनः ।

जाता व्याधा दशाहोषु सप्त धर्मवियक्षाणाः ॥ २४ ॥

स्वधर्मनिरताः सर्वे भृगा मोडविवर्जिताः ।

आसन्नद्वेगसंवित्रा रभ्ये कालञ्जरे गिरौ ॥ २५ ॥

तमेवार्थमनुध्याय ज्ञातिस्मरणसम्भवम् ।

आसन्वनयराः क्षान्ता निर्द्भन्द्वा निष्परिग्रहाः ॥ २६ ॥

ते सर्वे शुभकर्माणः सद्भर्माणो वनेयराः ।

विधर्मायराहोर्डीना जातिस्मरणसिद्धयः ॥ २७ ॥

पूर्वजातिषु यो धर्मः श्रुतो गुरुकुलेषु वै ।

तथैव यास्थिता बुद्धिः संसारेऽपि निवर्तने ॥ २८ ॥

गिरिमध्ये जडुः प्राणौल्लब्धाडारास्तपस्विनः ।

तेषां तु पतितानां य यानि स्थानानि भारत ॥ २९ ॥

तथैवाद्यापि दृश्यन्ते गिरौ कालञ्जरे नृप ।

कर्मणा तेन ते जाताः शुभाशुभविवर्जकाः ॥ ३० ॥

शुभाशुभतरां योनिं यङ्क्वाकत्वमागताः ।

शुभे देशे शरद्रीपे सप्तैवासञ्जलौकसः ॥ ३१ ॥

त्यङ्क्त्वा सडयरीधर्मं मुनयो धर्मधारिणः ।

निःसङ्गो निर्भमश्शान्तो निर्द्भन्द्वा निष्परिग्रहः ॥ ३२ ॥

निवृत्तिनिवृत्तश्चैव शकुना नामतः स्मृताः ।

ते ब्रह्मचारिणः सर्वे शकुना धर्मधारिणः ॥ ३३ ॥

जातिस्मराः सुसंवृद्धाः सप्तैव ब्रह्मचारिणः ।

स्थिता ऐकत्र सद्गर्मा विकाररहिताः सदा ॥ ३४ ॥

विप्रयोनौ तु यन्मोहान्मिथ्यापयशितं गुरौ ।

तिर्यग्योनौ तथा जन्म श्राद्धाङ्गज्ञानं य वेभिरे ॥ ३५ ॥

तथा तु पितृकार्यार्थं कृतं श्राद्धं व्यवस्थितैः ।

तदा ज्ञानं य जातिं य क्मात्प्राप्तं गुणोत्तरम् ॥ ३६ ॥

पूर्वजातिषु यद्ब्रह्म श्रुतं गुरुकुलेषु वै ।

तथैव संस्थित ज्ञानं तस्माद्ज्ञानं समभ्यसेत् ॥ ३७ ॥

सुमनाश्च सुवाङ्मुह्यः पञ्चमश्छिद्रदर्शकः ।

स्वतन्त्रश्च सुयज्ञश्च कुलीङ्गा नामतः स्मृतः ॥ ३८ ॥

तेषां तत्र विडङ्गानां यरतां धर्मयारिणाम् ।

सुवृत्तमभवत्तत्र तच्छृणुष्व मडामुने ॥ ३९ ॥

नीपानामीश्वरो राजा प्रभावेण समन्वितः ।

श्रीमानन्तःपुरवृत्तो वनं तत्राविवेश च ॥ ४० ॥

स्वतन्त्रश्चकवाकः स स्पृहयामास तं नृपम् ।

दृष्ट्वा यान्तं सुभोपेतं राज्यशोभासमन्वितम् ॥ ४१ ॥

यद्यस्ति सुकृतं किञ्चित्तपो वा नियमोऽपि वा ।

पिनोऽडमपवासेन तपसा निश्चलेन य ॥ ४२ ॥

तस्य सर्वस्य पूर्वो न हृलेनापि कृतेन छि ।

सर्वसौभाग्यपात्रश्च भवेयमडमीदृशः ॥ ४३ ॥

मार्कण्डेय उवाच ।

ततस्तु यङ्कवाकौ द्वावासतुः सडयारिणौ ।

आवां वै सचिवौ स्याव तव प्रियछित्तैषिणौ ॥ ४४ ॥

तथेत्युक्त्वा तु तस्यासीत्तदा योगात्मनो गतिः ।

अवे तौ यङ्कवाकौ य स्ववाक्यं प्रत्यभाषताम् ॥ ४५ ॥

यस्मात्कर्म भ्रुवाणस्त्वं योगधर्ममवाप्य तम् ।

अवे वरं प्रार्थयसे तस्माद्वाक्यं निबोध मे ॥ ४६ ॥

राजा त्वं भविता तात काम्पिल्ये नगरोत्तमे ।

अेतौ ते सचिवौ स्यातां व्यभियारप्रधर्षितौ ॥ ४७ ॥

न तानूयुस्त्रयो राज्यं यतुरः सडयारिणः ।
स प्रसादं पुनश्चक्रे तन्मध्ये सुमनाभ्रवीत् ॥ ४८ ॥

अन्तवान् भविता शापः पुनर्योगमवाप्स्यथ ।
सर्वसत्त्वरुतज्ञाश्च स्वतन्त्रोऽयं भविष्यति ॥ ४९ ॥

पितृप्रसादाद्युष्माभिः सम्प्राप्तं सुकृतं भवेत् ।
गां प्रोक्षयित्वा धर्मोऽपि पितृभ्यश्चोपकल्पिताः ॥ ५० ॥

अस्माकं ज्ञानसंयोगः सर्वेषां योगसाधनम् ।
एतं य वाक्यं संरब्धं श्लोकमेकमुदाहृतम् ॥ ५१ ॥

पुरुषान्तरितं श्रुत्वा ततो योगमवाप्स्यथ ।
एत्युक्त्वा स तु मौनोऽब्रूद्विडङ्गः सुमना बुधः ॥ ५२ ॥

मार्कण्डेय उवाच ।
लोकानां स्वस्तये तात शन्तनुप्रवरात्मज ।
एत्युक्तं तस्यस्त्रिं मे किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ५३ ॥

एतं श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां पितृसर्गवर्णनं सप्तम्याधगतिवर्णनं नानैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥
प. ४९ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥
॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प. ४२. द्वियत्वारिंशोऽध्यायः । पितृप्रभाववर्णनम् ।

भीष्म उवाच ।
मार्कण्डेय महाप्राज्ञ पितृभक्तिभृतां वर ।
किं ज्ञातं तु ततो ब्रूहि कृपया मुनिसत्तम ॥ १ ॥

मार्कण्डेय उवाच ।
ते धर्मयोगनिरताः सप्त मानसयारिणः ।
वाय्वम्बुभक्षाः सततं शरीरमुपशोषयन् ॥ २ ॥

स राजान्तःपुरवृत्तो नन्दने मघवा एव ।

कीडित्वा सुचिरे तत्र सभार्यः स्वपुरं यथौ ॥ ३ ॥

अनूढो नाम तस्यासीत्पुत्रः परमधार्मिकः ।

तं विभ्राजः सुतं राज्ये स्थापयित्वा वनं यथौ ॥ ४ ॥

तपः कर्तुं समारेभे यत्र ते सड्यारिणः ।

स वै तत्र निराडारो वायुभक्षो मडातपाः ॥ ५ ॥

ततो विभ्राजितं तेन वैभ्राजं नाम तद्धनम् ।

अभूव सुप्रसिद्धं डि योगसिद्धिप्रदायकम् ॥ ६ ॥

तत्रैव ते डि शकुनाश्चत्वारो योगधर्मिणः ।

योगभ्रष्टास्त्रयश्चैव देडत्यागकृतोडभवन् ॥ ७ ॥

काम्पिल्ये नगरे ते तु अडमदत्तपुरोगमाः ।

जाताः सम मडात्मानः सर्वे विगतकल्मषाः ॥ ८ ॥

स्मृतिमन्तोडत्र यत्वारस्त्रयस्तु परिमोडिताः ।

स्वतन्त्रस्वाणुडाज्जातो अडमदत्तो मडौजसः ॥ ९ ॥

छिद्रदर्शी सुनेत्रस्तु वेदवेदाङ्गपारगौ ।

जातौ श्रोत्रियदायादौ पूर्वजातिसडोषितौ ॥ १० ॥

पञ्चालो अहूयस्त्वासीदायार्थत्वं यकार ड ।

द्विवेदः पुण्डरीकश्च छन्दोगोडध्वर्युरेव य ॥ ११ ॥

ततो राजा सुतं दृष्ट्वा अडमदत्तमकल्मषम् ।

अभिषिच्य स्वराज्ये तु परां गतिमवामवान् ॥ १२ ॥

पञ्चालः पुण्डरीकस्तु पुत्रौ संस्थाप्य मन्दिरे ।

विविशतुर्वनं तत्र गतौ परमिकां गतिम् ॥ १३ ॥

अडमदत्तस्य भार्या तु सन्नितिर्नाम भारत ।

सा त्वेकभावसंयुक्ता रेमे भर्त्रा सडैव तु ॥ १४ ॥

शेषास्तु यकवाका वै काम्पिल्ये सड्यारिणः ।

जाताः श्रोत्रियदायादा दरिद्रस्य कुले नृप ॥ १५ ॥

धृतिमान्सुमडात्मा य तत्त्वदर्शी निरुत्सुकः ।

वेदाध्ययन सम्पन्नाश्चत्वारश्छिद्रदर्शिनः ॥ १६ ॥

ते योगनिरताः सिद्धाः प्रस्थिताः सर्वे अवेव छि ।
 आमन्त्र्य य मिथः शम्भोः पदाम्भोजं प्राण्य तु ॥ १७ ॥
 ते तमूयुर्द्विजाः सर्वे पितरं पुनरेव य ।
 करिष्यामो विधानं ते येन त्वं वर्तयिष्यसि ॥ १८ ॥
 छमं श्लोकं महार्थं त्वं राजानं सलमन्त्रिणाम् ।
 श्रावयेथाः समागम्य ब्रह्मदत्तमकल्मषम् ॥ १९ ॥
 प्रीतात्मा दास्यति स ते ग्रामान् भोगांश्च पुष्कलान् ।
 अेतावदुक्त्वा ते सर्वे पूजयित्वा य तं गुरुम् ।
 योगधर्ममनुप्राप्य परां निर्वृतिमाययुः ॥ २० ॥
 यतुर्णां तु पिता योऽसौ ब्राह्मणानां महात्मनाम् ।
 श्लोकं सोऽधीत्य पुत्रेभ्यः कृतकृत्यं छवाभवत् ॥ २१ ॥
 श्रावयामास राजानं रलोकं तं सयिवौ य तौ ।
 सप्तव्याधा दशार्षेषु मृगाः कालञ्जरे गिरौ ॥ २२ ॥
 यकवाकाः शरद्रीपे छंसाः सरसि मानसे ।
 तेऽभिजाताः कुरुक्षेत्रे ब्राह्मणा वेदपारगाः ॥ २३ ॥
 प्रस्थिता दिर्घमध्वानं युयं छिमवसीदथ ।
 तच्छ्रुत्वा मोलमगमद्ब्रह्मदत्तो नराधिपः ॥ २४ ॥
 सयिवश्चास्य पाञ्चालः पुण्डरीकश्च भारत ।
 ततस्ते तत्सरः स्मृत्वा योगं तमुपलभ्य य ॥ २५ ॥
 ब्राह्मणं विपुलैरर्थैर्भोगैश्च समयोजयन् ।
 अभिषिच्य स्वराज्ये तु विष्वक्सेनमस्मिन्मम् ॥ २६ ॥
 जगाम ब्रह्मदत्तो छि सदारो वनमेव छ ।
 प्राप्य योगं बलादेव गतिं प्राप सुदुर्लभाम् ॥ २७ ॥
 पुण्डरीकोऽपि धर्मात्मा साङ्ख्ययोगमनुत्तमम् ।
 प्राप्य योगगतिः सिद्धो विशुद्धस्तेन कर्मणा ॥ २८ ॥
 छमं प्राणीय पाञ्चाल्यः शिक्षां योत्पाद्य केवलाम् ।
 योगाचार्यगतिं प्राप यशश्चाञ्च्यं महातपाः ॥ २९ ॥
 शूरा ये सम्प्रपद्यन्ते अपुनर्भवकाङ्क्षिणः ।

पापं प्रणशयन्त्वद्य तच्छम्भोः परमं पदम् ॥ ३० ॥

शारीरे मानसे चैव पापे वाञ्छे मलामुने ।

कृते सम्यगिदं भक्त्या पठेच्छ्रद्धासमन्वितः ॥ ३१ ॥

मुच्यते सर्वपापेभ्यः शिवनामानुकीर्तनात् ।

उच्यार्यमाणे ऐतस्मिन्देवदेवस्य तस्य वै ॥ ३२ ॥

विलयं पापमायाति ह्यामलाण्डमिवाम्भसि ।

तस्मात्तत्सञ्चिते पापे समानान्तरमेव च ॥ ३३ ॥

जमव्यमेतत्पापस्य प्रशमाय मलामुने ।

नरैः श्रद्धालुभिर्भूर्यः सर्वकामकृलामये ॥ ३४ ॥

पुष्ट्यर्थमिममध्यायं पठेदेनं शृणोति वा ।

मुच्यते सर्वपापेभ्यो मोक्षं याति न संशयः ॥ ३५ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां पितृकव्ये पितृप्रभाववर्णनं नाम द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥

प.४२ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.४३. त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः । व्यासपूजनप्रकारः ।

शौनक उवाच ।

आचार्यपूजनं ब्रूहि सूत व्यासगुरोऽधुना ।

ग्रन्थस्य श्रवणान्ते हि किं कर्तव्यं तदप्यडो ॥ १ ॥

सूत उवाच ।

पूजयेद्विधिवद्भक्त्याचार्यं श्रुत्वा कथां पराम् ।

ग्रन्थान्ते विधिवद्घाटाचार्याय प्रसन्नधीः ॥ २ ॥

ततो वक्तारमानम्य सम्पूज्य च यथाविधि ।

भूषणैर्दस्तकण्ठानां वस्त्रैः सौम्यादिभिः सुधीः ॥ ३ ॥

शिवपूजासमाप्ती तु दधाद्धेनुं सवत्सिकाम् ।

कृत्वासनं सुवर्णस्य पलमानस्य साम्बरम् ॥ ४ ॥

तत्रास्थाप्य शुभं ग्रन्थं लिखितं वलिताक्षरैः ।
आचार्याय सुधीर्दधान्मुक्तः स्याद्भवबन्धनैः ॥ ५ ॥

ग्रामो गजो ङयश्चापि यथाशक्त्यपराणि य ।
मुने सर्वाणि देयानि वायकाय महात्मने ॥ ६ ॥

विधानसहितं सम्यक् श्रुतं छि सङ्कलं स्मृतम् ।
पुराणं शौनकमुने सत्यमेवोदितं मया ॥ ७ ॥

तस्माद्धिधानयुक्तं तु शृणुयाद्भक्तितो मुने ।
पुराणं निगमार्थाढ्यं पुण्यदं ङ्दयं श्रुतेः ॥ ८ ॥

छित श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंछितायां व्यासपूजनप्रकारो नाम त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ५.४३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.४४. यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः । व्यासोत्पत्तिवर्णनम् ।

मुनय उचुः ।
व्यासोत्पत्तिं महाबुद्धे ब्रूहि सूत ध्यानिधे ।
कृपया परया स्वामिन् कृताथान्नः कुरु प्रभो ॥ १ ॥

व्यासस्य जननी प्रोक्ता नाम्ना सत्यवती शुभा ।
विवाछिता तु सा देवी राज्ञा शन्तनुना छिल ॥ २ ॥

तस्यां जातो महायोगी कथं व्यासः पराशरात् ।
सन्देशोऽत्र महाञ्जातस्तं भवाञ्छेत्तुमर्छति ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।
अेकदा तीर्थयात्रायां प्रजन्योगी पराशरः ।
यद्दृच्छयागतो रभ्यं यमुनायास्तटं शुभम् ॥ ४ ॥

निषादमाछ धर्मात्मा कुर्वन्तं भोजनं तदा ।
नयस्व यमुनापारं जलयानेन मामरम् ॥ ५ ॥

छत्युक्तो मुनिना तेन निषादः स्वसुतां जगौ ।
मत्स्यगन्धाममुं बाले पारं नावा नय द्रुतम् ॥ ६ ॥

તાપસોડયં મહાભાગે દૃશ્યન્તીગર્ભસમ્ભવઃ ।
 તિતીર્થુરસ્તિ ધર્માબ્ધિશ્ચતુરામ્નાયપારગઃ ॥ ૭ ॥
 ઇતિ વિજ્ઞાપિતા પિત્રા મત્સ્યગન્ધા મહામુનિમ્ ।
 સંવાહયતિ નૌકાયામાસીનં સૂર્યરોચિષમ્ ॥ ૮ ॥
 કાલયોગાન્મહાયોગી તસ્યાં કામાતુરોડભવત્ ।
 દૃષ્ટ્વા યોડપ્સરસાં રૂપં ન કદાપિ વિમોહિતઃ ॥ ૯ ॥
 ગ્રહીતુકામઃ સ મુનિર્દાશકન્યાં મનોહરામ્ ।
 દક્ષિણેન કરેણૈતામસ્પૃશદક્ષિણે કરે ॥ ૧૦ ॥
 તમુવાચ વિશાલાક્ષી વચનં સ્મિતપૂર્વકમ્ ।
 કિમિદં ક્રિયતે કર્મ વાચંયમવિગર્હિતમ્ ॥ ૧૧ ॥
 વસિષ્ઠસ્ય કુલે રમ્યે ત્વં જાતોડસિ મહામતે ।
 નિષાદજા ત્વહં બ્રહ્મન્ કથં સડ્ગો ઘટેત નૌ ॥ ૧૨ ॥
 દુર્લભં માનુષં જન્મ બ્રાહ્મણત્વં વિશેષતઃ ।
 તત્રાપિ તાપસત્વં ચ દુર્લભં મુનિસત્તમ ॥ ૧૩ ॥
 વિદ્યાયા વપુષા વાચા કુલશીલેન ચાન્વિતઃ ।
 કામબાણવશં ચાતો મહદાશ્ચર્યમત્ર હિ ॥ ૧૪ ॥
 પ્રવૃત્તમપ્યસત્કર્મ કર્તુમેનં ન કોડપિ હ ।
 ભુવિ વારયિતુ શક્તઃ શાપભીત્યાસ્ય યોગિનઃ ॥ ૧૫ ॥
 ઇતિ સચ્ચિન્ત્ય હૃદયે નિજગાદ મહામુનિમ્ ।
 તાવદ્દૈર્યં કુરુ સ્વામિન્યાવત્વાં પારયામિ ન ॥ ૧૬ ॥
 સૂત ઉવાચ ।
 ઇતિ શ્રુત્વા વચસ્તસ્યા યોગિરાજઃ પરાશરઃ ।
 તત્યાજ પાણિં તરસા સિન્ધોઃ પારં ગતઃ પુનઃ ॥ ૧૭ ॥
 પુનર્જગ્રાહ તાં બાલાં મુનિઃ કામપ્રપીડિતઃ ।
 કમ્પમાના તુ સા બાલા તમુવાચ દયાનિધિમ્ ॥ ૧૮ ॥
 દુર્ગન્ધાહં મુનિશ્રેષ્ઠ કૃષ્ણવર્ણા નિષાદજા ।
 ભવાંસ્તુ પરમોદારવિચારો યોગિસત્તમઃ ॥ ૧૯ ॥
 નાવયોર્ઘટતે સડ્ગો કાયકાચ્ચનયોરિવ ।

तुल्यजात्याकृतिकयोः सङ्गः सौभ्यप्रदो भवेत् ॥ २० ॥

धृत्युक्तेन तथा तेन क्षणमात्रेण कामिनी ।

कृता योजनगन्धा तु रम्यरूपा मनोरमा ॥ २१ ॥

पुनर्जग्राह तां आलां स मुनिः कामपीडितः ।

ग्रहीतुकामं तं दृष्ट्वा पुनः प्रोवाय वासवी ॥ २२ ॥

रात्रौ व्यवायः कर्तव्यो न द्विवेति श्रुतिर्जगौ ।

द्विवासङ्गे मलान्दोषो निन्द्य यापि दुरासदा ॥ २३ ॥

तस्मात्तावत्प्रतीक्षस्व यावद्भवति यामिनी ।

पश्यन्ति मानवाश्चात्र पिता मे य तटे स्थितः ॥ २४ ॥

तयोक्तमिदमाकर्ण्य वयनं मुनिपुङ्गवः ।

नीडारं कल्पयामास सद्यः पुण्यभलेन वै ॥ २५ ॥

नीडारे य समुत्पन्ने तमसा रात्रिसन्निभे ।

व्यवाययकिता आला पुनः प्रोवाय तं मुनिम् ॥ २६ ॥

योगिन्नमोघवीर्यस्त्वं लुक्त्वा गन्तासि मां यदि ।

सगर्भा स्यां तदा स्वामिन्हा गतिर्मे भवेदिति ॥ २७ ॥

कन्याप्रतं मलाभुष्टे मम नष्टं भविष्यति ।

हसिष्यन्ति तदा लोकाः पितरं किं भ्रवीम्यहम् ॥ २८ ॥

पराशर उवाच ।

रम आले मया सार्धं स्वच्छन्दं कामजै रसैः ।

स्वीयाभिलाषमाभ्याहि पूरयाम्यधुना प्रिये ॥ २९ ॥

मदाज्ञासत्यकराणाम्ना सत्यवती भव ।

वन्दनीया तथाशेषैर्योगिभिस्त्रिदशैरपि ॥ ३० ॥

सत्यवत्युवाच ।

जानते न पिता माता न वान्ये भुवि मानवाः ।

कन्याधर्मो न मे हन्याद्यदि स्वीकुरु मां तदा ॥ ३१ ॥

पुत्रश्च त्वत्समो नाथ भवेद्भुतशक्तिमान् ।

सौगन्ध्यं सर्वदाङ्गे मे तारुण्यं य नवं नवम् ॥ ३२ ॥

पराशर उवाच ।

शृणु प्रिये तवाभीष्टं सर्वं पूर्णं भविष्यति ।
 विष्णुवंशसम्भवः पुत्रो भविता ते महायशाः ॥ ३३ ॥
 किञ्चिद्भै कारणं विद्धि यतोऽहं कामपीडितः ।
 दृष्ट्वा चाप्सरसां रूपं नामुख्यन्मे मनः क्वचित् ॥ ३४ ॥
 मीनगन्धां समालक्ष्य त्वां मोहवशगोऽभवम् ।
 न बाले भालपट्टस्थो ब्रह्मलेभोऽन्यथा भवेत् ॥ ३५ ॥
 पुराणकर्ता पुत्रस्ते वेदशाखाविभागाङ्गत् ।
 भविष्यति वरारोळे प्यातकीर्तिर्जगत्त्रये ॥ ३६ ॥
 धृत्युक्त्वा तां सुरभ्याङ्गीं लुक्त्वा योगविशारदः ।
 वप्राज शीघ्रं यमुनाजले स्नात्वा मलामुने ॥ ३७ ॥
 सापि गर्भं दधाराशु द्वादशात्मसमप्रभम् ।
 असूत सूर्यजद्वीपे कामदेवमिवात्मजम् ॥ ३८ ॥
 वामे कमण्डलुं बिभ्रद्दक्षिणे दण्डमुत्तमम् ।
 पिशाङ्गीभिर्जटाभिश्च राजितो मडसां चयः ॥ ३९ ॥
 जातमात्रस्तु तेजस्वी मातरं प्रत्यभाषत ।
 गच्छ मातर्यथाकामं गच्छाम्यहमतः परम् ॥ ४० ॥
 मातर्यथा भवेत्कार्यं तव किञ्चिद् लुटीप्सितम् ।
 संस्मृतश्चागमिष्यामि त्वद्विच्छापूतिहेतवे ॥ ४१ ॥
 धृत्युक्त्वा मातृयराणावभिविवाध तपोनिधिः ।
 जगाम य तपः कर्तुं तीर्थं पापविशोधनम् ॥ ४२ ॥
 सापि पित्रन्तिकं याता पुत्रस्नेहाङ्गुला सती ।
 स्मरन्ती यरितं सूनोर्वर्णयन्ती स्वभाग्यकम् ॥ ४३ ॥
 द्वीपे जातो यतो बालस्तेन द्वैपायनोऽभवत् ।
 वेदशाखाविभजनाद्भेदव्यासः प्रकीर्तितः ॥ ४४ ॥
 तीर्थराजं प्रथमतो धर्मकार्थमोक्षदम् ।
 नैमिषं य कुरुक्षेत्रं गङ्गाद्वारमवन्तिकाम् ॥ ४५ ॥
 अयोध्यां मथुरां चैव द्वारकाममरावतीम् ।
 सरस्वतीं सिन्धुसङ्गं गङ्गासागरसङ्गमम् ॥ ४६ ॥

काञ्चीं च त्र्यम्बकं चापि समगोदावरीतटम् ।
 कालञ्जरं प्रभासं च तथा बहुरिकाश्रमम् ॥ ४७ ॥
 महालयं तथोङ्कारक्षेत्रं वै पुरुषोत्तमम् ।
 गोकर्णं भृगुकञ्चं च भृगुतुङ्गं च पुष्करम् ॥ ४८ ॥
 श्रीपर्वतादितीर्थानि धारातीर्थं तथैव च ।
 गत्वावगाढ्य विधिना यथार परमं तपः ॥ ४९ ॥
 अथ तीर्थान्यनेकानि नानादेशस्थितानि उ ।
 पर्यटन्कालिकासूनुः प्रापद्द्वाराणसीं पुरीम् ॥ ५० ॥
 यत्र विश्वेश्वरः साक्षादन्नपूर्णा मलेश्वरी ।
 भक्तानाममृतं दातुं विराजते कृपानिधी ॥ ५१ ॥
 प्राप्य वाराणसीतीर्थं दृष्ट्वाथ मण्डिकर्णिकाम् ।
 कोटिजन्मार्जितं पापं तत्याज स मुनीश्वरः ॥ ५२ ॥
 दृष्ट्वा लिङ्गानि सर्वाणि विश्वेशप्रमुष्पानि च ।
 स्नात्वा सर्वेषु कुण्डेषु वापीकूपसरःसु च ॥ ५३ ॥
 नत्वा विनायकान्सर्वाङ्गौरीः सर्वाः प्रणम्य च ।
 सम्पूज्य कालराजं च भैरवं पापभक्षणम् ॥ ५४ ॥
 दण्डनायकमुष्यांश्च गणान्स्तुत्वा प्रयत्नतः ।
 आदिकेशवमुष्यांश्च केशवान्परितोष्य च ॥ ५५ ॥
 लोलार्कमुष्यसूर्यांश्च प्रणम्य च पुनःपुनः ।
 कृत्वा पिण्डप्रदानानि सर्वतीर्थेष्वतन्द्रितः ॥ ५६ ॥
 स्थापयामास पुण्यात्मा लिङ्गं व्यासेश्वराभिधम् ।
 यद्दर्शनाद्भवेद्विप्रा नरो विद्यासु वाक्यतिः ॥ ५७ ॥
 लिङ्गान्यभ्यर्च्य विश्वेशप्रमुष्पानि सुभक्तितः ।
 असङ्ख्यन्तयामास किं लिङ्गं क्षिप्रसिद्धिदम् ॥ ५८ ॥
 यमाराध्य महादेवं विद्याः सर्वा लभेमहि ।
 पुराणकर्तृताशक्तिर्ममास्तु यदनुग्रहात् ॥ ५९ ॥
 श्रीमदोङ्कारनाथं वा कृत्वासेश्वरं किमु ।

કેદારેશં તુ કામેશં ચન્દ્રેશં વા ત્રિલોચનમ્ ॥ ૬૦ ॥
 કાલેશં વૃહ્કાલેશં કલશેશ્વરમેવ વા ।
 જ્યેષ્ઠેશં જમ્બુકેશં વા જૈગીષવ્યેશ્વરં તુ વા ॥ ૬૧ ॥
 દશાશ્વમેધમીશાનં દ્રુમચણ્ડેશમેવ વા ।
 દૃક્કેશં ગરુડેશં વા ગોકર્ણેશં ગણેશ્વરમ્ ॥ ૬૨ ॥
 પ્રસન્નવદનેશં વા ધર્મેશં તારકેશ્વરમ્ ।
 નન્દિકેશં નિવાસેશં પત્રીશં પ્રીતિકેશ્વરમ્ ॥ ૬૩ ॥
 પર્વતેશં પશુપતિં હાટકેશ્વરમેવ વા ।
 બૃહસ્પતીશ્વરં વાથ તિલભાણ્ડેશમેવ વા ॥ ૬૪ ॥
 ભારભૂતેશ્વરં કિં વા મહાલક્ષ્મીશ્વરં તુ વા ।
 મરુતેશં તુ મોક્ષેશં ગડ્ગેશં નર્મદેશ્વરમ્ ॥ ૬૫ ॥
 કૃષ્ણેશં પરમેશાનં રત્નેશ્વરમથાપિ વા ।
 ચામુનેશં લાડ્ગલીશં શ્રીમદ્વિષ્ણેશ્વરં વિભુમ્ ॥ ૬૬ ॥
 અવિમુક્તેશ્વરં વાથ વિશાલાક્ષીશમેવ વા ।
 વ્યાઘ્રેશ્વરં વરાહેશં વિદ્યેશ્વરમથાપિ વા ॥ ૬૭ ॥
 વરુણેશં વિધીશં વા હરિકેશ્વરં તુ વા ।
 ભવાનીશં કપર્દીશં કન્દુકેશમજેશ્વરમ્ ॥ ૬૮ ॥
 વિશ્વકર્મેશ્વરં વાથ વીરેશ્વરમથાપિ વા ।
 નાદેશં કપિલેશં ચ ભુવનેશ્વરમેવ વા ॥ ૬૯ ॥
 વાષ્ણુલીશં મહાદેવં સિદ્ધીશ્વરમથાપિ વા ।
 વિષ્ણેદેવેશ્વરં વીરભદ્રેશં ભૈરવેશ્વરમ્ ॥ ૭૦ ॥
 અમૃતેશં સતીશં વા પાર્વતીશ્વરમેવ વા ।
 સિદ્ધેશ્વરં મતડ્ગેશં ભૂતીશ્વરમથાપિ વા ॥ ૭૧ ॥
 આષાઢીશં પ્રકાશેશં કોટિરુદ્રેશ્વરં તથા ।
 મદાલસેશ્વરં ચૈવ તિલપર્ણેશ્વરં કિમુ ॥ ૭૨ ॥
 કિં વા હિરાણ્યગર્ભેશં કિં વા શ્રીમધ્યમેશ્વરમ્ ।
 ઇત્યાદિ કોટિલિડ્ગાનાં મધ્યેડહં કિમુપાશ્રયે ॥ ૭૩ ॥

धृति चिन्तातुरो व्यासः शिवभक्तिरतात्मवान् ।
 क्षाणं विचारयामास ध्यानसुस्थिरयेतसा ॥ ७४ ॥
 आं ज्ञातं विस्मृतं तावन्निष्पन्नो मे मनोरथः ।
 सिद्धैः सम्पूजितं लिङ्गं धर्मकार्यमोक्षदम् ॥ ७५ ॥
 दर्शनात्स्पर्शनाद्यस्य येतो निर्मलतामियात् ।
 उद्घाटितं सदैवास्ति द्वारं स्वर्गस्य यत्र हि ॥ ७६ ॥
 अविमुक्तो मलाक्षेत्रे सिद्धक्षेत्रे हि तत्परम् ।
 यत्रास्ते परमं लिङ्गं मध्यमेश्वरसंज्ञकम् ॥ ७७ ॥
 न मध्यमेश्वरादन्यात्त्रिङ्गं काश्यां हि विद्यते ।
 यद्दर्शनार्थमायान्ति देवाः पर्वणि पर्वणि ॥ ७८ ॥
 अतः सेव्यो मलादेवो मध्यमेश्वरसंज्ञकः ।
 अस्थाराधनतो विप्रा बलवः सिद्धिमागताः ॥ ७९ ॥
 यः प्रधानतया काश्यां मध्ये तिष्ठति शङ्करः ।
 स्वपुरीजन सौप्यार्थमतोऽसौ मध्यमेश्वरः ॥ ८० ॥
 तुम्भुरुर्नाम गन्धर्वो देवर्षिर्नारदस्तथा ।
 अमुमाराध्य सम्पन्नो गानविद्याविशारदौ ॥ ८१ ॥
 अमुमेव समाराध्य विष्णुर्भोक्षप्रदोऽभवत् ।
 ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च सृष्टिपालकदारकाः ॥ ८२ ॥
 धनाधीशः कुबेरोऽपि वामदेवो हि शैवराट् ।
 भट्टाङ्गो नाम भूपालोऽनपत्योऽपत्यवान्भूत् ॥ ८३ ॥
 अप्सराश्चन्द्रभामाभ्या नृत्यन्ती निजभावतः ।
 सदेहा कोकिलावापा लिङ्गमध्ये लयं गता ॥ ८४ ॥
 श्रीकरो गोपिकासूनुः सेवित्वा मध्यमेश्वरम् ।
 गाणपत्यं समालेभे शिवस्य करुणात्मनः ॥ ८५ ॥
 भार्गवो गीष्पतिश्चोभौ देवौ दैत्यसुरार्थितौ ।
 विद्यापारङ्गतौ ज्ञातौ प्रसादान्मध्यमेशितुः ॥ ८६ ॥
 अलमध्यत्र सम्पूज्य मध्यमेश्वरमीश्वरम् ।
 पुराणकर्तृताशक्तिं प्राप्स्यामि तरसा ध्रुवम् ॥ ८७ ॥

धृति कृत्वा मतिं धीरो व्यासः सत्यवतीसुतः ।
 भागीरथ्यम्भसि स्नात्वा जग्राह नियमं व्रती ॥ ८८ ॥
 स्वयित्पार्शानो भूत्वा इलशाकाशनः स्वयित् ।
 वातभुजलभुक् क्वापि स्वयिन्निरशनव्रती ॥ ८९ ॥
 धत्यादिनियमैर्योगी त्रिकालं मध्यमेश्वरम् ।
 पूजयामास धर्मात्मा नानावृक्षोद्भवैः कृत्वैः ॥ ९० ॥
 धत्थं भद्रुतिथे काले व्यतीते कालिकासुतः ।
 स्नात्वा त्रिपथगातोये यावदायाति स प्रगे ॥ ९१ ॥
 मध्यमेश्वरमीशानं भक्तानीष्टवरप्रदम् ।
 तावद्दर्शं पुण्यात्मा मध्ये लिङ्गं मधेश्वरम् ॥ ९२ ॥
 उमाभूषितवामाङ्गं व्याघ्रयर्मोत्तरीयकम् ।
 जटाजूटयलङ्गातरङ्गैश्चारुविग्रहम् ॥ ९३ ॥
 लसच्छारदभालेन्दुयन्द्रिकायन्द्रितालकम् ।
 भस्मोद्भूलितसर्वाङ्गं कर्पूरार्जुनविग्रहम् ॥ ९४ ॥
 कर्णान्तायतनेत्रं च विद्रुमारुणदृष्टम् ।
 पञ्चवर्षाकृतिं बालं बालकोचितभूषणम् ॥ ९५ ॥
 ध्यानं कोटिकन्दर्पदर्पानि तनुद्युतिम् ।
 नत्रं प्रहसितास्याञ्जं गायन्तं साम लीलया ॥ ९६ ॥
 करुणापारपाथोधिं भक्तवत्सलनामकम् ।
 आशुतोषमुमाकान्तं प्रसादसुमुपं उरम् ॥ ९७ ॥
 समालोक्य स्तुतिं चक्रे प्रेमगद्गया गिरा ।
 योगिनामप्यगम्यं तं दीनबन्धुं विदात्मकम् ॥ ९८ ॥
 वेदव्यास उवाच ।
 देवदेव महाभाग शरणागतवत्सल ।
 वाञ्छनः कर्मदुष्प्राप योगिनामप्यगोचर ॥ ९९ ॥
 मळिमानं न ते वेदा विद्यामासुरुमापते ।
 त्वमेव जगतः कर्ता धर्ता उर्ता तथैव च ॥ १०० ॥

त्वमाधः सर्वदेवानां सख्यिदानन्त ईश्वरः ।
 नामगोत्रे न वा ते स्तः सर्वज्ञोऽसि सदाशिव ॥ १०१ ॥
 त्वमेव परमं ब्रह्म मायापाशनिवर्तकः ।
 गुणत्रयैर्न लिप्तस्त्वं पद्मपत्रमिवाम्भसा ॥ १०२ ॥
 न ते जन्म न वा शीलं न देशो न कुलं य ते ।
 इत्थम्भूतोऽपीश्वरस्त्वं त्रिलोक्याः काममावलेः ॥ १०३ ॥
 न ब्रह्मा न य लक्ष्मीशो न य सेन्द्रा द्विवीकसः ।
 न योगीन्द्रा विदुस्तत्त्वं यस्य तं त्वामुपास्महे ॥ १०४ ॥
 त्वत्तः सर्वं त्वं छि सर्वं गौरीशस्त्वं पुरान्तकः ।
 त्वं बालस्त्वं युवा वृद्धस्तं त्वां हृदि युनज्म्यहम् ॥ १०५ ॥
 नमस्तस्मै मलेशाय भक्तध्येयाय शम्भवे ।
 पुराणपुरुषायारुद्रा शङ्कराय परात्मने ॥ १०६ ॥
 इति स्तुत्वा क्षितौ यावद्दण्डवन्निपपात सः ।
 तावत्स बालो हृष्टात्मा वेदव्यासमभाषत ॥ १०७ ॥
 वरं वृणीष्व भो योगिन्यस्ते मनसि वर्तते ।
 नादेयं विद्यते किञ्चिद्भक्ताधीनो यतोऽस्म्यहम् ॥ १०८ ॥
 तत उत्थाय हृष्टात्मा मुनिर्व्यासो महातपाः ।
 प्रत्यब्रवीत्किमज्ञातं सर्वज्ञस्य तव प्रभो ॥ १०९ ॥
 सर्वान्तरात्मा भगवान् शर्वः सर्वप्रदो भवान् ।
 याञ्च्यां प्रतिनियुङ्क्ते मां किमीशो दैन्यकारिणीम् ॥ ११० ॥
 इति श्रुत्वा वयस्तस्य व्यासस्यामलयेतसः ।
 शुचि स्मित्वा मलादेवो बालरुपधरोऽब्रवीत् ॥ १११ ॥
 बाल उवाच ।
 त्वया ब्रह्मविदां श्रेष्ठ योऽभिलाषः कृतो हृदि ।
 अचिरेणैव कालेन स भविष्यत्यसंशयः ॥ ११२ ॥
 कण्ठे स्थित्वा तव ब्रह्मत्रन्तर्याम्यहमीश्वरः ।
 सेतिलासपुराणानि सम्यङ्निर्मापयाम्यहम् ॥ ११३ ॥
 अभिलाषाष्टकं पुण्यं स्तोत्रमेतत्त्वयेश्रितम् ।

वर्षं त्रिकालं पठनात्कामदं शम्भुसन्नि ॥ ११४ ॥
 अेतस्तोत्रस्य पठनं विधाबुद्धिविवर्धनम् ।
 सर्वसम्पत्करं प्रोक्तं धर्मदं भोक्षदं नृणाम् ॥ ११५ ॥
 प्रातरुत्थाय सुस्नातो लिङ्गमभ्यर्च्य शाङ्करम् ।
 वर्षं पठन्निदं स्तोत्रं भूर्भोऽपि स्याद् बृहस्पतिः ॥ ११६ ॥
 स्त्रिया वा पुरुषेणपि नियमात्लिङ्गसन्निधौ ।
 वर्षं जमिदं स्तोत्रं बुद्धिं विधां च वर्धयेत् ॥ ११७ ॥
 धृत्युक्त्वा स महादेवो बालो लिङ्गे न्यलीयत ।
 व्यासोऽपि मुञ्चन्नश्रूणि शिवप्रेमाकुलोऽभवत् ॥ ११८ ॥
 अेवं लब्धवरो व्यासो मलेशान्मध्यमेश्वरात् ।
 अष्टादश पुराणानि प्रणिनाय स्वलीलया ॥ ११९ ॥
 ब्राह्मं पाद्मं वैष्णवं च शैवं भागवतं तथा ।
 भविष्यं नारदीयं च मार्कण्डेयमतः परम् ॥ १२० ॥
 आग्नेयं ब्रह्मवैवर्तं लैङ्गं वाराहमेव च ।
 वामनाभ्यं ततः कौर्म मात्स्यं गारुडमेव च ॥ १२१ ॥
 स्कान्तं तथैव ब्रह्माण्डाभ्यं पुराणं च कीर्तितम् ।
 यशस्यं पुण्यदं नृणां श्रोतृणां शाङ्करं यशः ॥ १२२ ॥
 सूत उवाच ।
 अष्टादशपुराणानां पूर्वं नामोदितं त्वया ।
 कुरु निर्वचनं तेषामिदानीं वेदवित्तम् ॥ १२३ ॥
 व्यास उवाच ।
 अथमेव कृतः प्रश्नस्तद्विना ब्रह्मयोनिना ।
 नन्दिश्वरमुद्दिश्य स यदाह ब्रवीमि तत् ॥ १२४ ॥
 नन्दिश्वर उवाच ।
 यत्र वक्ता स्वयं तद्विन्दुं ब्रह्मा साक्षाद्यतुर्भुजः ॥
 तस्माद् ब्राह्मं समाख्यातं पुराणं प्रथमं मुने ॥ १२५ ॥
 पद्मकल्पस्य माहात्म्यं तत्र यस्यामुदाहृतम् ।
 तस्मात्पाद्मं समाख्यातं पुराणं च द्वितीयकम् ॥ १२६ ॥

पराशरकृतं यत्तु पुराणं विष्णुबोधकम् ।
तदेव व्यासकथितं पुत्रपित्रोरभेदतः ॥ १२७ ॥
यत्र पूर्वोत्तरे ऋते शिवस्य चरितं भुङ्क्ते ।
शैवभेदतपुराणं हि पुराणज्ञा वदन्ति य ॥ १२८ ॥
भगवत्याश्च दूर्गायाश्चरितं यत्र विद्यते ।
तत्तु भागवतं प्रोक्तं ननु देवीपुराणकम् ॥ १२९ ॥
नारदोक्तं पुराणं तु नारदीयं प्रथमम् ।
यत्र वक्ताभवत्तद्विदुर्न मार्कण्डेयो महाभुनिः ॥ १३० ॥
मार्कण्डेयपुराणं हि तदाभ्यातं य सप्तमम् ।
अग्नियोगात्तदाग्नेयं भविष्योक्तेर्भविष्यकम् ॥ १३१ ॥
विवर्तनाद् भ्रमणस्तु भ्रमणवैवर्तमुच्यते ।
विद्गस्य चरितोक्तत्वात्पुराणं विद्गमुच्यते ॥ १३२ ॥
वराहस्य च वाराहं पुराणं द्वादशं मुने ।
यत्र स्कन्दः स्वयं श्रोता वक्ता साक्षान्भलेश्वरः ॥ १३३ ॥
तत्तु स्कान्दं समाभ्यातं वामनस्य तु वामनम् ।
कौर्मं कूर्मस्य चरितं मात्स्यं मत्स्येन कीर्तितम् ॥ १३४ ॥
गरुडस्तु स्वयं वक्ता यत्तद् गरुडसंज्ञकम् ।
भ्रमणस्यचरितोक्तत्वाद् भ्रमणस्यं परिकीर्तितम् ॥ १३५ ॥
सूत उवाच ।
अथमेव मयाऽकारि प्रश्नो व्यासाय धीमते ।
ततः सर्वपुराणानां मया निर्वचनं श्रुतम् ॥ १३६ ॥
एवं व्यासः समुत्पन्नः सत्यवत्यां पराशरात् ।
पुराणसंखिताश्चक्रे महाभारतमुत्तमम् ॥ १३७ ॥
पराशरेण संयोगः पुनः शन्तनुना यथा ।
सत्यवत्या एव भ्रमणः संशयितुमर्हसि ॥ १३८ ॥
सकारणेयमुत्पत्तिः कथिताश्चर्यकारिणी ।
महतां चरिते यैव गुणा ग्राह्या विचक्षणैः ॥ १३९ ॥

छटं रडस्य परमं यः शृणोति पठत्यपि ।

स सर्वपापनिर्मुक्त ऋषिलोके मडीयते ॥ १४० ॥

छति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां व्यासोत्पत्तिवर्णनं नाम यत्तुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ५.४४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.४५. पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः । महाकालिकावतारवर्णनम् ।

मुनय उचुः ।

श्रुता शम्भोः कथा रम्या नानाप्यानसमन्विता ।

नानावतारसंयुक्ता भुक्तिमुक्तिप्रदा नृणाम् ॥ १ ॥

छदानीं श्रोतुमिच्छामस्त्वत्तो ब्रह्मविदांवर ।

यरित्रं जगदम्बाया भगवत्या मनोडरम् ॥ २ ॥

परब्रह्मभडेशस्य शक्तिराधा सनातनी ।

उमा या समभिष्याता त्रैलोक्यजननी परा ॥ ३ ॥

सती डैमवती तस्या अवतारद्वयं श्रुतम् ।

अपरानवतारंस्त्वं ब्रूडि सूत महामते ॥ ४ ॥

को विरज्येत मतिमान् गुणश्रवणकर्मणि ।

श्रीमातुर्ज्ञानिनो यानि न त्यजन्ति कदाचन ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

धन्या यूयं महात्मानः कृतकृत्याः स्थ सर्वदा ।

यत्पृच्छथ पराम्बाया उमायाश्चरितं मडत् ॥ ६ ॥

शृण्वतां पृच्छतां यैव तथा वाचयतां य तत् ।

पादाम्भुजरञ्जस्येव तीर्थानि मुनयो विदुः ॥ ७ ॥

ते धन्या कृतकृत्याः स्युर्धन्या तेषां प्रसूः डुलम् ।

येषां चित्तं भवेल्लीनं श्रीदिव्यां परसंविदि ॥ ८ ॥

ये न स्तुवन्ति देवेशीं सर्वकारणकारणाम् ।

मायागुणैर्मोडिताः स्युर्डतभाग्या न संशयः ॥ ९ ॥

न भजन्ति मडादेवीं करुणारससागराम् ।
 अन्धकूपे पतन्त्येते धोरे संसाररूपिणि ॥ १० ॥
 गङ्गां विधाय तृम्यर्थं मरुवारि यथा व्रजेत् ।
 विधाय देवीं तद्भिन्नं तथा देवान्तरं व्रजेत् ॥ ११ ॥
 यस्याः स्मरणमात्रेण पुरुषार्थयतुष्टयम् ।
 अनायासेन लभते कस्त्यजेतां नरोत्तमः ॥ १२ ॥
 अेतत्पृष्टः पुरा मेधाः सुरथेन मडात्मना ।
 यद्दुक्तं मेघसा पूर्वं तच्छृणुष्व वदामि ते ॥ १३ ॥
 स्वारोधिषेऽन्तरे पूर्वं विरथो नाम पार्थिवः ।
 सुरथस्तस्य पुत्रोऽभून्मडाभलपराङ्मः ॥ १४ ॥
 दानशौण्डः सत्यवादी स्वधर्मकुशलः कृती ।
 देवीभक्तो दयासिन्धुः प्रजानां परिपालकः ॥ १५ ॥
 पृथिवीं शासतस्तस्य पाकशासनतेजसः ।
 भ्रूवूर्णव ये भूपाः पृथ्वीग्रहणतत्पराः ॥ १६ ॥
 डोलानाम्नीं राजधानीं रुरुधुस्तस्य भूपतेः ।
 तैः समं तुमुलं युद्धं समपद्यत दारुणम् ॥ १७ ॥
 युद्धे स निर्जितो भूपः प्रबलैस्तैर्द्रिषद्गणैः ।
 उज्जसितश्च डोलाया लुत्वा राज्यमशेषतः ॥ १८ ॥
 स राजा स्वपुरीमेत्याकरोद्राज्यं स्वमन्त्रिभिः ।
 तत्रापि य मडापक्षैर्विपक्षैः स पराजितः ॥ १९ ॥
 दैवाश्छत्रुत्वमापन्नैरमात्यप्रमुणैर्गणैः ।
 कोशस्थितं य यद्वितं तत्सर्वं यात्मसात्कृतम् ॥ २० ॥
 ततः स निर्गतो राजा नगरान्भृगयाछलात् ।
 असडायोऽश्वमारुड्य जगाम गडनं वनम् ॥ २१ ॥
 छतस्ततस्तत्र गच्छन्नाजा मुनिवराश्रमम् ।
 ददर्श कुसुमारामन्नाजितं सर्वतोदृशम् ॥ २२ ॥
 वेदध्वनिसमाकीर्णं शान्तजन्तुसमाश्रितम् ।
 शिष्यैः प्रशिष्यैस्तच्छिष्यैः समन्तात्परिवेष्टितम् ॥ २३ ॥

व्याघ्राद्यो मडावीर्या अल्पवीर्यान्मडामते ।
 तदाश्रमे न बाधन्ते द्विजवर्यप्रभावतः ॥ २४ ॥
 उवास तत्र नृपतिर्मडाकारुण्डिको बुधः ।
 सत्कृतो मुनिनाथेन सुवयो भोजनासनैः ॥ २५ ॥
 अेकदा स मडाराजश्चिन्तामाप दुरत्ययाम् ।
 अडो मे डीनभाग्यस्य दुर्भुष्टेर्डीनतेजसः ॥ २६ ॥
 दृतं राजयमशेषेण शत्रुवर्गेर्भदोद्भूतैः ।
 मत्पूर्वै रक्षितं राजयं शत्रुभिर्भुज्यतेऽधुना ॥ २७ ॥
 मादृशश्चैत्रवंशेऽस्मिन्न कोऽप्यासीन्मडीपतिः ।
 डिं करोमि क्व गच्छामि कथं राजयं लभेय डि ॥ २८ ॥
 अमात्या मन्त्रिणश्चैव मामका ये सनातनाः ।
 न जाने कं य नृपतिं समासाधाधुनासते ॥ २९ ॥
 विनाश्य राजयमधुना न जाने कां गतिं गताः ।
 रणभूमिमडोत्साडा अरिवर्गनिर्कर्तनाः ॥ ३० ॥
 मामका ये मडाशूरा नृपमन्यं भजन्ति ते ।
 पर्वताभा गजा अश्वा वातवद्वेगगामिनः ॥ ३१ ॥
 पूर्वपूर्वार्जितः कोशः पाल्यते तैर्न वाधुना ।
 अेवं मोडवशं यातो राजा परमधार्मिकः ॥ ३२ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र वैश्यः कश्चित्समागतः ।
 राजा पप्रच्छ कस्त्वं भोः किमर्थमिड यागतः ॥ ३३ ॥
 दुर्मना लक्ष्यसे कस्मादेतन्मे ब्रूडि साम्प्रतम् ।
 षत्याकण्यं वयो रभ्यं नरपालेन भाषितम् ॥ ३४ ॥
 दृग्व्यां विमुञ्चन्नश्रूणि समाधिवैश्यपुङ्गवः ।
 प्रत्युवाय मडीपालं प्रणयावनतां गिरम् ॥ ३५ ॥
 वैश्य उवाय ।
 समाधिर्नाम वैश्योऽडं धनिवंशसमुद्भवः ।
 पुत्रदारादिभिस्त्यक्तो धनलोभान्मडीपते ॥ ३६ ॥

वनमभ्यागतो राजन्दुःपितः स्वेन कर्मणा ।
 सोऽहं पुत्रप्रपौत्राणां कलत्राणां तथैव च ॥ ३७ ॥
 भ्रातृणां भ्रातृपुत्राणां परेषां सुदृष्टं तथा ।
 न वेद्मि कुशलं सम्यक् करुणासागर प्रभो ॥ ३८ ॥
 राजोवाच ।
 निष्ठासितो यैः पुत्राद्यैर्दुर्वृत्तैर्धनगार्धिमिः ।
 तेषु किं भवता प्रीतिः क्रियते मूर्धजन्तुवत् ॥ ३९ ॥
 वैश्य उवाच ।
 सम्यगुक्तं त्वया राजन्वचः सारार्थबृंहितम् ।
 तथापि स्नेहपाशेन मोहयतेऽतीव मे मनः ॥ ४० ॥
 अेवं मोहाकुलौ वैश्यपार्थिवौ मुनिसत्तम ।
 जग्मतुर्मुनिवर्यस्य मेधसः सन्निधिं तदा ॥ ४१ ॥
 स वैश्यराजसहितो नरराजः प्रतापवान् ।
 प्रणनाम महावीरः शिरसा योगिनां वरम् ॥ ४२ ॥
 बद्ध्वाञ्जलिभिर्मां वायमुवाच नृपतिर्मुनिम् ।
 भगवन्नावयोर्भौंडं छेत्तुमर्हसि साम्प्रतम् ॥ ४३ ॥
 अहं राजश्रिया त्यक्तो गहनं वनमाश्रितः ।
 तथापि हृतराज्यस्य तोषो नैवाभिजायते ॥ ४४ ॥
 अयं च वैश्यः स्वजनैर्दाराद्यैर्निष्कृतो गृह्णात् ।
 तथाप्येतस्य ममता न निवृत्तिं समश्नुते ॥ ४५ ॥
 किमत्र कारणं ब्रूहि ज्ञानिनोरपि नो मनः ।
 मोहेन व्याकुलं जातं महत्येषा हि मूर्धता ॥ ४६ ॥
 ऋषिरुवाच ।
 महाभाया जगद्धात्री शक्तिरूपा सनातनी ।
 सा मोहयति सर्वेषां समाकृष्य मनांसि वै ॥ ४७ ॥
 ब्रह्माद्यः सुराः सर्वे यन्भायामोहिताः प्रभो ।
 न जानन्ति परं तत्त्वं मनुष्याणां च का कथा ॥ ४८ ॥
 सा सृजत्यपिलं विश्वं सैव पालयतीति च ।

સૈવ સંહરતે કાલે ત્રિગુણા પરમેશ્વરી ॥ ૪૯ ॥

યસ્યોપરિ પ્રસન્ના સા વરદા કામરૂપિણી ।

સ એવ મોહમત્યેતિ નાન્યથા નૃપસત્તમ ॥ ૫૦ ॥

રાજોવાચ ।

કા સા દેવી મહામાયા યા ચ મોહયતેઽખિલાન્ ।

કથં જાતા ચ સા દેવી કૃપયા વદ મે મુને ॥ ૫૧ ॥

ઋષિરુવાચ ।

જગત્યેકાર્ણવે જાતે શેષમાસ્તીર્ય યોગરાટ્ ।

યોગનિદ્રામુપાશ્રિત્ય યદા સુષ્વાપ કેશવઃ ॥ ૫૨ ॥

તદા દ્વાવસુરૌ જાતૌ વિષ્ણોઃ કર્ણમલેન વૈ ।

મધુકૈટભનામાનૌ વિખ્યાતૌ પૃથિવીતલે ॥ ૫૩ ॥

પ્રલયાર્કપ્રભૌ ઘોરૌ મહાકાયૌ મહાહનૂ ।

દંટ્રાકરાલવદનૌ ભક્ષયન્તૌ જગન્તિ વા ॥ ૫૪ ॥

તૌ દૃષ્ટ્વા ભગવન્નાભિપદ્મજે કમલાસનમ્ ।

હનનાયોઘેતાવાસ્તાં કસ્ત્વં ભોરિતિ વાદિનૌ ॥ ૫૫ ॥

સમાલોક્ય તુ તૌ દૈત્યૌ સુરજયેષ્ઠો જનાર્દનમ્ ।

શયાનં ચ પયોમ્ભોઘૌ તુષ્ટાવ પરમેશ્વરીમ્ ॥ ૫૬ ॥

બ્રહ્મોવાચ ।

રક્ષ રક્ષ મહામાયે શરણાગતવત્સલે ।

એતાભ્યાં ઘોરરૂપાભ્યાં દૈત્યાભ્યાં જગદમ્બિકે ॥ ૫૭ ॥

પ્રણામામિ મહામાયાં યોગનિદ્રામુમાં સતીમ્ ।

કાલરાત્રિં મહારાત્રિં મોહરાત્રિં પરાત્પરામ્ ॥ ૫૮ ॥

ત્રિદેવજનનીં નિત્યાં ભક્ત્તાભીષ્ટકુલપ્રદામ્ ।

પાલિનીં સર્વદેવાનાં કરુણાવરુણાલયામ્ ॥ ૫૯ ॥

ત્વત્પ્રભાવાદહં બ્રહ્મા માધવો ગિરિજાપતિઃ ।

સૃજત્યવતિ સંસારં કાલે સંહરતીતિ ચ ॥ ૬૦ ॥

ત્વં સ્વાહા ત્વં સ્વધા ત્વં હ્રીસ્ત્વં બુદ્ધિર્વિમલા મતા ।

તુષ્ટિઃ પુષ્ટિસ્ત્વમેવામ્બ શાન્તિઃ ક્ષાન્તિઃ ક્ષુધા દયા ॥ ૬૧ ॥

विष्णुमाया त्वमेवाम्ब त्वमेव येतना मता ।
 त्वं शक्तिः परमा प्रोक्ता लज्जा तृष्णा त्वमेव य ॥ ६२ ॥
 भ्रान्तिस्त्वं स्मृतिरूपा त्वं मातृरूपेण संस्थिता ।
 त्वं लक्ष्मीर्भवने पुंसां पुण्याचारप्रवर्तिनाम् ॥ ६३ ॥
 त्वं जातिस्त्वं मता वृत्तिर्व्यामिश्रुपा त्वमेव छि ।
 त्वमेव चित्तिरूपेण व्याप्य कृत्स्नं प्रतिष्ठिता ॥ ६४ ॥
 सा त्वमेतौ दुराधर्षावसुरौ मोडयाम्बिके ।
 प्रबोधय जगद्योने नारायणमजं विभुम् ॥ ६५ ॥
 ऋषिरुवाच ।
 ब्रह्मणा प्रार्थिता सेयं मधुकैटभनाशने ।
 मडाविद्या जगद्धात्री सर्वविद्याधिदेवता ॥ ६६ ॥
 द्वादश्यां झाल्पुनस्यैव शुक्लायां समभून्नृप ।
 मडाकावीति विख्याता शक्तिस्त्रैलोक्यमोहिनी ॥ ६७ ॥
 ततोऽभवद्विद्यद्वाणी मा भैषीः कमलासन ।
 कण्टकं नाशयाम्यद्य उत्वाजौ मधुकैटभौ ॥ ६८ ॥
 धृत्युक्त्वा सा मडामाया नेत्रवक्त्रादितो हरेः ।
 निर्गम्य दशने तस्थौ ब्रह्मणोऽव्यक्तजन्मनः ॥ ६९ ॥
 उत्तस्थौ य लृषीकेशो देवदेवो जनार्दनः ।
 स ददर्श पुरो दैत्यौ मधुकैटभसंज्ञकौ ॥ ७० ॥
 ताभ्यां प्रववृत्ते युद्धं विष्णोरतुलवतेजसः ।
 पञ्चवर्षसहस्राणि बाहुयुद्धमभूत्तदा ॥ ७१ ॥
 मडामायाप्रभावेण मोहितौ दानवोत्तमौ ।
 जजल्पतू रमाकान्तं गुडाण वरमीप्सितम् ॥ ७२ ॥
 नारायण उवाच ।
 मयि प्रसन्नौ यद्वि वां दीयतामेष मे वरः ।
 मम वध्यावुभौ नान्यं युवाभ्यां प्रार्थये वरम् ॥ ७३ ॥
 ऋषिरुवाच ।
 येकार्णवां मर्डी दृष्ट्वा प्रोचतुः केशवं वयः ।

आवां जडि न यत्रासौ धरणी पयसाप्सुता ॥ ७४ ॥

तथास्तु प्रोच्य भगवांश्चक्रमुत्थाप्य सूज्ज्वलम् ।

त्रिच्छेद शिरसी कृत्वा स्वकीयजघने तयोः ॥ ७५ ॥

अेवं ते कथितो राजन् कालिकायाः समुद्भवः ।

महालक्ष्म्यास्तथोत्पत्तिं निशामय मडामते ॥ ७६ ॥

निर्विकारादि साकारा निराकारापि देव्युमा ।

देवानां तापनाशार्थं प्रादुरासीधुगे युगे ॥ ७७ ॥

यद्विच्छावैभवं सर्वं तस्या देवग्रहः स्मृतः ।

लीलया सापि भक्तानां गुणवर्णनछेतवे ॥ ७८ ॥

इति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां मधुकैटभवधे महाकालिकावतारवर्णनं नाम पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ प.४५ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.४६. षट्त्रयत्वारिंशोऽध्यायः । महालक्ष्म्यवतारवर्णनम् ।

ऋषिरुवाच ।

आसीद्रभ्मासुरो नाम दैत्यवंशशिरोमणिः ।

तस्माज्जगतो महातेजा मडिषो नाम दानवः ॥ १ ॥

स सङ्ग्रामे सुरा-सर्वान्निर्जित्य दनुजाधिपः ।

यकार राज्यं स्वर्लोके मडेन्द्रासनसंस्थितः ॥ २ ॥

पराजितास्ततो देवा ब्रह्माणां शरणं ययुः ।

ब्रह्मापि तान्समादाय ययौ यत्र वृषाकपी ॥ ३ ॥

तत्र गत्वा सुराः सर्वे नत्वा शङ्करकेशवौ ।

स्ववृत्तं कथायामासुर्यथावदनुपूर्वशः ॥ ४ ॥

भगवन्तौ वयं सर्वे मडिषेण दुरात्मना ।

उज्जसिताश्च स्वर्लोकात्निर्जित्य समराङ्गणे ॥ ५ ॥

ब्रह्मामो मर्त्यलोकेऽस्मिन्न लभेमडिशं क्वचित् ।

कां कां न दुर्दशां नीता देवा ँन्द्रपुरोगमाः ॥ ६ ॥
 सूर्याचन्द्रमसौ पाशी कुबेरो यम अेव य ।
 ँन्द्राग्निवातगन्धर्वा विधाधरसुचारणाः ॥ ७ ॥
 अेतेषामपरेषां य विधेयं कर्म सोऽसुरः ।
 स्वयं करोति पापात्मा दैत्यपक्षाभयङ्कर ॥ ८ ॥
 तस्मात्छरणामापन्नान्देवान्नस्त्रातुमर्हथः ।
 वधोपायं य तस्याशु चिन्तयेथां युवां प्रभू ॥ ९ ॥
 ँति देववयः श्रुत्वा दामोदरसतीश्वरी ।
 यङ्क्तुः परमं कोपं रोषाधूर्णितलोचनौ ॥ १० ॥
 ततोऽतिकोपपूर्णास्य विष्णोः शम्भोश्च वङ्कृतः ।
 तथान्येषां य देवानां शरीरान्निर्गतं मडः ॥ ११ ॥
 अतीव मडसः पुञ्जं ज्वलन्तं दशदिक्षु य ।
 अपश्यंस्त्रिदशाः सर्वे दुर्गाध्यानपरायणाः ॥ १२ ॥
 सर्वदेवशरीरोत्थं तेजस्तदतिभीषणम् ।
 सङ्घीभूयाभवन्नारी साक्षान्मडिषमर्दिनी ॥ १३ ॥
 शम्भुतेजस उत्यन्नं मुषमस्थाः सुभास्वरम् ।
 याम्येन बावा अभवन्वैष्णवेन य बाडवः ॥ १४ ॥
 चन्द्रमस्तेजसा तस्याः स्तनयुग्मं व्यजायत ।
 मध्यमैन्द्रेण जङ्घोरे वारुणेन भूवतुः ॥ १५ ॥
 भूतेजसा नितम्भोऽभूद् ब्राह्मणेण चरणद्वयम् ।
 आर्केण चरणोऽङ्गुल्यः कराङ्गुल्यश्च वासवात् ॥ १६ ॥
 कुबेरतेजसा नासा रटनाश्च प्रजापतेः ।
 पावकीयेन नयनत्रयं सान्ध्येन भूद्वयम् ॥ १७ ॥
 आनिलेन श्रवोद्ध्वं तथा न्येषां स्वरोऽसाम् ।
 तेजसा सम्भवा पद्मालया सा परमेश्वरी ॥ १८ ॥
 ततो निष्प्लवदेवानां तेजोराशिसमुद्भवाम् ।
 तामालोक्य सुराः सर्वे परे ँर्ष प्रपेदिरे ॥ १९ ॥

निरायुधां य तां दृष्ट्वा ब्रह्माद्यास्त्रिदिवेश्वराः ।
सायुधां तां शिवां कर्तुं मनः सन्दधिरे सुराः ॥ २० ॥

ततः शूलं मडेशानो मडेशान्यै समर्पयत् ।
यत्कं य दृष्यो भगवान् शङ्खं पाशं य पाशभृत् ॥ २१ ॥

शक्तिं लुताशनोऽयच्छन्मारुतश्चापमेव य ।
बाणपूर्वेषुधी यैव वज्रघाटे शयीपतिः ॥ २२ ॥

यमो ददौ कालदण्डमक्षमालां प्रजापतिः ।
ब्रह्मा कमण्डलुं प्रादाद्रोमरश्मीन्दिवाकरः ॥ २३ ॥

कालः ऋगं ददौ तस्यै इलकं य समुज्वलम् ।
क्षीराब्धी रुचिरं डारमजरे य तथाभ्यरे ॥ २४ ॥

यूडामणिं कुण्डले य कटकानि तथैव य ।
अर्धयन्त्रं य केयूरान्नूपुरौ य मनोहरौ ॥ २५ ॥

त्रैवेयकमङ्गुलीषु समस्तास्वङ्गुलीयकम् ।
विश्वकर्मा य परशुं ददौ तस्यै मनोहरम् ॥ २६ ॥

अस्त्राण्यनेकानि तथाभेदं यैव तनुच्छदम् ।
सुरभ्यसरसां मालां पङ्कजं याम्बुधिर्ददौ ॥ २७ ॥

ददौ सिंलं य डिमवान् रत्नानि विविधानि य ।
सुरया पूरितं पात्रं कुबेरोऽस्यै समर्पयत् ॥ २८ ॥

शेषश्च भोगिनां नेता विचित्ररथनाञ्चितम् ।
ददौ तस्यै नागडारं नानासन्मणिगुम्फितम् ॥ २९ ॥

अेतैश्चान्यैः सुरैर्देवी भूषणैरायुधैस्तथा ।
सत्कृतोच्चैर्नानादासौ साट्टुडासं पुनःपुनः ॥ ३० ॥

तस्या भूषणनादेन पूरिता य नभःस्थली ।
प्रतिशब्दो मडानासीञ्च्युक्षुभे भुवनत्रयम् ॥ ३१ ॥

येषुः समुद्राश्चत्वारो वसुधा य यथाल ल ।
जयशब्दस्ततो देवैरकारि मडिषार्दितैः ॥ ३२ ॥

ततोऽम्बिकां परां शक्तिं मडालक्ष्मीस्वर्षिणीम् ।
तुष्टुवुस्ते सुराः सर्वे भक्तिगद्गया गिरा ॥ ३३ ॥

लोके सङ्ख्यमालोक्य देवतापरिपन्थिनः ।
 सन्नद्धसैनिकास्ते य समुत्तस्थुरुदायुधाः ॥ ३४ ॥
 मछिषोऽपि य तं शब्दमभ्यधावद्गुषान्वितः ।
 स ददर्श ततो देवीं व्याप्तलोकत्रयां रुचा ॥ ३५ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र मछिषासुरपालिताः ।
 समाजगमुर्मडावीराः कोटिशो धृतछेतयः ॥ ३६ ॥
 शिक्शुरश्यामरोदगौ करालोद्धतवाष्कलाः ।
 ताम्नोग्रास्थोग्रवीर्याश्च बिडालोऽन्धक अवे य ॥ ३७ ॥
 दुर्धरो दुर्भुजश्चैव त्रिनेत्रश्च मडाडनुः ।
 अते यान्ये य भडवः शूरा युद्धविशारदाः ॥ ३८ ॥
 युयुधुः समरे देव्या सड शस्त्रास्त्रपारगाः ।
 छत्थं डालो व्यतीयाय युध्यतोर्भाषणस्तयोः ॥ ३९ ॥
 अरिवर्गडरक्षिमा नानाशस्त्रास्त्रराशयः ।
 मडामायाप्रभावेण विकृला अभवन् क्षणात् ॥ ४० ॥
 ततो जघान सा देवी शिक्शुरप्रमुषानरीन् ।
 सगाणा-गदया बाणैः शूलशक्तिपरश्वधैः ॥ ४१ ॥
 अवे स्वीयेषु सैन्येषु छतेषु मछिषासुरः ।
 देवीनिःश्याससम्भूतान्भावयामास ता-गणान् ॥ ४२ ॥
 अताडयत्पुदैः काश्चित्काश्चिच्छृङ्गद्रयेन य ।
 लाङ्गूलेन य तुण्डेन भिनत्ति स्म मुहुर्मुहुः ॥ ४३ ॥
 छत्थं देवीगणान्छत्वाभ्यधावत्सोऽसुराधिपः ।
 सिंछं मारयितुं देव्यास्ततोऽसौ कुपितोऽभवत् ॥ ४४ ॥
 कोपात्सोऽपि मडावीर्यः पुरकुट्टितभूतलः ।
 शङ्गाभ्यां शैलमुत्पाट्य शिक्शेप प्रणनाद य ॥ ४५ ॥
 वेगेन विष्वग् भ्रमता प्रक्षिमा गुरवोऽद्रयः ।
 आकाशतो मडीमध्ये निपेतुर्नृपसत्तम ॥ ४६ ॥
 शङ्गभिन्नाः पयोवाडाः ञण्डं ञण्डमयासिषुः ॥

लाङ्गूलेनाडतश्चाब्धिर्विष्वगुद्धेलमस्यदत् ॥ ४७ ॥

अेवं कुब्जं समालोक्य मलिषासुरमम्बिका ।

विदधे तद्गोधोपायं देवानामभयङ्करी ॥ ४८ ॥

ततः पाशं समुत्थाप्य क्षिप्त्वा तस्योपरीश्वरी ।

अभन्ध मलिषं सोऽपि रुपं तत्याज मालिषम् ॥ ४९ ॥

ततः सिंढो अमूवाशु मायावी तच्छिरोऽम्बिका ।

यावद्भिनन्ति तावत्स षड्गपाणिर्भूव उ ॥ ५० ॥

सयर्मासिकरं तं य देवी आशैरताडयत् ।

ततो गजवपुर्भूत्वा सिंढं चिच्छेद शुण्डया ॥ ५१ ॥

ततोऽस्य य करं देवी यकर्त स्वमहासिना ।

अधारि य पुना रुपं स्वकीयं तेन रक्षसा ॥ ५२ ॥

तदैव क्षोभयामास त्रैलोक्यं सयराचरम् ।

ततः कुब्जा महामाया यण्डिका मानविक्रमा ॥ ५३ ॥

पपौ पुनः पुनः पानं जडासोद्भ्रान्तलोचना ।

जगर्ज यासुरः सोऽपि अलवीर्यमदोद्धतः ॥ ५४ ॥

तस्या उपरि चिक्षेप शैलानुत्पाट्य सोऽसुरः ।

सा य आणावलीघातैश्चूर्णयामास सत्वरम् ॥ ५५ ॥

वारुणीमदसञ्जातमुभरागाकुलेन्द्रिया ।

प्रोवाच परमेशानी मेघगम्भीरया गिरा ॥ ५६ ॥

द्वैव्युवाच ।

रे मूढ रे उतप्रज्ञ व्यर्थं किं कुरुषे उठम् ।

न मदग्रेऽसुराः केऽपि स्थास्नवो जगतीत्रये ॥ ५७ ॥

ऋषि रुवाच ।

अेकमाभाष्य कूर्दित्वा देवी सर्वकलामयी ।

पदाङ्कभ्यासुरं कण्ठे शूलेनोग्रेण साभिनत् ॥ ५८ ॥

ततस्तथ्यराणाङ्कान्तः स स्वकीयमुष्मात्ततः ।

अर्धनिष्कान्त अेवासीद्देव्या वीर्येण संवृतः ॥ ५९ ॥

अर्धनिष्कान्त एवासौ युध्यमानो महाधमः ।
महासिना शिरो भित्वा न्यपाति धरणीतले ॥ ६० ॥

डा डा शब्दं समुख्यार्यावाङ्मुभास्तद्गणास्ततः ।
पलायन्त रणाद्भीतास्त्राङ्घ्रि त्राडीति वादिनः ॥ ६१ ॥

तुष्टुवुश्च तदा देवीमिन्द्राद्याः सकलाः सुराः ।
गन्धर्वा गीतमुख्यैरुर्नृत्तुर्नर्तकीजनाः ॥ ६२ ॥

एवं ते कथितो राजन्महालक्ष्म्याः समुद्भवः ।
सरस्वत्यास्तथोत्पत्तिं शृणु सुस्थेन येतसा ॥ ६३ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां मलिषासुरवधोपाख्याने महालक्ष्म्यवतारवर्णनं नाम
षट्त्रयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ प.४६ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.४७. सप्तयत्वारिंशोऽध्यायः । धूम्रलोचनयण्डमुण्डरक्तबीजवधः ।

ऋषिरुवाच ।

आसीच्छुम्भासुरो दैत्यो निशुम्भश्च प्रतापवान् ।
त्रैलोक्यमोजसाङ्कान्तं भ्रातृभ्यां सथराचरम् ॥ १ ॥

ताभ्यां प्रपीडिता देवा छिमवन्तं समाययुः ।
जननीं सर्वभूतानां कामदात्रीं ववन्दिरे ॥ २ ॥

देवा उचुः ।

जय दूर्गे मलेशानि जयात्मीयजनप्रिये ।
त्रैलोक्यत्राण्डाकारिण्यै शिवायै ते नमो नमः ॥ ३ ॥

नमो मुक्तिप्रदायिन्यै पराभ्यायै नमो नमः ।

नमः समस्तसंसारोत्पत्तिस्थित्यन्तकारिके ॥ ४ ॥

कालिकारूपसम्पन्ने नमस्ताराङ्गते नमः ।

छिन्नमस्तास्वरूपायै श्रीविद्यायै नमोऽस्तु ते ॥ ५ ॥

भुवनेशि नमस्तुभ्यं नमस्ते भैरवाङ्गते ।

नमोऽस्तु बगलामुण्यै धूमावत्यै नमो नमः ॥ ६ ॥
 नमस्त्रिपुरसुन्दर्यै मातङ्गयै ते नमो नमः ।
 अजितायै नमस्तुभ्यं विजयायै नमो नमः ॥ ७ ॥
 जयायै मङ्गलायै ते विलासिन्यै नमो नमः ।
 दोग्ध्रीरूपे नमस्तुभ्यं नमो घोराकृतेऽस्तु ते ॥ ८ ॥
 नमोऽपराजिताकारे नित्याकारे नमो नमः ।
 शरणागतपालिन्यै रुद्राण्यै ते नमो नमः ॥ ९ ॥
 नमो वेदान्तवेद्यायै नमस्ते परमात्मने ।
 अनन्तकोटिब्रह्माण्डनायिकायै नमो नमः ॥ १० ॥
 षति देवैः स्तुता गौरी प्रसन्ना वरदा शिवा ।
 प्रोवाच त्रिदशाःसर्वाःन्युष्माभिः स्तूयतेऽत्र डा ॥ ११ ॥
 ततो गौरीतनोरेका प्रादुरासीत्सुमारिका ।
 सोवाच मिषतां तेषां शिवशक्तिं परादरात् ॥ १२ ॥
 स्तोत्रं मे कियते मातः समस्तैः स्वर्गवासिभिः ।
 निशुम्भशुम्भद्वैत्याभ्यां प्रबलाभ्यां प्रपीडितैः ॥ १३ ॥
 शरीरकोशाद्यत्तस्या निर्गता तेन कौशिकी ।
 नाम्ना सा गीयते साक्षाच्छुम्भासुरनिर्बर्हिणी ॥ १४ ॥
 यैवोग्रतारिका प्रोक्ता मङ्गोग्रतारिकापि य ।
 प्रादुर्भूता यतः सा वै मातङ्गीत्युच्यते भुवि ॥ १५ ॥
 बलाषे निम्बिलान्देवान्यूयं तिष्ठत निर्भयाः ।
 कार्यं वः साधयिष्यामि स्वतन्त्राढं विनाश्रयम् ॥ १६ ॥
 षत्युक्त्वा सा तदा देवी तरसान्तर्हिताभवत् ।
 यण्डमुण्डौ तु तां देवीमद्राष्टां सेवकौ तयोः ॥ १७ ॥
 दृष्ट्वा मनोहरं तस्या रूपं नेत्रसुभावलम् ।
 पेततुस्तौ धरामध्ये नष्टसंज्ञौ विमोहितौ ॥ १८ ॥
 गत्वा व्याजद्भुतुः सर्वं राज्ञे वृत्तान्तमादितः ।
 दृष्टा काश्चिन्मयापूर्वा नारी राजन्मनोहरा ॥ १९ ॥

छिमवच्छिभरे रभ्ये संस्थिता सिंखवाछिनी ।
 समन्ताद्देवकन्याभिः सेविता भङ्गपाणिभिः ॥ २० ॥
 कुरुते पादसंवाहं काचित्संस्फुरते कथान् ।
 पाणिसंवाहनं काचित्काचिन्नेत्राञ्जनं न्यधात् ॥ २१ ॥
 काचिद् गृहीत्वा उस्तेनादर्शं दर्शयते मुभम् ।
 नागवल्मीं ददात्येका लवङ्गैवादिंसंयुताम् ॥ २२ ॥
 पतद्ग्रहं करे कृत्वा स्थिता काचित्सभी पुरः ।
 भूषयत्यभिलाङ्गानि काचिद्भूषाम्भरादिभिः ॥ २३ ॥
 कदलीस्तम्भजङ्घोरः कीरनासाडिदोर्लता ।
 रणन्मञ्जरयरणा रभ्यमेभलया युता ॥ २४ ॥
 लसत्सूतूरिकाभोदमुक्ताडाख्यलस्तनी ।
 त्रैवेयकलसद्ग्रीवा ललन्ती दाममण्डिता ॥ २५ ॥
 अर्धयन्द्रधरा देवी मणिकुण्डलधारिणी ।
 रभ्यवेण्डिर्विशावाक्षी लोचनत्रयभूषिता ॥ २६ ॥
 साक्षरा मालिकोपेता पाणिराजितकङ्कुणा ।
 स्वर्णोर्मिकाङ्गुलिभ्रजित्पारिहार्यलसत्करा ॥ २७ ॥
 शुभ्रवस्त्रावृता गौरी पद्मासनविराजिता ।
 काश्मीरभिन्दुतिलका यन्द्रालङ्कृतमस्तका ॥ २८ ॥
 तडिद्भ्रुतिर्महामूल्याम्बरयोलोन्नमत्कुया ।
 भुजैरष्टाभिरुत्तुङ्गैर्धारयन्ती वरायुधान् ॥ २९ ॥
 तादृशी नासुरी नागी न गन्धर्वी न दानवी ।
 विद्यते त्रिषु लोकेषु यादृशी सा मनोरमा ॥ ३० ॥
 तस्मात्सम्भोगयोग्यत्वं तस्यास्त्वय्येव शोभते ।
 नारीरत्नं यतः सा वै पुरंत्वं य भवान्प्रभो ॥ ३१ ॥
 छत्युक्तं चाङ्गमुण्डाभ्यां निशम्य स महासुरः ।
 दूतं सुग्रीवनामानं प्रेषयामास तां प्रति ॥ ३२ ॥
 गच्छ दूत तुषाराद्रौ तत्रास्ते कापि सुन्दरी ।
 सा नेतव्या प्रयत्नेन कथयित्वा वयो मम ॥ ३३ ॥

ઇતિ વિજ્ઞાપિતસ્તેન સુગ્રીવો દાનવોત્તમઃ ।
ગત્વા હિમાચલં પ્રાહ જગદમ્બાં મહેશ્વરીમ્ ॥ ૩૪ ॥

દૂત ઉવાચ ।

દેવિ શુભ્માસુરો દૈત્યો નિશુભ્મસ્તસ્ય ચાનુજઃ ।
વિખ્યાતસ્ત્રિષુ લોકેષુ મહાબલપરાક્રમઃ ॥ ૩૫ ॥

ચારોડહં પ્રેષિતસ્તેન સન્નિધિં તે સમાગમમ્ ।
સ યજ્જગૌ સુરેશાનિ તત્સમાકર્ણયાધુના ॥ ૩૬ ॥

ઇન્દ્રાદીન્સમરે જિત્વા તેષાં રત્નાન્યપાહરમ્ ।
દેવભાગં સ્વયં ભુગ્જે યાગે દત્તં સુરાદિભિઃ ॥ ૩૭ ॥

સ્ત્રીરત્નં ત્વામહં મન્યે સર્વરત્નોપરિસ્થિતમ્ ।
સા ત્વં મમાનુજં માં વા ભજતાલ્કામજૈ રસૈઃ ॥ ૩૮ ॥

ઇતિ દૂતોક્તમાકર્ણ્ય વચનં શુભ્મભાષિતમ્ ।
જગાદ સા મહામાયા ભૂતેશપ્રાણવલ્લભા ॥ ૩૯ ॥

દેવ્યુવાચ ।

સત્યં વદસિ ભો દૂત નાનૃતં કિઞ્ચિદ્દુચ્યતે ।
પરં ત્વેકા કૃતા પૂર્વ પ્રતિજ્ઞા તાં નિબોધ મે ॥ ૪૦ ॥

યો મે દર્પં વિધુનુતે યો માં જયતિ સઙ્ગરે ।
ઉત્સહે તમહં કર્તું પતિં નાન્યમિતિ ધ્રુવમ્ ॥ ૪૧ ॥

સ ત્વં કથય શુભ્માય નિશુભ્માય વચો મમ ।
યથા યુક્તં ભવેદેવં વિદધાતુ તથાત્ર સઃ ॥ ૪૨ ॥

ઇત્યં દેવીવચઃ શ્રુત્વા સુગ્રીવો નામ દાનવઃ ।
રાજ્ઞો વિજ્ઞાપયામાસ ગત્વા તત્ર સવિસ્તરમ્ ॥ ૪૩ ॥

અથ દૂતોક્તમાકર્ણ્ય શુભ્મો ભૈરવશાસનઃ ।
ધૂમ્રાક્ષં પ્રાહ સક્રોધઃ સેનાન્યં બલિનાં વરમ્ ॥ ૪૪ ॥

હે ધૂમ્રાક્ષ તુષારાદ્રૌ વર્તતે કાપિ સુન્દરી ।
તામાનય દ્રુતં ગત્વા યથા યાસ્યતિ સાત્ર વૈ ॥ ૪૫ ॥

તસ્યા આનયને ભીતિર્ન કાર્યાસુરસત્તમ ।

युद्धं कार्यं प्रयत्नेन यद्वि सा योद्धुमिच्छति ॥ ४६ ॥

अेवं विज्ञापितो दैत्यो धूम्रलोचनसंज्ञकः ।

गत्वा डिमायलं प्राड् भुवनेशीमुमांशजम् ॥ ४७ ॥

भर्तुर्ममान्तिकं गच्छ नो येत्वां घातयाम्यडम् ।

पुष्ट्यासुराणां संहितः सडस्राणां नितम्भिनि ॥ ४८ ॥

द्वैव्युवाच ।

दैत्यराट् प्रेषितो वीर उंसि येत्किं करोमि ते ।

परन्त्वसाध्यं गमनं मन्ये सङ्ग्राममन्तरा ॥ ४९ ॥

धृत्युक्तस्तामन्वधावद्दानवो धूम्रलोचनः ।

डुङ्गारोव्यारणैव तं ददाड मडेश्वरी ॥ ५० ॥

ततः प्रभृति सा देवी धूमावत्युच्यते भुवि ।

आराधिता स्वभक्तानां शत्रुवर्गानिकर्तिनी ॥ ५१ ॥

धूम्राक्षे निडते देव्या वाडनेनातिकोपिना ।

अर्वितास्तद्गणाः सर्वेऽपलायन्तावशेषिताः ॥ ५२ ॥

धत्थं देव्या डतं दैत्यं श्रुत्वा शुभ्रः प्रतापवान् ।

अकार डडुलं कोपं सन्ष्टौष्टपुटद्वयः ॥ ५३ ॥

अएडं मुएडं रक्तबीजं प्रैषयड्ढमतोऽसुरान् ।

तेऽपि आज्ञापिता दैत्या अयुर्यत्राम्बिका स्थिता ॥ ५४ ॥

सिंडाडुड्डा डगवतीमणिमाडिभिराश्रिताम् ।

भासयन्तीं दिशो भासा दृष्ट्वोयुर्दानवर्षभाः ॥ ५५ ॥

डे देवि तरसा मूलं आडि शुभ्रनिशुभ्रयोः ।

अन्यथा घातयिष्यामः सगाणां त्वां सवाडनाम् ॥ ५६ ॥

वृणीष्व तं पतिं वामे लोडपालाडिभिः स्तुतम् ।

प्रपत्स्यसे मडानन्डं देवानामपि दुर्लभम् ॥ ५७ ॥

धृत्युक्तमाडलय्याम्भा स्मयित्वा परमेश्वरी ।

उदाजडार सा देवी सूनृतं रसवद्वयः ॥ ५८ ॥

द्वैव्युवाच ।

अद्वितीयो मडेशानः परब्रह्म सदाशिवः ।

યત્તત્ત્વં ન વિદુર્વેદા વિષ્ણવાદીનાં ચ કા કથા ॥ ૫૯ ॥

તસ્યાહં પ્રકૃતિઃ સૂક્ષ્મા કથમન્યં પતિં વૃણો ।

સિંહી કામાતુરા નૈવ જમ્બુકં વૃણુતે ક્વચિત્ ॥ ૬૦ ॥

કરેણુર્ગર્દભં નૈવ દ્વીપિની શશકં ન વા ।

મૃષા વદત ભો દૈત્યો મૃત્યુવ્યાલનિયન્નિતાઃ ॥ ૬૧ ॥

યૂયં પ્રયાત પાતાલં યુધ્યધ્વં શક્તિરસ્તિ ચેત્ ।

ઇતિ ક્રોધકરં વાક્યં શ્રુત્વોચુસ્તે પરસ્પરમ્ ॥ ૬૨ ॥

અભલાં મનસિ જ્ઞાત્વા ન હન્મો ભવતીં વયમ્ ।

અથો સ્થિરૈહિ પગ્ચાસ્યે યુદ્ધેચ્છા માનસેઽસ્તિ ચેત્ ॥ ૬૩ ॥

તેષામેવં વિવદતાં કલહઃ સમવર્ધત ।

વવૃષુઃ સમરે બાણા ઉભયોર્દલયોઃ શિતાઃ ॥ ૬૪ ॥

એવં તૈઃ સમરં કૃત્વા લીલયા પરમેશ્વરી ।

જઘાન ચણ્ડમુણ્ડાભ્યાં રક્તબીજં મહાસુરમ્ ॥ ૬૫ ॥

દ્વેષબુદ્ધિં વિધાયાપિ ત્રિદશારાતયોઽપ્યમી ।

અન્તે પ્રાપન્યરં લોકં ચૈલ્લોકં યાન્તિ તજ્જનાઃ ॥ ૬૬ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે પગ્ચમ્યામુમાસંહિતાયાં ધૂમ્રલોચનચણ્ડમુણ્ડરક્તબીજવધો નામ સમચત્વારિંશોઽધ્યાયઃ

॥ ૫.૪૭ ॥

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

૫.૪૮. અષ્ટચત્વારિંશોઽધ્યાયઃ । સરસ્વતીપ્રાદુર્ભાવવાર્ણનમ્ ।

રાજોવાચ ॥

ધૂમ્રાક્ષં ચણ્ડમુણ્ડં ચ રક્તબીજાસુરં તથા ।

ભગવન્નિહતં દેવ્યા શ્રુત્વા શુભ્ભઃ સુરાર્દનઃ ॥ ૧ ॥

કિમકાર્ષીત્તતો બ્રહ્મન્તેતન્મે બ્રૂહિ સામ્પ્રતમ્ ।

શુશ્રૂષવે જગદોનેશ્ચરિત્રં પાપનાશનમ્ ॥ ૨ ॥

ઋષિરુવાચ ।

उतानिमान्दैत्यवराभ्रसुरो
निशम्य राजभ्रनीयविक्रमः ।
अजिज्ञापत्स्वीयगणान्दुरासदान्
रणाभिधोव्यारणजतसम्मदान् ॥ ३ ॥

बलान्विताः सम्मिलिता ममाज्ञया
जयाशया कालकवंशसम्भवाः ।
सकालकेयासुरभौर्यदौर्लुदाः
तथा परेऽप्याशु प्रयाणयन्तु ते ॥ ४ ॥

निशुम्भशुम्भौ दितिजनिदृश्य तान्
रथाधिरुढौ निरयाम्भभूवतुः ।
बलान्चनूकाबलिनोस्तयोर्धराद्
विनाशवन्तः शलभा ध्रुवोत्थिताः ॥ ५ ॥

प्रवाद्यामास मृदङ्गमर्दलं
सभेरिकाडिडिमज्जर्जरानकम् ।
रणस्थले सञ्जडूषू रणप्रिया
असुप्रियाः सङ्गरतः पराययुः ॥ ६ ॥

भटाश्च ते युद्धपटावृतास्तदा
रणस्थलीमापुरपापवित्राः ।
गृहीतशस्त्रास्त्रयया जिगीषया
परस्परं वित्रलयन्त उल्बणाम् ॥ ७ ॥

गजाधिरुढास्तुरगाधिरोलिप्तो
रथाधिरुढाश्च तथापरेऽसुराः ।
अलक्षयन्तः स्वपराञ्जनान्मुदाऽ-
सुरेशसङ्गे समरेऽभिरेभिरे ॥ ८ ॥

ध्वनिः शतघ्नीजनितो मुडुर्मुडु-
र्भभूव तेन त्रिदशाः समेजिताः ।
महान्धकारः समपद्यताम्भरे
विलोक्यते नो रथमण्डलं रवेः ॥ ९ ॥

पदातयो निर्व वजुर्लि कोटिशः
प्रभूतमाना विजयाभिलाषिणः ।

रथाश्रगा वारणगा अथापरेऽ-
सुरा निरीयुः कति कोटिशो मुदा ॥ १० ॥

अशुङ्गलशैला अेव मत्तवारणा
अतानिषुश्रीत्कृतिशब्दमाडवे ।
ङ्गमेलकाश्चापि गलद्गलध्वनिं
वितन्वते क्षुद्रमङ्गीधरोपमाः ॥ ११ ॥

डयाश्च ड्रेषन्त उदग्रभूमिजा
विशालकण्ठाभरणा गतेर्विदः ।
पदानि दन्तावलमूर्ध्नि भिन्नतः
सुडिडिरे व्योमपथा यथावयः ॥ १२ ॥

समीक्ष्य शत्रोर्बलमित्यमापतत्
यकार सज्यं धनुरम्बिका तदा ।
ननाद घण्टां रिपुसाददायिनीं
जगर्ज सिङ्गोडपि सटां विधूनयन् ॥ १३ ॥

ततो निशुम्भस्तुडिनायलस्थितां
विलोक्य रम्याभरणायुधां शिवाम् ।
गिरं भभाषे रसनिरां परां
विलासनीभावविचक्षणो यथा ॥ १४ ॥

भवाद्दृशीनां रमणीयविग्रहे
दुनोति कीर्णां भलु मालतीदलम् ।
कथं कशालाडवमातनोष्यसे
मडेशि तेनैव मनोऽवधर्षणा ॥ १५ ॥

धतीरयित्वा वयनं मडासुरो
भभूव मौनी तमुवाय यण्डिका ।
वृथा किमात्थासुर मूढ सङ्गरं
दुरुष्व नागालयमन्यथा प्रज ॥ १६ ॥

ततोऽतिरुष्टः समरे मडारथ-
श्चकार बाणावलिवृष्टिमद्भुताम् ।
धनाधनाः संववृषुर्यथोदङ्
रणस्थले प्रावृडिवागतास्तदा ॥ १७ ॥

शरैश्शितैः शूलपरश्वधायुधैः
सामिन्दिपालैः परिधैः शरासनैः ।
भुशुण्डिकाप्रासक्षुरप्रसंज्ञकै-
र्मडासिभिः संयुयुधे मदीहृतैः ॥ १८ ॥

विभ्रमुस्तत्समरे मडागजा
विभिन्नकुम्भा असिताद्रिसन्निभाः ।
यलङ्गलाकाधवला विकेतवो
विसेतवः शुम्भनिशुम्भकेतवः ॥ १९ ॥

विभिन्नदेहा दितिजा ऋषोपमा
विकन्धरा वाजिगणा भयङ्कराः ।
परासवः कालिकया कृता रणे
मृगारिणा यामिषतां परेऽसुराः ॥ २० ॥

विसुस्रुवू रक्तवडास्तदन्तरे
सस्त्रिभयास्तत्र विपुप्लुवे उतैः ।
क्या भटानां जलनीलिकोपमा-
स्तदुत्तरीयं सितकृन्सन्निभम् ॥ २१ ॥

तुरङ्गसादी तुरगाधिरोडिणं
गजस्थितानभ्यपतन्गजारुहः ।
रथी रथेशं भलु पत्तिरङ्घ्रिगान्
समप्रतिद्धन्दिक्कलिर्मडानभूत् ॥ २२ ॥

ततो निशुम्भो हृद्ये व्यचिन्तयत्
करालकालोऽयमुपागतोऽधुना ।
भवेद्दृष्ट्रोऽपि मडाधनो मडा-
धनो दृष्ट्रो विपरीतकालतः ॥ २३ ॥

जडो भवेत्स्फीतमतिर्मडामति-
र्जडो नृशंसो भडुमन्तुसंस्तुतः ।
पराजयं यान्ति रणे मडाभला
जयन्ति सङ्ग्राममुपे य दूर्बलाः ॥ २४ ॥

जयोऽजयो वा परमेश्वरेऽथवा

भवत्यनायासत एव देहिनाम् ।
न कालमुल्लङ्घ्य शशाक ज्जिवितुं
महेश्वरः पद्मजनी रमापतिः ॥ २५ ॥

उपेत्य सङ्ग्राममुभं पलायनं
न साधु वीरा लृष्टयेऽनुमन्वते ।
परन्तु युद्धे कथमेतथा जयो
विनाशितं मे सकलं बलं यथा ॥ २६ ॥

धयं छिन्नं सुरकर्म साधितुं
समागता दैत्यबलं च बाधितुम् ।
पुराणमूर्तिः प्रकृतिः परा शिवा
न लौकिकीयं वनिता कदापि वा ॥ २७ ॥

वधोऽपि नारीविहितोऽयशस्करः
प्रगीयते युद्धरसं विविक्षुभिः ।
तथाप्यकुत्वा समरं कथं मुभं
प्रदर्शयामोऽसुरराजसन्निधौ ॥ २८ ॥

विचारयित्वेति महारथो रथं
महान्तमध्यास्य नियन्तृथोदितम् ।
यथौ द्रुतं यत्र महेश्वराङ्गना
सुराङ्गनाप्रार्थितयौवनोद्गमा ॥ २९ ॥

अवोचदृष्टेनां स महेशि छिं भवे-
देभिर्दत्तैर्वेत्तनञ्जुविभिर्भटैः ।
तवास्ति काङ्क्षा यदि योद्धुमावयो-
स्तदा रणः स्याद्भृतयुद्धसत्पटैः ॥ ३० ॥

उवाच कालीं प्रति कौशिकी तदा
समीक्ष्यतामेष दुराग्रोऽनयोः ।
करोति कालो विपदागमे मतिं
विभिन्नवृत्तिं सद्यस्तत्प्रवर्तकः ॥ ३१ ॥

ततो निशुम्भोऽभिजघान यत्त्रिंशत्
शरैः सलस्रैश्च तथैव कालिकाम् ।
बिभेद बाणानसुरप्रथोदितान्

सहस्रभारुं स्वशरोत्तरैः शिवा ॥ ३२ ॥

ततः समुत्थाप्य कृपालुमुज्ज्वलं
सयर्म कण्ठीस्वभूर्ध्र्यताडयत् ।
बिभेद तं यापि मडासिनाम्बिका
यथा कुठारेण तरुं तरुश्छिद्यः ॥ ३३ ॥

स भिन्नभङ्गो नियमान मार्गणं
पराम्बिकावक्षसि सोऽपि यिच्छिद्ये ।
पुनस्त्रिशूलं हृद्येऽक्षिपत्तद-
ध्ययूर्णयन्मुष्टिनिपातनेन सा ॥ ३४ ॥

गदां समादाय पुनर्मंडारयो-
ऽत्यघावदम्बां मरणोन्मुषोऽसुरः ।
अयूर्णयत्तामपि शूलधारया
पुनस्त्रिशूलं विददार सोऽन्यथा ॥ ३५ ॥

ततोऽम्बिका भीमभुङ्गामोपमैः
सुरद्विषां शोषितयूषणोचितैः ।
निशुम्भमात्मीयशिलीमुषैः शितै-
र्निहत्य भूमीमनयद्विषोक्षितैः ॥ ३६ ॥

निपातितेऽमानबलेऽसुरप्रभुः
कनीयसि भ्रातरि रोषपूरितः ।
रथस्थितो बाहुभिरष्टभिवृतो
जगाम यत्र प्रमदा मडेशितुः ॥ ३७ ॥

अवाद्यच्छङ्खभमरिन्दमं तदा
धनुःस्वनं यापि यकार ह्रुसहम् ।
ननाद्य सिंहोऽपि सटां विधूनयन्
बभूव नाद्यत्रयनादितं नभः ॥ ३८ ॥

ततोऽट्टलासं जगदम्बिकाऽऽकरो-
द्धितत्रसुस्तेन सुरारयोऽपिलाः ।
जयेति शब्दं जगद्गुस्तदा सुरा
यदाम्बिकोवाच रणे स्थिरो भव ॥ ३९ ॥

स दैत्यराजो मर्त्यां ज्वलच्छिभां
मुभोय शक्तिं निहता य सोढक्या ।
बिभेद शुम्भप्रहितान् शरान् शिवा
शिवेरितान्सोऽपि सडस्रधा शरान् ॥ ४० ॥

त्रिशूलमुत्क्षिप्य जघान यण्डिका
मडासुरं तं स पपात मूर्च्छितः ।
विभिन्नपक्षो हरिणा यथा नगः
प्रकम्पयन् धां वसुधां सवारिधिम् ॥ ४१ ॥

ततो मृषित्वा त्रिशिषोद्भवां व्यथां
विधाय बाहूनयुतं मडाभलः ।
स कालिकां सिंलयुतां मडेश्वरीं
जघान यडैरमरक्षयङ्कुरैः ॥ ४२ ॥

तदस्य यकाणि विभिध लीलया
त्रिशूलमुद्गूर्यं जघान सासुरम् ।
शिवाजगत्यावनपाणिपङ्कजा-
दुपात्तमृत्यू परमं पदं गतौ ॥ ४३ ॥

उते तस्मिन्मडावीर्ये निशुम्भे भीमविक्रमे ।
शुम्भे य सकला दैत्या विविशुर्बलिसन्ननि ॥ ४४ ॥

भक्षिता अपरे कालीसिंहाद्यैरमरद्विषः ।
पलायितास्तथान्ये य दशदिक्षु भयाङ्कुलाः ॥ ४५ ॥

भभूवुर्मागवाडिन्यः सरितः स्वच्छपाथसः ।
ववुर्वाताः सुभस्पशा निर्मलत्वं यथौ नभः ॥ ४६ ॥

पुनर्यागः समारेभे देवैर्ब्रह्मर्षिभिस्तथा ।
सुप्तिनश्चाभवन्सर्वे मडेन्द्राद्या द्विवौकसः ॥ ४७ ॥

पवित्रं परमं पुण्यमुमायाश्चरितं प्रभो ।
दैत्यराजवधोपेतं श्रद्धया यः समभ्यसेत् ॥ ४८ ॥

स भुङ्क्तेलाभिलाभोगांस्त्रिदशैरपि दुर्लभान् ।
परत्रोमालयं गच्छेन्मडाभायाप्रसादतः ॥ ४९ ॥

ऋषिरुवाच ।

अेव देवी समुत्पन्ना शुभ्मासुरनिर्बर्हिणी ।
प्रोक्ता सरस्वती साक्षाद्गुमांशाविर्भवा नृप ॥ ५० ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां निशुम्भशुम्भवधोपाख्याने सरस्वतीप्रादुर्भाववर्णनं
नामाष्टयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ५.४८ ॥

५.४८

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

५.४८. अेकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः । उमाप्रादुर्भाववर्णनम् ।

मुनय उचुः ।

उमाया भुवनेशान्याः सूत सर्वार्थवित्तम ।

अवतारं समायक्ष्व यतो जाता सरस्वती ॥ १ ॥

या गीयते परब्रह्ममूलप्रकृतिरीश्वरी ।

निराकाराणि साकारा नित्या नन्मयी सती ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

तापसाः शृणुत प्रेमणा यस्मिन् परमं मङ्गत् ।

यस्य विज्ञानमात्रेण नरो याति परां गतिम् ॥ ३ ॥

देवदानवयोर्बुद्धमेकदासीत्परस्परम् ।

महामायाप्रभावेणामराणां विजयोऽभवत् ॥ ४ ॥

ततोऽवलिप्ता अमराः स्वप्रशंसां वितेनिरे ।

वयं धन्या वयं धन्याः किं करिष्यन्ति नोऽसुराः ॥ ५ ॥

ये प्रभावं समालोक्यास्माकं परमदुःखम् ।

भीता नागालयं याता यात यातेति वादिनः ॥ ६ ॥

अहो बलमहो तेजो दैत्यवंशक्षयङ्कुरम् ।

अहो भाग्यं सुमनसामेवं सर्वेऽस्यवर्णयन् ॥ ७ ॥

तत आविरभूतेजः कूटवृषं तदैव हि ।

अदृष्टपूर्वं तद् दृष्ट्वा विस्मिता अभवन्सुराः ॥ ८ ॥

डिमिदं डिमिदं येति रुद्धकण्ठाः समभ्रुवन ।
 अजानन्तः परं श्यामानुभावं मानभञ्जनम् ॥ ९ ॥
 तत आज्ञापयद्देवान् देवानामधिनायकः ।
 यात यूयं परीक्षध्वं याथातथ्येन डिन्विति ॥ प.४९.१० ॥
 सुरेन्द्रप्रेरितो वायुर्मंडसः सन्निधिं गतः ।
 कस्त्वं भोरिति सम्भोध्यावोच्येनं य तन्मडः ॥ ११ ॥
 षति पृष्टस्तदा वायुर्मंडसातिगरीयसा ।
 वायुरस्मि जगत्प्राणः साभिमानोऽब्रवीद्विदम् ॥ १२ ॥
 जङ्गमाजङ्गमं सर्वमोतप्रोतमिदं जगत् ।
 मध्येव निषिलाधारे चालयाम्यपिलं जगत् ॥ १३ ॥
 तदोवाच मडातेजः शक्तोऽसि यद्वि चालने ।
 धृतमेतत्तृणं वायो चालयस्व निजेच्छया ॥ १४ ॥
 ततः सर्वप्रयत्नेनाकरोद्यत्नं सदागतिः ।
 न च्याल यदा स्थानात्तदासौ लज्जितोऽभवत् ॥ १५ ॥
 तूष्णीं भूत्वा ततो वायुर्जगामेन्द्रसभां प्रति ।
 कथयामास तद् वृत्तं स्वकीयाभिभवान्वितम् ॥ १६ ॥
 सर्वेशत्वं वयं सर्वे मृषैवात्मनि मन्मडे ।
 न पारयामहे डिञ्चिद्विधातुं क्षुद्रवस्त्वपि ॥ १७ ॥
 ततश्च प्रेषयामास मरुत्वान्सकलान्सुरान् ।
 न शेकुस्ते यदा ज्ञातुं तदेन्द्रः स्वयमभ्यगात् ॥ १८ ॥
 मधवन्तमथायान्तं दृष्ट्वा तेजोऽतिदुःसडम् ।
 भ्रमूवान्तर्हितं सद्यो विस्मितोऽभूच्च वासवः ॥ १९ ॥
 यस्त्रिमीदृशं यस्य तमेव शरणं श्रये ।
 षति सञ्चिन्तयामास सडस्राक्षः पुनः पुनः ॥ प.४९.२० ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र निर्व्याजकरुणातनुः ।
 तेषामनुग्रहं कर्तुं षर्तुं गर्वं शिवाङ्गना ॥ २१ ॥
 यैत्रशुकलनवभ्यां तु मध्याह्नस्ये दिवाकरे ।

प्रादुरासीदुमा देवी सख्यिदानन्दरूपिणी ॥ २२ ॥

महोमध्ये विराजन्ती भासयन्ती दिशो रुचा ।

बोधयन्ती सुरान्सर्वान् ब्रह्मैवाहमिति स्फुटम् ॥ २३ ॥

यतुर्बिर्दधती उस्तैर्वरपाशाङ्कुशाभयान् ।

श्रुतिभिः सेविता रम्या नवयौवनगर्विता ॥ २४ ॥

रक्ताम्बरपरीधाना रक्तमाल्यानुलेपना ।

कोटिकन्दर्पसङ्घाशा यन्द्रकोटिसमप्रभा ॥ २५ ॥

व्याजडार मडामाया सर्वान्तर्यामिरूपिणी ।

साक्षिणी सर्वभूतानां परब्रह्मस्वरूपिणी ॥ २६ ॥

उभोवाच ।

न ब्रह्मा न सुरारातिर्न पुरारातिरीश्वरः ।

मदग्रे गर्वितुं किञ्चित्का कथान्यसुपर्वणाम् ॥ २७ ॥

परं ब्रह्म परं ज्योतिः प्रणवद्वन्द्वरूपिणी ।

अहमेवास्मि सकलं मदन्यो नास्ति कश्चन ॥ २८ ॥

निराकारापि साकारा सर्वतत्त्वस्वरूपिणी ।

अप्रतर्क्यगुणा नित्या कार्यकारणरूपिणी ॥ २९ ॥

कदाचिद्व्यिताकारा कदाचित्पुरुषाकृतिः ।

कदाचिद्दुभयाकारा सर्वाकाराहमीश्वरी ॥ ५.४९.३० ॥

विरञ्चिः सृष्टिकर्ताहं जगत्पाताहमभ्युतः ।

रुद्रः संसारकर्ताहं सर्वविश्वविमोहिनी ॥ ३१ ॥

कालिकाकमलावाणीमुखाः सर्वा हि शक्तयः ।

मदंशादेव सञ्जातास्तथेमाः सकलाः कलाः ॥ ३२ ॥

मत्प्रभावाञ्जिताः सर्वे युष्माभिर्दितिनन्दनाः ।

तामविज्ञाय मां यूयं वृथा सर्वेशमानिनः ॥ ३३ ॥

यथा दारुमयी योषां नर्तयत्यैन्द्रजालिकः ।

तथैव सर्वभूतानि नर्तयाम्यहमीश्वरी ॥ ३४ ॥

मदुभयाद्वाति पवनः सर्वं दहति उव्यभुङ्क् ।

लोकपालाः प्रकुर्वन्ति स्वस्वकर्माण्यनारतम् ॥ ३५ ॥

કદાચિદેવવર્ણાણાં કદાચિદ્ધિતિજન્મનામ્ ।
કરોમિ વિજયં સમ્યક્ સ્વતન્ત્રા નિજલીલયા ॥ ૩૬ ॥

અવિનાશિ પરં ધામ માયાતીતં પરાત્પરમ્ ।
શ્રુતયો વર્ણયન્તે યત્તદ્રૂપં તુ મમૈવ હિ ॥ ૩૭ ॥

સગુણં નિર્ગુણં ચેતિ મદ્રૂપં દ્વિવિધં મતમ્ ।
માયાશબલિતં ચૈકં દ્વિતીયં તદનાશ્રિતમ્ ॥ ૩૮ ॥

એવં વિજ્ઞાય માં દેવાઃ સ્વં સ્વં ગર્વં વિહાય ચ ।
ભજત પ્રણયોપેતાઃ પ્રકૃતિં માં સનાતનીમ્ ॥ ૩૯ ॥

ઇતિ દેવ્યા વચઃ શ્રુત્વા કરુણાગર્ભિતં સુરાઃ ।
તુષ્ટુવુઃ પરમેશાનીં ભક્તિસન્નતકન્ધરાઃ ॥ ૫.૪૯.૪૦ ॥

ક્ષમસ્વ જગદીશાનિ પ્રસીદ પરમેશ્વરિ ।
મૈવં ભૂયાલ્કદાચિન્નો ગર્વો માતર્દયાં કુરુ ॥ ૪૧ ॥

તતઃપ્રભૃતિ તે દેવા હિત્વા ગર્વં સમાહિતાઃ ।
ઉમામારાધયામાસુર્યથાપૂર્વં યથાવિધિ ॥ ૪૨ ॥

ઇતિ વઃ કથિતો વિપ્રા ઉમાપ્રાદુર્ભવો મયા ।
યસ્ય શ્રવણમાત્રેણ પરમં પદમશ્રુતે ॥ ૪૩ ॥

ઇતિ શ્રીશિવમહાપુરાણે પચ્ચમ્યામુમાસંહિતાયામુમાપ્રાદુર્ભાવવર્ણનં નામૈકોનપચ્ચાશત્તમોઽધ્યાયઃ ॥ ૫.૪૯ ॥

૫.૫૦

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

॥ શ્રીગૌરીશકુરાભ્યાં નમઃ ॥

॥ શ્રીશિવમહાપુરાણમ્ ॥

૫.૫૦. પચ્ચાશત્તમોઽધ્યાયઃ । શતાક્ષ્યાધવતારવર્ણનમ્ ।

મુનય ઊચુઃ ।

શ્રીતુકામા વયં સર્વે દુર્ગાયશિતમન્વહમ્ ।

અપરં ચ મહાપ્રાજ્ઞ તત્ત્વં વર્ણય નોઽદ્ભુતમ્ ॥ ૧ ॥

શૃણ્વતાં ત્વન્મુખામ્ભોજાત્ કથા નાના સુધોપમાઃ ।

न तृप्यति मनोऽस्माकं सूत सर्वार्थवित्तम ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

दुर्गमः प्रथितो नाम्ना रुरुपुत्रो महाबलः ।

ब्रह्मणो वरदानेन यतस्रोऽलमत श्रुतीः ॥ ३ ॥

देवाज्येयबलं यापि सम्प्राप्य जगतीतले ।

करोति स्म बहुत्पातान्दिवि देवाश्चकम्पिरे ॥ ४ ॥

सर्वा नष्टेषु वेदेषु क्रिया नष्टा बभूव ह ।

ब्राह्मणान्श्च दुराचारा बभूवुः ससुरास्तदा ॥ ५ ॥

न दानं न तपोऽत्युग्रं न यागो हवनं न हि ।

अनावृष्टिस्ततो जाता पृथिव्यां शतवार्षिकी ॥ ६ ॥

डाडाकारो महानासीत् त्रिषु लोकेषु दुःप्पिताः ।

अभवन्श्च जनाःसर्वे क्षुत्तृड्भ्यां पीडिता भृशम् ॥ ७ ॥

सरितः सागराश्चैव वापीकूपसरांसि च ।

निर्जला अबवन्सर्वे संशुष्का वृक्षवीरुधः ॥ ८ ॥

ततो दृष्ट्वा महादुःखं प्रजानां दीनयेतसाम् ।

त्रिदशाः शरणां याता योगमायां मહેश्चरीम् ॥ ९ ॥

देवा उच्युः ।

रक्ष रक्ष महाभाये स्वकीयाः सकलाः प्रजाः ।

कोपं संहर नूनं त्वं लोका नऽक्षयन्ति यान्यथा ॥ ५.५०.१० ॥

यथा शुम्भो हतो दैत्यो निशुम्भश्च महाबलः ।

धूम्राक्षश्चाऽऽमुण्डो य रक्तबीजो महाबलः ॥ ११ ॥

समधुः कैटभो दैत्यो मडिषासुर येव च ।

तथैवामुं कृपासिन्धो दीनबन्धो जडि द्रुतम् ॥ १२ ॥

अपराधो भवत्येव बालकानां पदे पदे ।

सहते को जनो लोके केवलं मातरं विना ॥ १३ ॥

यदा यदाभवदुःखं देवानां ब्रह्मणां तथा ।

तदा तदावतीर्याशु कुरुषे सुप्पिनो जनान् ॥ १४ ॥

एति विक्लवितं तेषां समाकर्ण्य कृपामयी ।

अनन्ताक्षमयं रूपं दर्शयामास साम्प्रतम् ॥ १५ ॥

धनुर्बाणौ तथा पद्मं नानामूलकूलानि च ।

यतुर्भिर्दधती उस्तैः प्रसन्नमुपपङ्कजा ॥ १६ ॥

ततो दृष्ट्वा प्रजास्तमाः करुणापूरितेक्षणा ।

रुरोद नव घस्त्राणि नव रात्रीः समाकुला ॥ १७ ॥

मोचयामास दृष्टिभ्यो वारिधाराः सडस्रशः ।

ताभिः प्रतर्पिता लोका औषध्यः सकला अपि ॥ १८ ॥

अगाधतोयाः सरितो बभूवुः सागरा अपि ।

रुरुर्धुर्धरणीपृष्ठे शाकमूलकूलानि च ॥ १९ ॥

विततार करस्थानि सुमनोभ्यः कूलानि च ।

गोभ्यस्तृणानि रभ्याणि तथान्येभ्यो यथार्हतः ॥ ५.५०.२० ॥

सन्तुष्टा अबवन्सर्वे सदेवद्विजमानुषाः ।

ततो जगाद सा देवी किमन्यत्करवाणि वः ॥ २१ ॥

समेत्योयुस्तदा देवा भवत्या तोषिता जनाः ।

वेदान्देहि कृपां कृत्वा दुर्गमेषु समाहृताम् ॥ २२ ॥

तथास्त्विति प्रभाष्याड यात यात निजालयम् ।

वितरिष्यामि वो वेदानचिरेणैव कालतः ॥ २३ ॥

ततः प्रमुदिता देवाः स्वं स्वं धाम समाययुः ।

सुप्राण्य जगधीनि कुल्लेन्दीवरलोचनाम् ॥ २४ ॥

ततः कोलाडलो जातो दिवि भूम्यन्तरिक्षके ।

तश्छुत्वा रौरवः सद्यो न्यरुणत्सर्वतः पुरीम् ॥ २५ ॥

ततस्तेजोमयं यङ्कं विधाय परितः शिवा ।

रक्षाणार्थं देवतानां स्वयं तस्माद् बहिर्गता ॥ २६ ॥

ततः समभवद्युद्धं देव्या दैत्यस्य योभयोः ।

ववृषुः समरे बाणान्निशितान्कुटुस्थिदः ॥ २७ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तस्याः शरीराद् रभ्यमूर्तयः ।

काली तारा छिन्नमस्ता श्रीविद्या भुवनेश्वरी ॥ २८ ॥

भैरवी भगवा धूम्रा श्रीमत्त्रिपुरसुन्दरी ।
 मातङ्गी य मडाविधा निर्गता दश सायुधाः ॥ २९ ॥
 असङ्ख्यातास्ततो जाता मातरो द्रिव्यमूर्त्तयः ।
 यन्द्रलेभाधराः सर्वाः सर्वा विद्युत्समप्रभाः ॥ ५.५०.३० ॥
 ततो मातृगणैर्युद्धं प्रावर्तत भयङ्करम् ।
 शैरवीयं उतं ताभिर्दलमक्षौडिणीशतम् ॥ ३१ ॥
 जघान सा तदा दैत्यं दुर्गमं शूलधारया ।
 पपात धरणीपृष्ठे भातमूलद्रुमो यथा ॥ ३२ ॥
 इत्थं उत्वा तदा दैत्यं दुर्गमासुरनामकम् ।
 आदाय यतुरो वेदान्ददौ देवेभ्य इश्वरी ॥ ३३ ॥
 देवा उच्युः ।
 अस्मदर्थं त्वया रुपमनन्ताक्षिमयं धृतम् ।
 मुनयः कीर्तयिष्यन्ति शताक्षीं त्वामतोऽम्बिके ॥ ३४ ॥
 आत्मदेहसमुद्भूतैः शाकैर्लोका मृता यतः ।
 शाकम्भरीति विष्यातं तत्ते नाम भविष्यति ॥ ३५ ॥
 दुर्गमाभ्यो मडादैत्यो उतो यस्मात्ततः शिवे ।
 दुर्गां भगवतीं भद्रां व्याहरिष्यन्ति मानवाः ॥ ३६ ॥
 योगनिद्रे नमस्तुभ्यं नमस्तेऽस्तु मडाभवे ।
 नमो ज्ञानप्रदे तुभ्यं विश्वमात्रे नमो नमः ॥ ३७ ॥
 तत्त्वमस्याद्विवाङ्घ्रैर्यां बोध्यते परमेश्वरी ।
 अनन्तकोटिब्रह्माण्डनायिकायै नमो नमः ॥ ३८ ॥
 वाज्मनःकायदृष्ट्रापां सूर्ययन्त्राग्निशिवनाम् ।
 स्तोतुं न शक्नुमो मातस्त्वत्प्राभावाबुधा वयम् ॥ ३९ ॥
 मादृशानमरान्दृष्ट्वा ङः कुर्यादीदृशीं दयाम् ।
 वर्जयित्वा सुरेशानीं शताक्षीं मातरं विना ॥ ५.५०.४० ॥
 त्रिलोकी नाभिभूयेत बाधाभिश्च निरन्तरम् ।
 अयं कार्यस्त्वया यत्नोऽस्माकं वैशिविनाशनम् ॥ ४१ ॥
 देव्युवाच ।

वत्सान्दृष्ट्वा यथा गावो व्यग्रा धावन्ति सत्वरम् ।
तथैव भवतो दृष्ट्वा धावामि व्याकुला सती ॥ ४२ ॥

मम युष्मानपश्यन्त्याः पश्यन्त्या बालकानिव ।
अपि प्राणान्प्रयच्छन्त्याः क्षणं श्रेको युगायते ॥ ४३ ॥

कापि चिन्ता न कर्तव्या युष्माभिर्भक्तिशालिभिः ।
भवत्यां मयि तिष्ठन्त्यां संछरन्त्यां निजापदः ॥ ४४ ॥

यथा पूर्वं उता दैत्या उनिष्यामि तथाऽसुरान् ।
संशयो नात्र कर्तव्यः सत्यं सत्यं ब्रवीम्यहम् ॥ ४५ ॥

यदा शुम्भो निशुम्भश्चापरौ दैत्यौ भविष्यतः ।
तदाहं नन्दभार्यायां यशोदायां यशोमयी ॥ ४६ ॥

योनिजं रूपमास्थाय जनिष्ये गोपगोकुले ।
उनिष्याम्यसुरौ तन्मां व्याहरिष्यन्ति नन्दजाम् ॥ ४७ ॥

भ्रामरं रूपमास्थाय वधिष्याम्यरुणं यतः ।
भ्रामरीति य मां लोके कीर्तयिष्यन्ति मानवाः ॥ ४८ ॥

कृत्वा भीमं पुना रूपं रक्षांस्यत्स्याम्यहं यदा ।
भीमा देवीति विष्यातं तन्मे नाम भविष्यति ॥ ४९ ॥

यदा यदासुरोत्थैवं बाधा भुवि भविष्यति ।
तदा तदावतीर्याहं शं करिष्याम्यसंशयम् ॥ ५०.५० ॥

या शताक्षी स्मृता देवी सैव शाकम्भरी मता ।
सैव प्रकीर्तिता दुर्गा व्यक्तिरेकैव त्रिष्वपि ॥ ५१ ॥

न शताक्षीसमा काञ्चिद्दयालुर्भुवि देवता ।
दृष्ट्वारुदत्प्रजास्तमा या नवाहं मलेश्वरी ॥ ५२ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंखितायां शताक्ष्याधवतारवर्णनं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.५० ॥

प.५१

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगौरीशङ्कराभ्यां नमः ॥

॥ श्रीशिवमहापुराणम् ॥

प.प१. ओ३प७व्याशत्तमोऽध्यायः । क्रियायोगनिर्मुपाणम् ।

मुनय उवाच ।

व्यासशिष्य महाभाग सूत पौराणिकोत्तम ।

अपरं श्रोतुमिच्छामः किमप्याभ्यानमीशितुः ॥ १ ॥

उमाया जगदम्बायाः क्रियायोगमनुत्तमम् ।

प्रोक्तं सनत्कुमारेण व्यासाय य महात्मने ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

धन्या यूयं महात्मानो देवीभक्तिदृढप्रताः ।

पराशक्तेः परं गुप्तं रढस्यं शृणुतादरात् ॥ ३ ॥

व्यास उवाच ।

सनत्कुमार सर्वज्ञ ब्रह्मपुत्र महामते ।

उमायाः श्रोतुमिच्छामि क्रियायोगं महाद्भुतम् ॥ ४ ॥

डीदृक्य लक्षणं तस्य किं कृते य कृत्वं भवेत् ।

प्रियं यच्च पराम्बायास्तदशेषं वदस्व मे ॥ ५ ॥

सनत्कुमार उवाच ।

द्वैपायन यदेतत्त्वं रढस्यं परिपृच्छसि ।

तच्छृणुष्व महाबुद्धे सर्वं मे वर्णयिष्यतः ॥ ६ ॥

ज्ञानयोगः क्रियायोगो भक्तियोगस्तथैव य ।

त्रयो मार्गाः समाख्याताः श्रीमातुर्भुक्तिमुक्तिदाः ॥ ७ ॥

ज्ञानयोगस्तु संयोगश्चित्तस्थैवात्मना तु यः ।

यस्तु बाह्यार्थसंयोगः क्रियायोगः स उच्यते ॥ ८ ॥

भक्तियोगो मतो देव्या आत्मनश्चैक्यभावनम् ।

त्रयाणामपि योगानां क्रियायोगः स उच्यते ॥ ९ ॥

कर्मणा जायते भक्तिर्भक्त्या ज्ञानं प्रजायते ।

ज्ञानात्प्रजायते मुक्तिरिति शास्त्रेषु निश्चयः ॥ प.प१.१० ॥

प्रधानं कारणं योगो विमुक्तेर्मुनिसत्तम ।

क्रियायोगस्तु योगस्य परमं ध्येयसाधनम् ॥ ११ ॥

मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायावी ब्रह्म शाश्वतम् ।

तांस्तांस्तारयते दैव्या मूर्तिं संस्थाप्य शोभनाम् ॥ २५ ॥

त्रिलोकीस्थापनात्पुण्यं यद्भवेन्मुनिपुङ्गव ।

तत्कोटिगुणितं पुण्यं श्रीदेवीस्थापनाद्भवेत् ॥ २६ ॥

मध्ये देवीं स्थापयित्वा पञ्चायतनदेवताः ।

यत्तुर्दक्षु स्थापयेद्यस्तस्य पुण्यं न गण्यते ॥ २७ ॥

विष्णोर्नाम्नां कोटिजपाद् ग्राहणे यन्द्रसूर्ययोः ।

यत्कृत्वा लभ्यते तस्माच्छतकोटिगुणोत्तरम् ॥ २८ ॥

शिवनाम्नो जपादेव तस्मात्कोटिगुणोत्तरम् ।

श्रीदेवीनामजपात्तु ततः कोटिगुणोत्तरम् ॥ २९ ॥

दैव्याः प्रासादकराणात्पुण्यं तु समवाप्यते ।

स्थापिता येन सा देवी जगन्माता त्रयीमयी ॥ ५.५१.३० ॥

न तस्य दुर्लभं किञ्चित् श्रीमातुः करुणावशात् ।

वर्धन्ते पुत्रपौत्राद्या नश्यत्यभिलक्षमलम् ॥ ३१ ॥

मनसा ये शिडीर्षन्ति मूर्तिस्थापनमुत्तमम् ।

तेऽत्युमायाः परं लोकं प्रयान्ति मुनिदुर्लभम् ॥ ३२ ॥

डिंयमाणं तु यः प्रेक्ष्य येतसा ङ्यनुचिन्तयेत् ।

कारयिष्याम्यहं यर्हि सम्पन्ने सम्भविष्यति ॥ ३३ ॥

अेवं तस्य कुलं सद्यो याति स्वर्गं न संशयः ।

महामायाप्रभावेण दुर्लभं किं जगत्त्रये ॥ ३४ ॥

श्रीपराम्भ्यां जगद्योनिं केवलं ये समाश्रिताः ।

ते मनुष्या न मन्तव्याः साक्षाद्देवीगणाश्च ते ॥ ३५ ॥

ये व्रजन्तः स्वपन्तश्च तिष्ठन्तो वाप्यहर्निशम् ।

उमेति दृव्यक्षरं नाम ब्रुवते ते शिवागणाः ॥ ३६ ॥

नित्ये नैमित्तिके देवीं ये यजन्ति परां शिवाम् ।

पुष्पैर्धूपैस्तथा दीपैस्ते प्रयास्यन्त्युमालयम् ॥ ३७ ॥

ये देवीमण्डपं नित्यं गोमयेन मृदाथवा ।

उपविभ्यन्ति मार्जन्ति ते प्रयास्यन्त्युमालयम् ॥ ३८ ॥

यैर्देव्या मन्दिरं रभ्यं निर्मापितमनुत्तमम् ।
 तद्गुलीनाञ्जनान्माता ज्ञ्याशिषः सम्प्रयच्छति ॥ ३९ ॥
 मदीयाः शतवर्षाणि श्रुवन्तु प्रेमभाजनाः ।
 नापदामयनानीत्थं श्रीमाता वक्ष्यतिर्निशम् ॥ ५.५१.४० ॥
 येन मूर्तिर्महादेव्या उमायाः कारिता शुभा ।
 नरायुतं तद्गुलजं मणिद्वीपे मदीयते ॥ ४१ ॥
 स्थापयित्वा महामायामूर्तिं सम्यक्प्रपूज्य च ।
 यं यं प्रार्थयते कामं तं तं प्राप्नोति साधकः ॥ ४२ ॥
 यः स्नापयति श्रीमातुः स्थापितां मूर्तिमुत्तमाम् ।
 धृतेन मधुनाक्तेन तद्गुलं गणयेत्तु कः ॥ ४३ ॥
 यन्मनागुरुकूर्पूरमांसीमुस्तादियुञ्जलैः ।
 अेकवर्णगवां क्षीरैः स्नापयेत्परमेश्वरीम् ॥ ४४ ॥
 धूपेनाष्टादशाङ्गेन दद्यादाहुतिमुत्तमाम् ।
 नीराजनं यरेदेव्याः साज्यकूर्पूरवर्तिभिः ॥ ४५ ॥
 कृष्णाष्टम्यां नवम्यां वामायां वा पञ्चदिक्रित्तौ ।
 पूजयेज्जगतां धात्रीं गन्धपुष्पैर्विशेषतः ॥ ४६ ॥
 सम्पठञ्जननीसूक्तं श्रीसूक्तमथवा पठन् ।
 देवीसूक्तमथो वापि मूलमन्त्रमथापि वा ॥ ४७ ॥
 विष्णुकान्तां च तुलसीं वर्जयित्वाभिलं सुमम् ।
 देवीप्रीतिकरं ज्ञेयं कमलं तु विशेषतः ॥ ४८ ॥
 अर्पयेत्स्वर्णपुष्पं यो देव्यै राजतमेव वा ।
 स याति परमं धाम सिद्धकोटिभिरन्वितम् ॥ ४९ ॥
 पूजनान्ते सदा कार्यं दासैरेनः क्षमापनम् ।
 प्रसीद परमेशानि जगदानन्ददायिनि ॥ ५.५१.५० ॥
 इति वाक्यैः स्तुवन्मन्त्री देवीभक्तिपरायणः ।
 ध्यायेत्कण्ठीरवाङ्गुलं वरदाभयपाण्डिकाम् ॥ ५१ ॥
 इत्थं ध्यात्वा मलेशानीं भक्ताभीष्टफलप्रदाम् ।
 नानाङ्गुलानि पञ्चानि नैवेद्यत्वे प्रकल्पयेत् ॥ ५२ ॥

नैवेद्यं भक्षयेद्यस्तु शम्भुशक्तेः परात्मनः ।
 स निर्धूयाभिलं पङ्क्तुं निर्मलो मानवो भवेत् ॥ ५३ ॥
 यैत्रशुक्लतृतीयायां यो भवानीव्रतं यरेत् ।
 भवबन्धननिर्मुक्तः प्राप्नुयात्परमं पदम् ॥ ५४ ॥
 अस्यामेव तृतीयायां कुर्याद्दोषोत्सवं बुधः ।
 पूजयेज्जगतां धात्रीमुमां शङ्करसंयुताम् ॥ ५५ ॥
 कुसुमैः कुङ्कुमैर्वस्त्रैः कर्पूरागुरुचन्दनैः ।
 धूपैर्द्विपैः सनैवेद्यैः स्रग्गन्धैरपरैरपि ॥ ५६ ॥
 आन्दोलयेत्ततो देवीं मलामायां मलेश्वरीम् ।
 श्रीगौरीं शिवसंयुक्तां सर्वकल्याणकारिणीम् ॥ ५७ ॥
 प्रत्यब्दं कुरुते योऽस्यां व्रतमान्दोलनं तथा ।
 नियमेन शिवा तस्मै सर्वमिष्टं प्रयच्छति ॥ ५८ ॥
 माधवस्य सिते पक्षे तृतीया याक्षयाभिधा ।
 तस्यां यो जगदम्बाया व्रतं कुर्यादतन्द्रितः ॥ ५९ ॥
 मल्लिकामालतीचम्पाजपाबन्धूकपङ्कुजैः ।
 कुसुमैः पूजयेद्गौरीं शङ्करेण समन्विताम् ॥ ५९.६० ॥
 कोटिजन्मकृतं पापं मनोवाक्कायसम्भवम् ।
 निर्धूय यतुरो वर्गानक्षयानिह सोऽश्रुते ॥ ६१ ॥
 ज्येष्ठे शुक्लतृतीयायां व्रतं कृत्वा मलेश्वरीम् ।
 योऽर्ययेत्परमप्रीत्या तस्यासाध्यं न किञ्चन ॥ ६२ ॥
 आषाढशुक्लपक्षीयतृतीयायां रथोत्सवम् ।
 देव्याः प्रियतमं कुर्याद्यथावित्तानुसारतः ॥ ६३ ॥
 रथं पृथ्वीं विजानीयाद्रथाङ्गे चन्द्रभास्करौ ।
 वेदान्शान्तिजानीयात्सारथिं पद्मसम्भवम् ॥ ६४ ॥
 नानामण्डिगण्डाकीर्णं पुष्पमालाविराजितम् ।
 अथं रथं कल्पयित्वा तस्मिन् संस्थापयेच्छिवाम् ॥ ६५ ॥
 लोकसंरक्षणार्थाय लोकं द्रष्टुं पराभिका ।

रथमध्ये संस्थितेति भावयेन्मतिमात्ररः ॥ ६६ ॥

रथे प्रचलिते मन्द्ं जयशब्दमुदीरयेत् ।

पाळि देवि जनानस्मान्प्रपन्नान्दीनवत्सले ॥ ६७ ॥

एति वाङ्मैस्तोषयेथ्य नानावादित्रनिःस्वनैः ।

सीमान्ते तु रथं नीत्वा तत्र सम्भूजयेद्रथे ॥ ६८ ॥

नानास्तोत्रैस्ततः स्तुत्वाप्यानयेत्तां स्ववेश्मनि ।

प्रणिपातशतं कृत्वा प्रार्थयेज्जगदम्बिकाम् ॥ ६९ ॥

अेवं यः कुरुते विद्वान्पूजाप्रतरथोत्सवम् ।

एतु बुक्त्वापिलान्भोगान्सोऽन्ते देवीपदं प्रजेत् ॥ ५.५१.७० ॥

शुक्लायां तु तृतीयायामेवं श्रावणामाद्रयोः ।

यो व्रतं कुरुतेऽम्भायाः पूजनं च यथाविधि ॥ ७१ ॥

मोदते पुत्रपौत्राद्यैर्धनाद्यैरिड सन्ततम् ।

सोऽन्ते गच्छेद्दुमालोकं सर्वलोकोपरि स्थितम् ॥ ७२ ॥

आश्विने धवले पक्षे नवरात्रव्रतं यरेत् ।

यत्कृते सकलाः कामाः सिद्धं न्येव न संशयः ॥ ७३ ॥

नवरात्रव्रतस्यास्य प्रभावं वक्तुमीश्वरः ।

यतुरास्थो न पञ्चास्थो न षडास्थो न कोऽपरः ॥ ७४ ॥

नवरात्रव्रतं कृत्वा भूपालो विरथात्मजः ।

हृतं राज्यं निजं लेले सुरथो मुनिसत्तमाः ॥ ७५ ॥

ध्रुवसन्धिसुतो धीमानयोध्याधिपतिर्नृपः ।

सुदृशनीो हृतं राज्यं प्रापदस्य प्रभावतः ॥ ७६ ॥

व्रतराजमिमं कृत्वा समाराध्य मलेश्वरीम् ।

संसारबन्धनान्मुक्तः समाधिर्भुक्तिर्भागभूत् ॥ ७७ ॥

तृतीयायां च पञ्चम्यां सप्तम्यामष्टमीतिथौ ।

नवम्यां वा यतुर्दृश्यां यो देवी पूजयेन्नरः ॥ ७८ ॥

आश्विनस्य सिते पक्षे व्रतं कृत्वा विधानतः ।

तस्य सर्वं मनोऽभीष्टं पूरयत्यनिशं शिवा ॥ ७९ ॥

यः कार्तिकस्य मार्गस्य पौषस्य तपसस्तथा ।

तपस्यस्य सिते पक्षे तृतीयायां व्रतं यरेत् ॥ ५.५१.८० ॥

लोडितैः करवीराद्यैः पुष्पैर्धूपैः सुगन्धितैः ।

पूजयेन्मङ्गलां देवीं स सर्वं मङ्गलं लभेत् ॥ ८१ ॥

सौभाग्याय सदा स्त्रीभिः कार्यमेतन्महाव्रतम् ।

विद्याधनसुताभ्यर्थं विधेयं पुरुषैरपि ॥ ८२ ॥

उमामलेश्वरादीनि व्रतान्यन्यानि यान्यपि ।

देवीप्रियाणि कार्याणि स्वभक्त्यैवं मुमुक्षुभिः ॥ ८३ ॥

संहितेयं महापुण्या शिवभक्तिविवर्धिनी ।

नानाप्यानसमायुक्ता भुक्तिमुक्तिप्रदा शिवा ॥ ८४ ॥

य एनां शृणुयाद्भक्त्या श्रावयेद्वा समाहितः ।

पठेद्वा पाठयेद्वापि स याति परमां गतिम् ॥ ८५ ॥

यस्य गेहे स्थिता येयं लिपिता ललिताक्षरैः ।

सम्पूजिता य विधिवत्सर्वाङ्गामान्स आप्नुयात् ॥ ८६ ॥

भूतप्रेतपिशाचादिदृष्टेभ्यो न भयं क्वचित् ।

पुत्रपौत्रादिसम्पत्तीर्लभत्येव न संशयः ॥ ८७ ॥

तस्मादियं महापुण्या रभ्योमासंहिता सदा ।

श्रोतव्या पठितव्या च शिवभक्तिमभीप्सुभिः ॥ ८८ ॥

एति श्रीशिवमहापुराणे पञ्चम्यामुमासंहितायां क्रियायोगनिर्घणं नामैकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५.५१ ॥

॥ समाप्तेयं पञ्चम्यामासंहिता ॥

Proofreading by H Revathy Rajaraman / Uma Mahesh

——
Shri Shiva Mahapurānam 5 Uma Samhita

pdf was typeset on January 23, 2026

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

